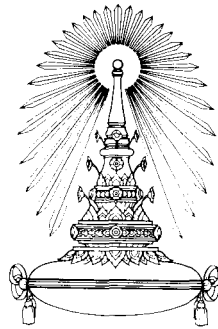

ศาสตราจารย์ ดร. วิมลวรรณ - ศาสตราจารย์ ดร. วิมลวรรณ

วันที่ ๑๕/๑๐/๕๖

๑๕/๑๐/๕๖

วารสาร ภาษาปริทัศน์

วารสารสำหรับผู้ที่อยู่ในแวดวงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
ที่แสวงหาความหมายข้อมูลข่าวสาร
จากทัศนะของผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิ

ที่ปรึกษากิตติมศักดิ์

ศ.ดร. คุณัญญา ธรรมมงคล

ศ. สุไร พงษ์ทองเจริญ

ที่ปรึกษา

ศ.ดร. กาญจนา ปราบพาล

รศ.ดร. อัจฉรา วงศ์โสธร

ผศ. นิภาวรรณ ชูรัตน์สิทธิ์

ผศ. เสาวภา ฉายะบุระกุล

ผศ. รัชนิโรจน์ กุลธำรง

บรรณาธิการ

ผศ. พัชรี ชินธรรมมิตร

กองบรรณาธิการ

ผศ. ปราณีทิพย์ นพรมภา

อ. จุฑารัตน์ คัมภีรภาพ

อ. ธัญญพร อารียา

อ. สิบพร สีห์โสภณ

นาย วิเชียร สุนิธรรม

ฝ่ายจัดพิมพ์

นาง สุรรัตน์ คงสมปราชญ์

นางสาว นลินี สนิทวงศ์ ณ อยุธยา

นางสาว นิรมล เยี่ยมแสงทอง

นางสาว สุนิสา ชาญโกศล

ฝ่ายจัดการและเผยแพร่

นาง สุรัชดี วิริยะยังศิริ

ฝ่ายศิลปกรรมและภาพ

นาย มนต์รี พุกเจริญ

นาย สุรวุฒิ เพ็ญวงศ์

Preface

วารสาร ภาษาปริทัศน์

เป็นวารสารวิชาการของสถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. เผยแพร่ความรู้ภาษาอังกฤษ ตลอดจนความก้าวหน้าทาง
วิชาการเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
2. เผยแพร่ความเคลื่อนไหวภายในแวดวงการเรียนการสอน
ภาษาอังกฤษ ตลอดจนเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนความรู้
และประสบการณ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระหว่างครู
อาจารย์ภาษาอังกฤษในสถาบันต่าง ๆ
3. ส่งเสริมให้อาจารย์ และผู้ทรงคุณวุฒิเสนอผลงานทาง
วิชาการ และมีส่วนร่วมในด้านการเผยแพร่วิชาการ และให้
บริการแก่สังคม

กำหนดออกปีละ 1 ฉบับ

การตีพิมพ์บทความใดๆ ในวารสารเล่มนี้ จะต้องได้รับ
อนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากกองบรรณาธิการ
“ภาษาปริทัศน์” ก่อน

บทความในวารสารเล่มนี้เป็นความคิดเห็นของผู้เขียน
แต่ละท่าน คณะกรรมการจัดทำวารสาร “ภาษาปริทัศน์”
ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป

วารสารภาษาปริทัศน์ ได้รับเงินสนับสนุนค่าพิมพ์จาก
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทบรรณาธิการ

เนื่องด้วยในปี พ.ศ. 2540 เป็นปีที่สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ก่อตั้งมาเป็นเวลาสี่สิบปี วารสารภาษาปริทัศน์ฉบับนี้จึงได้จัดพิมพ์ขึ้นเพื่อเป็นการเฉลิมฉลองโอกาสพิเศษนี้

วารสารภาษาปริทัศน์ฉบับนี้ได้นำเสนอบทความเกี่ยวกับการนำเทคโนโลยีสารสนเทศ (IT) นำมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ รวมทั้งบทสัมภาษณ์ ศาสตราจารย์ ดร. กาญจนา ปราบพาล ผู้อำนวยการสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในเรื่องของเทคโนโลยีสารสนเทศดังกล่าว นอกจากนี้ยังมีบทความเกี่ยวกับ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั้งในด้านทักษะการอ่าน การใช้ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองในการเรียนภาษา การปรับปรุงทักษะการเขียน และการสำรวจความต้องการของนักศึกษากฎหมายในการใช้ภาษาอังกฤษ ส่วนในด้านของงานวิจัยก็มีบทความที่รายงานถึงความก้าวหน้าของงานวิจัยเกี่ยวกับบทบาทของการให้คำปรึกษาหารือในการปรับปรุงการเขียนเค้าโครงการวิจัยของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา และบทความอย่างงานวิจัย เรื่องการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยต่างกลุ่มต่างคณะวิชา ทั้งนี้ คณะกรรมการจัดทำวารสารภาษาปริทัศน์ ขอขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร. คุณกัญดา ธรรมมงคล และ ศาสตราจารย์ สุไร พงษ์ทองเจริญ ผู้ทรงคุณวุฒิต่างท่านที่ได้ให้ความกรุณาตอบสารพันปัญหา - ปัญหาที่เป็นประสบการณ์ร่วมของผู้ที่อยู่ในแวดวงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และท้ายสุดของฉบับเป็นการรายงานการเข้าร่วมสัมมนาระดับนานาชาติ เรื่อง การเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับบัณฑิตศึกษา

คณะกรรมการจัดทำวารสารปริทัศน์ ขอขอบพระคุณ คณาจารย์และผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ได้สละเวลามีคำร่วมเสนอบทความ งานวิจัย และรายงาน เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ ความก้าวหน้าทางวิชาการเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ รวมทั้งบริษัทวิทยุการบินแห่งประเทศไทยที่สนับสนุนการจัดพิมพ์วารสารฉบับนี้ และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าข้อเขียนต่าง ๆ เหล่านี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่อยู่ในวงวิชาชีพนี้ ทั้งในด้านความรู้ ความเข้าใจ มุมมอง และทัศนคติที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พัทธี ชินธรรมมิตร)
บรรณาธิการ

วารสาร ภาษาปริทัศน์

ปีที่ 16 ฉบับที่ 2539-2540

Introduction - บทนำ

- บรรณาธิการแถลง
- CONTENTS

4
5

Interview - บทสัมภาษณ์

- บทสัมภาษณ์ผู้อำนวยการสถาบันภาษา -- กองบรรณาธิการภาษาปริทัศน์

6

Information Technology - เทคโนโลยีสารสนเทศ

- การใช้อินเทอร์เน็ตในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ -- ผ่าน บาลโพธิ์ /
- Internet สำหรับครู รู้ไว้...ใช่ว่า -- ดร. เรืองฤดี นรนนท์ /
- การอ้างอิงสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์ -- ยุพิน จันทร์เจริญสิน

10
20
30

Self Access Learning Center - ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง

- สถาบันภาษา-ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง
เพื่อความเป็นเลิศทางวิชาการจากอดีตสู่ปัจจุบัน -- มลีนี จันทวิมล /

34

Writing Center - ศูนย์การเขียน

- เทคนิคเพื่อการพัฒนาการเขียน -- จุฑารัตน์ คัมภีร์ภาพ

40

Reading - การอ่าน

- เทคนิค TOL (Think-aloud) -- ดร. อติศรา กาดิ๊บ /

50

Learners' Needs Analysis - วิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน

- นักศึกษากฎหมายต้องการอะไร -- ทรงพร ทาเจริญศักดิ์

60

Research - งานวิจัย

- การให้คำปรึกษาหรือในการปรับปรุงการเขียนเค้าโครงวิจัย
ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา -- ดร. อัจฉรา วงศ์โสธร
- การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ
ของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย -- อ้อยทิพย์ กรมกุล และ ทศนีย์ ศรีไพพรรณ /

66

80

Q&A - สารพันปัญหา -- คณาจารย์และผู้ทรงคุณวุฒิ

90

Seminar - รายงานการสัมมนา

- A review of graduate programs in language education in ASIA -- วันเพ็ญ ทับทิมทอง

98

Contents

สัมภาษณ์

ศาสตราจารย์ ดร. กาญจนา ปราบพาล ผู้อำนวยการสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กองบรรณาธิการภาษาปริทัศน์

Interview

1

สถาบันภาษาได้ดำเนินนโยบายเทคโนโลยีทางการศึกษาให้สอดคล้องกับนโยบายการศึกษาระดับชาติ ระดับทบวงมหาวิทยาลัยและในระดับมหาวิทยาลัยอย่างไร?

ก่อนอื่นคงต้องมองก่อนว่าเทคโนโลยีทางการศึกษาหมายความว่าอย่างไร คำนี้มีความหมายกว้างมาก ซึ่งครอบคลุมได้ตั้งแต่การนำเสนอรูปแบบต่าง ๆ มาใช้ในการเรียนการสอน ในสมัยก่อนสื่อที่ครูสอนภาษาคันเคยคือ เทป วิทยุทัศน์ แต่ในยุคปัจจุบันเป็นโลกของคอมพิวเตอร์ ยุคของโลกาภิวัตน์ ยุคของเทคโนโลยีสารสนเทศหรือ IT คำว่าเทคโนโลยีทางการศึกษาในที่นี้จึงหมายถึงสื่อที่เป็นปัจจุบันคือคอมพิวเตอร์

ในระดับประเทศ แผนพัฒนาการศึกษาของชาติก็จะต้องนำ IT มาใช้เพื่อพัฒนาประเทศได้เท่าทันกับประเทศอื่น คนไทยจึงจะอยู่ในสังคมโลกได้ ประเทศเพื่อนบ้านของเรา เช่น สิงคโปร์และมาเลเซีย ถือเอาเรื่อง IT เป็นเป้าหมายสำคัญในการพัฒนาประเทศและพัฒนาบุคลากร

ส่วนในระดับทบวงมหาวิทยาลัย เป้าหมายที่ชัดเจนคือการนำ IT มาใช้ในการพัฒนาวิทยาเขตซึ่งจะได้รับประโยชน์อย่างมาก เพราะในระดับอุดมศึกษาประเทศเรายังขาดทรัพยากรบุคคล แต่สภาวะเศรษฐกิจปัจจุบันอาจจะมีข้อจำกัดที่ทำให้แผนพัฒนาจะต้องชะลอลง

กลับมาดูสถานการณ์ใกล้ตัวเราดีกว่า ในระดับมหาวิทยาลัย นโยบายการศึกษาที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ให้ความสำคัญกับเทคโนโลยีทางการศึกษา เท่าที่ทราบมา จุฬาฯ

ในเรื่องการพัฒนาบุคลากร ไม่ทราบผู้อำนวยการได้ดำเนินการไปมากน้อยแค่ไหน อย่างไร?

2

การพัฒนาบุคลากรต้องพัฒนาทุกสายไปพร้อม ๆ กัน เนื่องจากทุกสายงานต้องทำงานร่วมกัน ก็มองว่าในสาย ก ซึ่งเป็นอาจารย์ต้องมีความรู้ทางคอมพิวเตอร์อะไรบ้าง จากประสบการณ์ และจากการรับจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ของกลุ่มเทคโนโลยีทางการศึกษาของ TESOL พอจะเห็นภาพว่าอาจารย์ควรมีความรู้โปรแกรม Word Processor, Power Point, สามารถส่งและรับ e-mail ได้ เรียกข้อมูลจาก Web Sites ได้ ใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางการสอนภาษาได้ และเขียน Web Page โดยใช้โปรแกรมที่มีอยู่แล้วได้ เท่าที่ผ่านมามีโครงการอบรมที่สถาบันเองคือ Word Processor และ Power Point ส่วนการเขียน Web Page ก็ส่งไปอบรมที่ศูนย์การศึกษาต่อเนื่องของจุฬาฯ

สำหรับบุคลากรสาย ข และ ค และบุคลากรที่ช่วยงาน จะเน้นการใช้โปรแกรมตามงาน เช่น Word Processor, Power Point, Excel, SPSS เป็นต้น

เป็นแห่งแรกที่ใช้ Internet ท่านอธิการบดีท่านก่อน ศาสตราจารย์นายแพทย์ จรัส สุวรรณเวลา ท่านให้ความสำคัญกับเรื่องภาษาอังกฤษ ภาษาไทย และคอมพิวเตอร์ โดยให้หน่วยงานของจุฬาฯ พัฒนาแบบทดสอบวัดความสามารถทั้งสามด้านนี้ ท่านมองเห็นว่าบัณฑิตจุฬาฯ ถ้าขาดความรู้เรื่องภาษาอังกฤษและคอมพิวเตอร์ก็จะแข่งขันกับสังคมโลกไม่ได้ และในขณะเดียวกันก็ต้องคงเอกลักษณ์ความเป็นไทยไว้ด้วย

ในปัจจุบัน ท่านอธิการบดี ศาสตราจารย์ ดร. เทียนฉาย กีระนันทน์ ท่านให้ความสำคัญเรื่องเทคโนโลยีทางการศึกษาจะเห็นได้จากการจัดตั้งสำนักเทคโนโลยีสารสนเทศ และสำนักพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขึ้นและท่านได้ริเริ่มนำคอมพิวเตอร์มาใช้ในเรื่องการบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

สำหรับสถาบันภาษาเองได้เล็งเห็นความสำคัญของ IT เพราะเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ และมองว่าทำอย่างไร จึงจะนำสื่อการเรียนการสอนนี้มาช่วยในการเรียนการสอนของเรา ขอเน้นว่าไม่ใช่มาแทนพวกเรา จึงได้มองการพัฒนาทางด้านนี้ไว้สามทางคือ

- 1.1. การพัฒนาบุคลากร
- 1.2. การจัดหาสื่อ
- 1.3. การจัดหาครุภัณฑ์

และเพื่อให้การพัฒนาทั้งสามด้านบรรลุผล จึงจัดตั้ง “ศูนย์เทคโนโลยีวิชาการ” มาดูแลเรื่องนี้

แล้วทางด้านสื่อ ไม่ทราบสถาบันภาษาได้ดำเนินการอย่างไร?

3

สำหรับด้านนี้ สถาบันภาษาได้จัดสรรงบประมาณซึ่งได้จากค่าหน่วยกิตของนิสิตเป็นสองทางคือสื่อที่จะหาไว้ให้นิสิตใช้ในศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง ทั้งที่เป็น CALL และ CD-ROM และสื่ออีกส่วนหนึ่งจะจัดไว้ให้ที่ห้องสมุด ซึ่งอาจารย์สามารถใช้ได้จากเครื่องคอมพิวเตอร์ในห้องสมุด ห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์และที่ศูนย์เทคโนโลยีวิชาการ

ไม่ทราบทางด้านครุภัณฑ์เป็นข้อจำกัดของการนำ IT มาใช้ในการเรียนการสอนหรือไม่?

4

ที่สถาบันภาษาเองได้จัดเครื่องคอมพิวเตอร์ไว้ให้อาจารย์ใช้ในสถานที่ ที่กล่าวมาแล้ว จากการสำรวจปริมาณการใช้ของอาจารย์ในปัจจุบันยังเพียงพออยู่และถ้าอาจารย์อยากให้นิสิตใช้เครื่อง นิสิตสามารถใช้ได้ที่ศูนย์คอมพิวเตอร์ของคณะ ที่สถาบันวิทยบริการและที่ศูนย์เทคโนโลยีวิชาการของสถาบันภาษา สถาบันภาษาเองสนับสนุนให้บุคลากรมีเครื่องที่จะฝึกฝน จึงมีโครงการเงินยืมเพื่อซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์และ/หรืออุปกรณ์เชื่อมต่อให้ด้วย

5

อยากทราบแนวทางการพัฒนาเทคโนโลยีทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อก้าวไปสู่ความเป็นนานาชาติ?

ความเป็นนานาชาติ ขอตีความว่าอาจจะเป็น “ความคิดที่เป็นสากล” และ “ภาษาที่เป็นสากล” การจะมีความเป็นนานาชาติได้ต้องมีทั้งสองอย่าง ภาษาที่เป็นสากลที่ใช้กันมากที่สุดโดยเฉพาะทาง web sites ต่าง ๆ 80% เป็นภาษาอังกฤษเนื่องจากสถาบันภาษาสอนภาษาอังกฤษอยู่แล้วจึงมีความเป็นสากลทางภาษาอยู่ในงาน สำหรับแนวทางที่จะพัฒนาเทคโนโลยีทางการสอนภาษาอังกฤษเพื่อช่วยผู้เรียนให้ก้าวไปสู่สากลสภาพ ทำได้สามแนวทางคือ

5.1. ใช้โปรแกรมสำเร็จรูปที่มีอยู่แล้วมาประยุกต์ เลือกเนื้อหาที่เหมาะสมกับความสามารถและระดับของผู้เรียน ควบคู่ไปกับการวัดและประเมินผล

5.2. พัฒนาสื่อช่วยสอนขึ้นมาเองซึ่งต้องอาศัยความร่วมมือจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านสื่อ เพราะอาจารย์สถาบันภาษาคงจะเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านเนื้อหา การจัดกิจกรรมและการวัดและประเมินผลทางภาษา

5.3. ให้นิสิตทำกิจกรรมเสริมด้วยตนเอง โดยมอบหมายให้ทำงานส่งโดยใช้ข้อมูลจาก web sites แนวทางการเรียนการสอนจะต้องคำนึงว่าอาจเป็น “paperless classroom” ผู้เรียนฝึกฝนด้วยตนเองจากสื่อคอมพิวเตอร์มากขึ้น อาจารย์เองต้องปรับทัศนคติ คือลดบทบาทจากผู้สอนลง เป็นผู้แนะนำและผู้ประเมินมากขึ้น ซึ่งตามทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาโดย Krashen ก็เสนอว่าผู้เรียนจะ “acquire” ภาษาได้ก็อยู่ที่ผู้เรียนได้สัมผัสกับภาษาบ่อย ๆ มีความชอบและภาษาที่เรียนไม่ยากหรือง่ายจนเกินไป ซึ่งอาจารย์สอนภาษาควรเป็นผู้แนะนำโปรแกรมการสอนภาษาหรือ web sites ที่เหมาะสมให้ผู้เรียนได้

6

ในฐานะที่สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นผู้ให้บริการวิชาการแก่ภาครัฐและเอกชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้บริการวิชาการแก่อาจารย์สอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย อาจารย์คิดว่าประเทศไทยควรมีการพัฒนาเทคโนโลยีการเรียนการสอนในทุกระดับอย่างไร?

คิดว่าควรมีการกำหนดแผนพัฒนาการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษร่วมกันทุกระดับ ตั้งแต่ระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา เพราะคงต้องมองว่าการเรียนการสอนต้องมีความต่อเนื่อง ในส่วนของภาษาอังกฤษก็อาจจะมองว่าระดับความสามารถใช้ภาษาอังกฤษในแต่ละระดับ ผู้เรียนควรมีความสามารถถึงระดับไหน เมื่อจบมหาวิทยาลัย นิสิตนักศึกษาอยู่ตรงไหนเมื่อเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานสากล วิธีการเรียนการสอนก็นำ IT มาช่วยสอน และเลือกกิจกรรมให้เหมาะสมกับผู้เรียนตามที่ได้กล่าวมาแล้ว นี่เป็นเรื่องของหลักสูตร แต่ที่สำคัญคือการพัฒนาผู้สอน ถ้าเรามีสื่อมีอุปกรณ์แต่ไม่รู้ว่าจะใช้อย่างไรก็คงไม่มีประโยชน์ หน่วยงานแต่ละระดับคงต้องมีการวางแผนพัฒนาอาจารย์เป็นระบบ สร้างกลุ่มที่จะเป็นวิทยากรกลุ่มหนึ่งก่อนแล้วขยายความรู้ต่อ ๆ ไป ก็จะมีผู้สอนที่มีความรู้ทางด้านนี้มากขึ้น

ในการบริการสังคม สถาบันภาษาได้จัดไว้สามรูปแบบคือ

6.1. การอบรมการใช้คอมพิวเตอร์ในการสอนภาษา ซึ่งครูอาจารย์สามารถสมัครเข้ารับการอบรมได้ที่สถาบันภาษา

6.2. การจัดสัมมนาเกี่ยวกับเรื่องนี้ อย่างหัวข้อสัมมนา ระดับชาติปีนี้นำเรื่อง “การประยุกต์ใช้สื่อในการเรียนการสอนภาษา” มาพูดคุยกัน ครูอาจารย์ที่สอน จะได้เลือกใช้สื่อที่เหมาะสมกับสถานการณ์ของแต่ละแห่ง

6.3. การบริการทางห้องสมุด สถาบันภาษากำลังทำโครงการห้องสมุดซีดีรอมทางด้านการเรียนการสอนภาษา จะทำบรรณานุกรมแบบมีคำอธิบายสั้น ๆ เกี่ยวกับซีดีรอมทางด้านนี้ เพื่อช่วยครูอาจารย์ที่สอนภาษาสามารถเลือกใช้สื่อที่เหมาะสมได้

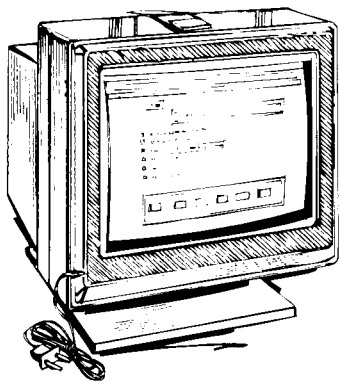
สัมภาษณ์
ผู้อำนวยการสถาบันภาษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ศาสตราจารย์ ดร. กาญจนา ปราบพาล ดำรงตำแหน่ง
ผู้อำนวยการสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
จบการศึกษาปริญญาเอกจาก UNIVERSITY OF MEXICO
ประเทศสหรัฐอเมริกา เคยดำรงตำแหน่งนายกสมาคม
ครูสอนภาษาอังกฤษแห่งประเทศไทย (มิถุนายน 2529-
พฤษภาคม 2530) มีผลงานวิจัยและบทความทางด้าน
การเรียนการสอนและการทดสอบภาษาอังกฤษ อาทิ
 การสำรวจวัตถุประสงค์เชิงปฏิบัติของการสอนภาษา
 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสามระดับของประเทศไทย
 ซึ่งได้รับรางวัลผลงานวิจัยดี เงินทุนวิจัยรัชดาภิเษก
 สมโภช ประจำปีงบประมาณ 2530 บทความเรื่อง
 “Communication as the Ultimate Goal of English
 Learning for Spanish, Chinese, Japanese and
 Thai Students” ลงพิมพ์ในวารสาร Journal of the
 Australian Federation of Modern Language Teacher’s
 Associations Vol. 22, No. 3 ซึ่งเป็นการเสนอผลงาน
 ที่ประเทศออสเตรเลีย บทความเรื่อง “Cooperative
 Learning in a Humanistic English Class” ลงพิมพ์
 ในวารสาร Cross Currents Vol. XVIII, No. 1 ของ
 ประเทศญี่ปุ่นและ “The Relevance of Language
 Testing Research in the Planning of Language
 Programmes” ใน ERIC ED 320 415 นอกจากนี้
 ศ.ดร.กาญจนา ปราบพาล เป็นอาจารย์พิเศษ และ
 วิทยากรให้แก่สถาบันการศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชน
 กรรมการในคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องกับการเรียน
 การสอนการวิจัย และการออกข้อสอบในการสอบ
 แข่งขันเพื่อรับทุนต่าง ๆ ของประเทศไทย

References

การใช้ อินเทอร์เน็ต ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ผ่าน บาลโพธิ์

ความนำ

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในยุคคอมพิวเตอร์เป็นกิจกรรมที่ท้าทายความสามารถของทั้งผู้เรียนและผู้สอน การสอนจะไม่จำกัดอยู่เพียงแบบเรียนที่ใช้กันอยู่โดยทั่วไป ในปัจจุบันเท่านั้น เพราะยังมีข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ที่ทันสมัย น่าสนใจ และน่าติดตามอีกจำนวนมากที่เก็บอยู่ในระบบ อินเทอร์เน็ต (Internet) ทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจ (Motivation) ในการเรียนสูง และทำให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาที่เรียน อย่างแท้จริง นอกจากนี้ หากผู้สอนจัดกิจกรรมอย่าง เหมาะสม ผู้เรียนก็จะมีโอกาสเป็นทั้งผู้รับข้อมูลและ ผู้ให้ข้อมูล ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการรับ (Receptive Skill) และทักษะการผลิต (Productive Skill) อย่างไรก็ตาม การที่ผู้เรียนจะได้รับประโยชน์สูงสุดจากระบบอินเทอร์เน็ตนั้น ผู้สอนยังมีบทบาทและหน้าที่สำคัญ ทั้งในการสอน การให้ความช่วยเหลือ ชี้แนะ และจัดระบบ การเรียนการสอนให้สอดคล้องกับระบบการสื่อสารที่สำคัญนี้ เพราะเทคโนโลยีไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ใด ๆ แทนผู้สอน ได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ (Hagen, 1990)

เนื่องจากภาษาที่ใช้ในการสื่อสารในระบบอินเทอร์เน็ตนั้น ส่วนใหญ่เป็นภาษาอังกฤษ บทความเรื่องนี้จึงเสนอแนะ การใช้อินเทอร์เน็ตในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดย จะกล่าวถึงข้อมูลเบื้องต้นที่ควรทราบเกี่ยวกับอินเทอร์เน็ต ความเป็นไปได้และประโยชน์ แนวทางการใช้อินเทอร์เน็ต ในการเรียนการสอน ทักษะทางภาษาที่เหมาะสมกับระบบ อินเทอร์เน็ต การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และ บทบาทของผู้สอนในยุคอินเทอร์เน็ต และเนื่องจาก บทความนี้ มุ่งเสนอแนะแนวทางการใช้อินเทอร์เน็ตใน การเรียนการสอนมากกว่าเทคนิคการใช้โปรแกรม จึงจะ กล่าวถึงกระบวนการและขั้นตอนการใช้โปรแกรมเท่าที่ จำเป็นเท่านั้น

ข้อมูลเบื้องต้นที่ควรรู้เกี่ยวกับอินเทอร์เน็ต

คำว่า อินเทอร์เน็ต หมายถึงระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ สำหรับการสื่อสาร หรือการรับและส่งข้อมูลระหว่าง เครื่องคอมพิวเตอร์ที่เข้าร่วมระบบนี้ โดยไม่จำกัดว่า คอมพิวเตอร์เครื่องนั้นจะอยู่ที่ใดในโลก แต่การที่จะใช้ อินเทอร์เน็ตได้นั้น ต้องมีอุปกรณ์สำคัญสำหรับเชื่อม คอมพิวเตอร์ที่เราใช้กันโดยทั่วไปเข้ากับระบบอินเทอร์เน็ต อุปกรณ์ดังกล่าวนี้ก็คือโทรศัพท์ ซึ่งจะช่วยให้เราสามารถ ติดต่อกับโทรศัพท์ที่อยู่ในสถานที่ต่าง ๆ ทั่วโลก และ โมเด็ม (Modem) ซึ่งเป็นอุปกรณ์สำหรับแปลงข้อมูลจากระบบดิจิทัล (Digital) ของคอมพิวเตอร์ เป็นระบบแอนะล็อก (Analog) ของโทรศัพท์ เพื่อช่วยให้เราสามารถ รับ และส่งข้อมูลจากคอมพิวเตอร์โดยผ่านโทรศัพท์

อินเทอร์เน็ตจึงเป็นคำกว้าง ๆ ที่หมายถึงการติดต่อสื่อสารและการแลกเปลี่ยนข้อมูลโดยใช้คอมพิวเตอร์ ในปัจจุบันมีการใช้อินเทอร์เน็ตหลายชนิด เช่น การใช้ E-mail, World Wide Web, Gopher และ Telnet

1. E-mail หมายถึง จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Mail) ซึ่งใช้สำหรับการรับและส่งจดหมายระหว่างผู้ที่อยู่ในสถานที่ต่าง ๆ ทั่วโลกผ่านสื่อคอมพิวเตอร์ E-mail ช่วยให้การติดต่อสื่อสารระหว่างผู้ที่อยู่ห่างไกลสามารถทำได้รวดเร็ว ช่วยประหยัดเวลาและค่าใช้จ่าย นอกจากนี้ จดหมายที่ส่งจะถูกเก็บอยู่ในแฟ้ม (File) ข้อมูลของทั้งผู้ส่งและผู้รับ ผู้ส่งจึงสามารถตรวจสอบและอ้างอิงว่าได้ส่งไปถึงผู้รับและส่งเมื่อใด ซึ่งผู้รับก็สามารถอ่านและตอบจดหมายนั้นได้ทันที เพราะโปรแกรมนี้ได้สร้างเมนูไว้สำหรับการตอบจดหมาย (Compose Message) ไว้ในเมนูหลัก (Main Menu) ของโปรแกรม นอกจากนี้ ผู้รับยังสามารถพิมพ์ (Print) จดหมายที่ได้รับหรืออาจคัดลอก (Copy) ไฟล์จดหมายที่ต้องการเพื่อนำไปเก็บไว้เป็นหลักฐาน เพื่อการแก้ไขเพิ่มเติม (Edit) หรือเพื่อประโยชน์ต่าง ๆ ในการเรียนการสอน เพราะเนื้อหาความในจดหมายอาจเป็นงานที่ผู้สอนมอบหมายให้ ผู้เรียนทำ เช่น อาจเป็นบทอ่าน (Reading Passage) หรืออาจเป็นงานที่ผู้เรียนส่งผู้สอน

2. อินเทอร์เน็ต ที่ได้รับความนิยมมากอีกชนิดหนึ่งในปัจจุบันได้แก่การใช้โปรแกรม World Wide Web (WWW) ซึ่งโดยทั่วไปจะใช้สำหรับการค้นข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ หรือข้อมูลเกี่ยวกับงานวิจัย เช่น ท่านสามารถศึกษาความรู้เรื่องอวกาศ อาหาร พืช สัตว์ การคมนาคมขนส่ง การสื่อสาร การเรียนและการสอน ดังนั้นการที่เครื่องคอมพิวเตอร์ของท่านสามารถใช้โปรแกรมนี้ได้ จึงเปรียบเสมือนการมีห้องสมุดขนาดใหญ่ที่เก็บรวบรวมข้อมูลและความรู้ด้านต่าง ๆ จากทั่วโลกอยู่ในบ้านหรือที่

ทำงาน ท่านจึงสามารถเข้าไปค้นคว้าหาความรู้และข้อมูลได้โดยที่ท่านไม่ต้องออกจากบ้านหรือที่ทำงานไป ยังห้องสมุดต่าง ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศด้วยตนเอง โปรแกรม World Wide Web จึงเอื้อประโยชน์มหาศาลแก่ผู้ใช้เครือข่ายคอมพิวเตอร์

หลักทั่วไปของการใช้เครือข่าย World Wide Web มีดังนี้

1) ใช้ web browser ซึ่งเป็นโปรแกรมที่จะนำเข้าสู่ Web Site หรือแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ที่ท่านต้องการ ในปัจจุบันมีโปรแกรมที่เป็นเครื่องมือสำคัญนี้จำนวนมาก แต่ที่ได้รับความนิยมสูงสุดในปัจจุบันคือโปรแกรม Netscape และ Internet Explorer เมื่อเข้าสู่จอภาพแรกของโปรแกรมนี้ จะมีเมนูให้เลือกจำนวนมาก ท่านสามารถพิมพ์ชื่อแหล่งข้อมูล (Web Site) ที่ท่านต้องการลงบนบรรทัดที่ 5 จากส่วนบนของจอภาพอย่างไรก็ตามท่านควรศึกษารายละเอียดในหนังสือการใช้โปรแกรมนี้โดยตรง

2) ต้องพิมพ์ชื่อแหล่งข้อมูล (Web Site) ที่ท่านต้องการทราบโดยการพิมพ์ชื่อ Web Site ที่ต้องการลงไป

สำหรับชื่อ Web Site ต่าง ๆ นั้นท่านสามารถหาได้จากหลายแหล่ง เช่น จากนิตยสารเกี่ยวกับการใช้คอมพิวเตอร์ โดยเฉพาะนิตยสารและหนังสือที่เกี่ยวกับการใช้อินเทอร์เน็ต นอกจากนี้ท่านอาจทราบชื่อ Web Site ได้จากหนังสือพิมพ์และรายการทางโทรทัศน์ ซึ่งมีหลายรายการที่แนะนำและสาธิต การเข้าสู่ Web Site ที่น่าสนใจ และยังพาชมตัวอย่างสิ่งที่น่าสนใจใน Web Site นั้นอีกด้วย

แต่หากไม่ทราบชื่อ Web Site ที่จะให้ข้อมูลที่ต้องการ ท่านควรใช้โปรแกรมหรือ เครื่องมือสำหรับช่วยค้นหาชื่อ Web Site ที่น่าจะมีข้อมูลที่ท่านต้องการ โปรแกรมสำหรับการค้นหาหรือที่เรียกว่า Search Engine นี้มีหลายโปรแกรม เช่น Lycos Search, The World Wide Web Worm, Excite, Alta Vista, Yahoo และ Hotbot

สำหรับ Hotbot นับว่าเป็นเครื่องมือการค้นหาชื่อ Web Site ที่มีประโยชน์โปรแกรมหนึ่ง เพราะมีประสิทธิภาพในการค้นหา web site จำนวนมากได้ภายในเวลาที่รวดเร็ว ดังนั้นหากท่านไม่ทราบว่าหาข้อมูลที่ต้องการได้อย่างไร ท่านอาจลองใช้ Hotbot ช่วยการค้นหา

การเปิดเข้าสู่ Web Site ชื่อ Hotbot ทำได้ด้วยการพิมพ์ hotbot.com ที่จอภาพแรกของ Netscape แล้วกดแป้น Enter

<http://www.hotbot.com>

เมื่อเข้าสู่ Web Site ชื่อ Hotbot ได้แล้ว ให้พิมพ์หัวข้อเรื่อง (Topic/Subject) ที่ท่านต้องการ (เช่น Animals) แล้วกดแป้น Enter Hotbot ก็จะแสดงชื่อ Web Site ที่มีข้อมูลที่ท่านต้องการ

ตัวอย่างการเปิดเข้าสู่ Web Site ที่ทราบชื่อแล้วก็เช่น Web Site เกี่ยวกับกีฬาโอลิมปิกในปี 1996 ซึ่งจัดขึ้นที่เมือง Atlanta ประเทศสหรัฐอเมริกา Web Site นี้ ชื่อ

<http://atlanta.olympic.org>

ท่านก็สามารถเปิดเข้าสู่ Web Site นี้ด้วยการพิมพ์ <http://www.atlanta.olympic.org> แล้วกดแป้น Enter ก็จะเข้าสู่จอภาพแรก (Home Page) ของ Web Site นี้

หากท่านต้องการทราบข้อมูลเกี่ยวกับจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยก็ให้เปิดเข้าสู่ Web Site ต่อไปนี้

<http://www.chula.edu>

ในการเข้าสู่ World Wide Web นั้นเมื่อพิมพ์ชื่อ Web Site ที่ต้องการและกดแป้น Enter แล้ว ก็จะเข้าสู่จอภาพแรกของ Web Site นั้น จากนั้นท่านต้องอ่านและเลือกว่า ท่านต้องการข้อมูลด้านใด โดยเลื่อนลูกศรของเมาส์ไปยังสิ่งที่ต้องการ แล้วกดเมาส์ คอมพิวเตอร์ก็จะแสดงข้อมูลนั้น

สำหรับรายละเอียดต่างๆเกี่ยวกับขั้นตอนการใช้ World Wide Web ท่านสามารถศึกษาได้จากหนังสือที่ให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้โดยเฉพาะ ซึ่งมีจำหน่ายเป็นจำนวนมากทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

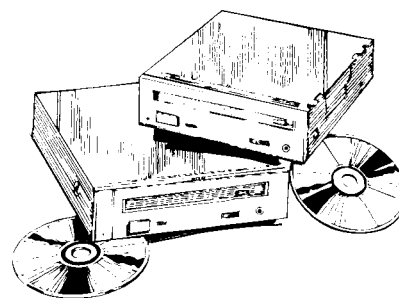
3. Gopher เป็นระบบอินเทอร์เน็ตอีกชนิดหนึ่งที่สำคัญและมีผู้ใช้จำนวนมาก โดยทั่วไป Gopher จะใช้สำหรับการเปิดเข้าสู่ห้องสมุดที่อยู่ในระบบอินเทอร์เน็ต เพื่อค้นหารายชื่อหนังสือที่ต้องการ หรือเพื่ออ่านหนังสือที่ต้องการ (หากห้องสมุดนั้นมีบริการด้านนี้) ดังนั้นในการทำงานวิจัย หรือการหาเอกสารอ้างอิง (Reference) ท่านก็สามารถเปิดเข้าสู่ Gopher เพื่อค้นหารายชื่อหนังสือที่ต้องการ โดยที่ท่านไม่ต้องไปที่ห้องสมุดนั้นจริง ๆ และท่านจะทราบได้อย่างรวดเร็วว่าห้องสมุดที่ท่านเข้าไปนั้นมีหนังสือที่ต้องการหรือไม่ ไม่ว่าห้องสมุดนั้นจะอยู่ห่างไกลเพียงใด เครื่องข่ายคอมพิวเตอร์แบบ Gopher จึงช่วยประหยัดทั้งเงินและเวลาที่จะต้องใช้เวลาเดินทางไปค้นหาข้อมูล ณ ห้องสมุดที่ต้องการด้วยตนเอง

นอกจากนี้ Gopher ยังช่วยแก้ปัญหาเรื่องเวลาในการใช้บริการของห้องสมุด โดยเฉพาะเวลาเปิดและปิดของห้องสมุด เพราะท่านสามารถเปิดเครื่องคอมพิวเตอร์และใช้เครือข่าย Gopher เพื่อเข้าไปใช้บริการของห้องสมุดได้ตลอดเวลา ทั้งกลางวันและกลางคืน สำหรับในช่วงเวลากลางคืนก็ยังสามารถใช้บริการได้ตลอดคืนอีกด้วย เช่น ในขณะที่เป็นเวลากลางวันที่ประเทศของเรา ท่านก็สามารถเข้าไปใช้บริการของห้องสมุดที่ประเทศสหรัฐอเมริกาได้ แม้ว่าห้องสมุดที่นั่นจะได้ปิดบริการไปแล้ว

หากยังไม่คุ้นเคยกับการใช้ Gopher ท่านอาจเริ่มจากการเข้าสู่อินเทอร์เน็ตแบบ Gopher จากรบบปฏิบัติการของโปรแกรม UNIX ซึ่งทำได้ด้วยการพิมพ์คำว่า gopher ต่อจากเครื่องหมาย prompt (\$) แล้วกดแป้น Enter ก็จะเข้าสู่ Home Server Menu จากนั้น จึงเลือกสิ่งที่ต้องการ แต่หากต้องการเข้าสู่ Gopher ในโปรแกรม Windows จะมีวิธีการที่แตกต่างไป ประกอบกับมี Gopher หลายชนิดจึงขอให้ท่านศึกษารายละเอียดในหนังสือเกี่ยวกับการใช้อินเทอร์เน็ตโดยตรง

4. การใช้อินเทอร์เน็ตที่สำคัญอีกแบบหนึ่งได้แก่การใช้ Telnet ซึ่งเป็นเครือข่ายการสื่อสารทางคอมพิวเตอร์ ที่ช่วยให้ผู้ใช้ที่อยู่ในเครือข่ายต่าง ๆ สามารถแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารกันได้ Telnet มีอยู่ในทั้งโปรแกรม UNIX และ Windows โดยทั่วไปการใช้ Telnet จะต้องพิมพ์ชื่อ Telnet site ที่ต้องการ และเมื่อเข้าสู่ Telnet ได้แล้ว ผู้ใช้จะต้องเลือกสิ่งที่ต้องการทำต่อไป เช่น การเข้าฐานข้อมูล หรือการขอลูข้อมูลอื่น ๆ แต่ละ site ให้บริการ

แม้จะมีการเข้าสู่อินเทอร์เน็ตแบบต่าง ๆ หลายแบบ แต่ในความเป็นจริงแล้ว เมื่อเข้าสู่อินเทอร์เน็ตแบบหนึ่งแล้ว ก็อาจเรียกใช้อินเทอร์เน็ตแบบอื่นได้ เช่น เมื่อใช้ Telnet ก็อาจใช้ E-mail หรือ Gopher ได้ หรือเมื่ออยู่ใน World Wide Web ก็สามารถใช้ E-mail ได้เช่นกัน

คุณประโยชน์และความเป็นไปได้

การเรียนการสอนภาษาเป็นกิจกรรมที่มีการเปลี่ยนแปลงให้เข้ากับยุคสมัยอยู่เสมอ เมื่อมีความก้าวหน้าด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเรื่องใด ก็มีการประยุกต์แนวคิดและนำผลผลิตของความก้าวหน้านั้นมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอยู่เสมอ เช่น เมื่อมีโทรทัศน์ก็มีการนำโทรทัศน์และแถบวีดิทัศน์ (Videotape) มาใช้ในการเรียนการสอนภาษา และในยุคของคอมพิวเตอร์ก็มีการนำคอมพิวเตอร์มาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอีกเช่นกัน

การใช้อินเทอร์เน็ตในการสอนภาษาไม่แตกต่างจากการใช้คอมพิวเตอร์ในการเรียนการสอนภาษาในปัจจุบันมากนัก เพราะการใช้อินเทอร์เน็ตก็เป็นการใช้คอมพิวเตอร์ในรูปแบบหนึ่งเช่นกัน นอกจากนี้ ปัจจุบันก็มีการใช้คอมพิวเตอร์ที่เป็นเครื่องเดียวๆ ไม่ต่อเชื่อมกับเครื่องอื่น และการใช้คอมพิวเตอร์ในระบบแลน (LAN/ Local Area Network) ซึ่งต้องเชื่อมโยงคอมพิวเตอร์หลายเครื่องที่อยู่ในห้องเดียวกัน อาคารเดียวกัน หรือสถานที่ใกล้เคียงกันโดยใช้สายต่อเชื่อมถึงกัน ดังนั้นหากพิจารณาด้านเทคนิคและด้านระบบแล้ว จะเห็นได้ว่าการใช้อินเทอร์เน็ตในการเรียนการสอนภาษานั้นไม่ยากเกินไป ท่านเพียงติดตั้งโปรแกรมสำหรับระบบอินเทอร์เน็ตกับคอมพิวเตอร์ที่ต้องการใช้ และหากคอมพิวเตอร์เครื่องนั้นไม่มีโมเด็มอยู่ภายในตัวเครื่องก็ต้องมีการติดตั้งโมเด็มภายนอก (External Modem) เพิ่มเติม และต่อโมเด็มกับโทรศัพท์ ท่านก็จะสามารถใช้อินเทอร์เน็ตบนเครื่องคอมพิวเตอร์ดังกล่าวได้

สำหรับวิธีการเรียนการสอนนั้นหากผู้สอนเตรียมการต่าง ๆ พร้อม เช่น การสอนให้ผู้เรียนสามารถเปิดเครื่องเข้าสู่เครือข่ายอินเทอร์เน็ต การเลือกแหล่งข้อมูล (Web Site) ที่เหมาะสม และการคัดลอกหรือทำสำเนา (Copy) ข้อมูลที่ต้องการ การใช้อินเทอร์เน็ตในการเรียนการสอนภาษาก็จะเป็นสิ่งที่น่าสนใจและมีประโยชน์

ประโยชน์ที่สำคัญของการใช้อินเทอร์เน็ตในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีดังนี้

1. ช่วยให้ผู้เรียนสามารถติดต่อกับเจ้าของภาษาและผู้ใช้ภาษาอังกฤษได้ทั่วโลก ซึ่งการติดต่อนี้จะทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าไปถึงข้อมูลเรื่องต่าง ๆ ซึ่งมีจำนวนมาก และสามารถอ่านและคัดลอกข้อมูลนั้นมาใช้ประโยชน์ได้
2. ช่วยให้ผู้เรียนสามารถปรับปรุง และพัฒนาทักษะและความสามารถทางภาษาได้รวดเร็วขึ้น ทั้งนี้เพราะผู้เรียนได้ใช้ภาษาตามความรู้ ความสามารถ และความสนใจของตน ซึ่งนับได้ว่าเป็นการเรียนภาษาที่ถูกต้องวิธี เพราะ

ผู้เรียนจะมีแรงจูงใจในการเรียนสูง โดยเฉพาะจะมีแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนได้ดียิ่งขึ้น

3. ช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษาที่เรียนอย่างแท้จริง ไม่ใช่ใช้ภาษาเฉพาะที่มีในบทเรียนเท่านั้น สำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศแล้ว เครื่องช่วยอินเทอร์เน็ตจะช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาที่เรียนมากขึ้น และกว้างขวางยิ่งขึ้น

4. ช่วยให้ผู้เรียนสามารถผลิตผลงานที่มีคุณภาพดียิ่งขึ้น เช่น อาจเขียนหรือพูดได้น่าสนใจมากขึ้น เพราะผู้เรียนสามารถนำข้อมูลที่มีประโยชน์ที่มีอยู่ในอินเทอร์เน็ตจำนวนมากมาใช้ได้สะดวกและรวดเร็ว เนื่องจากไม่ต้องเดินทางไปยังห้องสมุดเพื่อค้นคว้าข้อมูลที่ต้องการ นอกจากนี้ ข้อมูลที่ค้นได้ยังเป็นข้อมูลที่เก็บอยู่ในแฟ้มข้อมูล (Data File) ที่ผู้เรียนสามารถนำมาตัดต่อ ดัดแปลงหรือเพิ่มเติมข้อมูลนั้นโดยไม่ต้องพิมพ์ข้อมูลนั้นเข้าไปในคอมพิวเตอร์ใหม่ทั้งหมดเหมือนกับการใช้ข้อมูลจากหนังสือหรือวารสารทั่วไป

5. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถเสนอผลงานของตน อาจเป็นการเผยแพร่ผลงานที่สมบูรณ์แล้ว หรือผลงานที่ต้องการคำแนะนำเพื่อแก้ไขปรับปรุง การเสนอผลงานอาจใช้จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (E-mail) หรืออาจเสนอผ่าน Web Page หรือ Home Page ที่มีอยู่แล้วหรือที่สร้างขึ้นใหม่

6. ช่วยให้ผู้เรียนทำงานกลุ่มได้สะดวกยิ่งขึ้น เพราะสมาชิกของกลุ่มไม่จำเป็นต้องมาประชุมพร้อมกันทุกครั้ง สมาชิกของกลุ่มอาจทำงานต่างเวลาหรือต่างสถานที่กันได้ เป็นต้นว่าสมาชิกบางคนอาจทำงานของกลุ่มในช่วงเช้า บางคนอาจศึกษางานที่เพื่อนในกลุ่มทำไปแล้วและเพิ่มเติมในช่วงบ่าย และบางคนอาจเพิ่มเติมสิ่งที่ต้องการในเวลากลางคืน หรือหากสมาชิกของกลุ่มบางคนจำเป็นต้องไปต่างจังหวัดหรือไปต่างประเทศ ก็ยังสามารถมีส่วนร่วมในการทำงานของกลุ่มได้ แต่ทั้งนี้สถานที่นั้นต้องมีระบบอินเทอร์เน็ตให้ผู้เรียนใช้

7. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์กับผู้เรียนคนอื่นและผู้สอนจากสถานศึกษาต่าง ๆ ทั่วโลก การติดต่อในลักษณะนี้ อาจติดต่อโดยใช้ E-mail ซึ่งทำได้สะดวกมากในปัจจุบัน และผลพลอยได้จากการติดต่อกับบุคคลอื่นยังช่วยเปิดโลกทัศน์ และช่วยสร้างวิสัยทัศน์ (Vision) ของผู้เรียนให้กว้างและเหมาะสมยิ่งขึ้นอีกด้วย

แนวทางการใช้อินเตอร์เน็ตในการเรียนการสอน

การใช้อินเตอร์เน็ตในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่ได้หมายถึงการให้ผู้เรียนเปิดเครื่องคอมพิวเตอร์เข้าสู่ระบบอินเตอร์เน็ต แล้วอ่าน ฟัง ดูภาพนิ่ง หรือ วิดีทัศน์ (Video) โดยไม่มีจุดมุ่งหมายด้านการเรียนที่ชัดเจน เพราะการทำเช่นนั้นได้ประโยชน์น้อย

การใช้อินเตอร์เน็ตให้เกิดประโยชน์ในการเรียนการสอน อาจทำได้หลายแนวทางดังนี้

1. การให้ผู้เรียนได้เรียนจากบทเรียนที่บันทึกอยู่ในอินเตอร์เน็ต เช่น ท่านอาจสร้างบทเรียนไว้ใน World Wide Web หรือ E-mail แล้วให้ผู้เรียนศึกษาบทเรียนนั้น หรืออาจให้ผู้เรียนใช้ Gopher เพื่ออ่านตอนใดตอนหนึ่งของหนังสือ หรือ ตำราเรียน (Textbook) ที่อยู่ในห้องสมุดแห่งใดแห่งหนึ่งในประเทศหรือต่างประเทศก็ได้ แต่ท่านต้องเข้าสู่ห้องสมุดที่ต้องการและอ่านหนังสือเล่มนั้นก่อนเสมอ เพื่อให้แน่ใจว่าหนังสือดังกล่าวจริง และผู้เรียนสามารถเปิดอ่านได้จริง

2. การให้ผู้เรียนค้นคว้าข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ โดยไม่จำกัดว่าผู้เรียนจะใช้อินเตอร์เน็ตแบบใด เพื่อใช้ข้อมูลนั้นสำหรับทำกิจกรรมการใช้ภาษาที่ผู้สอนกำหนด เช่น ใช้ข้อมูลที่ได้จากการค้นคว้าบางส่วนหรือทั้งหมดในการพูดหรือการเขียนในระดับต่าง ๆ เช่น การเขียนข้อความระดับย่อหน้า (Paragraph) การเขียนเรียงความ (Composition) และในระดับที่สูงขึ้นท่านอาจให้ผู้เรียนเขียนรายงานภาคินิพนธ์ (Research/Term paper) หรือเขียนบทความ (Article) แต่การจะให้ผู้เรียนพูดหรือเขียนสิ่งใดก็ตาม ท่านควรพิจารณาระดับความรู้และความสามารถของผู้เรียนด้วย เช่น การใช้ภาษาของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาโทหรือเอก ย่อมต่างจากการใช้ภาษาของผู้เรียนระดับปริญญาตรีและระดับมัธยม

การค้นคว้าข้อมูลในลักษณะนี้จะทำได้สะดวกขึ้นหากใช้ World Wide Web เพราะจะมีข้อมูลที่เป็ความรู้ทั่วไปอยู่เป็นจำนวนมาก และหากผู้เรียนเลือก Web Site ที่เหมาะสมก็จะสามารถค้นหาข้อมูลที่มีประโยชน์คู่กับการค้นคว้าและการทำกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาในยุคเทคโนโลยีข้อมูลข่าวสาร

3. การให้ผู้เรียนศึกษาภาษาด้วยการรวบรวมและคัดลอก (Copy) ข้อความ (Text) เกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะในปริมาณที่มากเพียงพอ แล้วเก็บไว้ในแผ่นดิสก์เพื่อใช้เป็นข้อมูลสำหรับการศึกษารูปแบบการใช้ภาษาในระดับต่าง ๆ เช่น คำ วลี ประโยค และย่อหน้า และอาจรวมถึงบทความด้วยก็ได้ หรืออาจใช้ข้อมูลนั้นเพื่อ

ศึกษาไวยากรณ์ เรื่องใดเรื่องหนึ่ง ในการทำกิจกรรมนี้ หากผู้เรียนรวบรวมข้อมูลได้จำนวนมากก็สามารถใช้ข้อมูลนั้นเป็นฐานข้อมูล (Database) ที่ผู้เรียนคนอื่นหรือกลุ่มอื่นใช้ศึกษาต่อไป

ตัวอย่างการใช้อินเตอร์เน็ตในลักษณะนี้ก็เช่น หากต้องการให้ผู้เรียนศึกษาคำ วลี และรูปประโยคที่ใช้เกี่ยวกับยานอวกาศ ก็อาจให้ผู้เรียนเปิดเข้าสู่ Web Site ต่อไปนี้

<http://www.learningspace.org:88/default.html>

<http://www.indelibleink.com.avspindx.html>

<http://www.accessindia.com>

และ web site อื่น ๆ หากยังได้ข้อมูลไม่เพียงพอ ก็อาจให้ผู้เรียนคัดลอกข้อมูลเพิ่มเติมจาก CD-ROM โดยเฉพาะจากสารานุกรมแบบมัลติมีเดีย (Multimedia Encyclopedia) จากนั้น จึงใช้โปรแกรม Concordancer ซึ่งเป็นโปรแกรมที่ใช้สำหรับเรียงคำหรือวลีที่ต้องการจากข้อความ (Text) ตามลำดับอักษร เพื่อศึกษาคำ วลี หรือรูปประโยคที่ต้องการ ตัวอย่างเช่น ท่านอาจใช้โปรแกรม WordSmith (Scott, 1996) ซึ่งเป็นโปรแกรม Concordancer ที่อาจนับได้ว่าทันสมัยที่สุดในปัจจุบันสำหรับรายละเอียดเกี่ยวกับการใช้โปรแกรม Concordancer นั้น ท่านสามารถศึกษาได้จากหนังสือเกี่ยวกับโปรแกรมชนิดนี้ เช่น อาจศึกษาจากหนังสือชื่อ Concordance in the Classrooms ของ Tribble กับ Jones (1990)

ทักษะทางภาษาที่เหมาะสมกับระบบอินเตอร์เน็ต

ระบบอินเตอร์เน็ตเป็นระบบใหญ่ ที่ใช้คอมพิวเตอร์ในการรับและส่งข้อมูล จึงมีทั้งข้อมูลที่เป็นข้อความธรรมดา (Text) และข้อมูลที่มีทั้งข้อความ ภาพ และเสียง ซึ่งเรียกว่าระบบมัลติมีเดีย (Multimedia) ในการใช้อินเตอร์เน็ต ผู้เรียนจึงมีโอกาสดู ฟัง และเขียนเป็นหลัก ดังนั้น ทักษะทางภาษาที่สำคัญซึ่งผู้เรียนจะได้ฝึกจากการใช้อินเตอร์เน็ตจึงได้แก่ทักษะ การอ่าน การเขียน และการฟัง ส่วนทักษะ การพูด โดยตรงกับคอมพิวเตอร์ ระบบอินเตอร์เน็ตนั้น ปัจจุบันเป็นทักษะที่ยังไม่เอื้อต่อการเรียนการสอนโดยอินเตอร์เน็ตมากนัก

สำหรับทักษะการอ่านผู้เรียนต้องคุ้นเคยกับคำ วลี และข้อความที่ต้องใช้ในการหาข้อมูล เช่น คำและวลีที่ใช้ในเมนู (Menu) ของคอมพิวเตอร์ คำสั่งที่ต้องใช้ขณะอยู่ในโปรแกรม และต้องคุ้นเคยกับการอ่านข้อความ (Text) ในระดับต่าง ๆ จากจอคอมพิวเตอร์ เช่น การอ่านประโยค การอ่านข้อความระดับย่อหน้าและการอ่านข้อความที่เป็นบทความ และที่สำคัญยิ่งก็คือผู้เรียนต้องมีความ

สามารถในการสรุปและความสามารถที่จะพิจารณาว่าสิ่งที่อ่านนั้นมีความถูกต้องน่าเชื่อถือและมีประโยชน์มากน้อยเพียงใด สมควรที่จะนำข้อมูลนั้นไปใช้ในการทำกิจกรรมการใช้ภาษาและนำไปใช้ในชีวิตจริงหรือไม่

สำหรับทักษะการฟังนั้น ส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนสามารถเลือกได้ว่าต้องการฟังหรือไม่ ต่างกับการอ่าน ซึ่งเป็นสิ่งที่จำเป็น อย่างไรก็ตาม ผู้เรียนไม่สามารถฝึกทักษะการฟังจากอินเทอร์เน็ตได้เสมอไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับชนิดของอินเทอร์เน็ตที่ผู้เรียนเข้าไปใช้ด้วย เช่น เมื่อใช้ E-mail จากโปรแกรม UNIX ผู้เรียนก็จะไม่สามารถฝึกทักษะการฟังได้ เนื่องจาก E-mail ดังกล่าวนี้นี้มีเฉพาะข้อความ (Text) แต่ไม่มีเสียงพูด

ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่น่าสนใจ และน่าส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ เพราะผู้เรียนต้องใช้ทั้งความคิดของตนเอง และต้องตรวจสอบสิ่งที่คิดกับข้อเท็จจริง (Fact) และข้อมูลที่มีอยู่ในอินเทอร์เน็ต อาจต้องศึกษาและคัดเลือกข้อมูลที่มีประโยชน์เพื่อเพิ่มเติมสิ่งที่เขียนให้มีความยิ่งขึ้น กิจกรรมเช่นนี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถผลิตผลงานที่มีความถูกต้องและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

แต่สำหรับทักษะนี้ นอกจากผู้เรียนต้องมีความสามารถในการเปิดเข้าสู่ระบบอินเทอร์เน็ตแล้ว ผู้เรียนยังต้องมีความสามารถในการพิมพ์ นับตั้งแต่การพิมพ์คำ วลี หรือประโยคเพื่อส่งให้คอมพิวเตอร์ทำงานตามที่ต้องการ ไปจนถึงการพิมพ์งานเขียนโดยใช้คอมพิวเตอร์ ซึ่งรวมถึงการพิมพ์ต้นฉบับ การตรวจการสะกดคำ (Spelling Check) และ การแก้ไขปรับปรุงงานเขียน (Edit) ดังนั้น ผู้เรียนจึงต้องมีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์และการพิมพ์บ้างตามสมควร

นอกจากนี้ ผู้เรียนยังต้องเรียนรู้วิธีเสนอผลงานของตน ซึ่งรวมทั้งการนำเสนอเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดของตนกับผู้ใช้คอมพิวเตอร์คนอื่น ๆ การนำเสนอเพื่อขอคำแนะนำสำหรับการแก้ไขปรับปรุง และการนำเสนอเพื่อเผยแพร่ผลงานที่สมบูรณ์แล้ว

แม้ในปัจจุบันการใช้อินเทอร์เน็ตสำหรับทักษะการพูดโดยตรงกับคอมพิวเตอร์จะยังไม่เอื้อต่อการเรียนการสอนมากนัก แต่ท่านก็สามารถให้ผู้เรียนใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อฝึกทักษะการพูดได้ เช่น อาจให้ผู้เรียนศึกษาข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต แล้วนำเสนอข้อมูลดังกล่าวโดยการพูด หรืออาจแสดงความคิดเห็นประกอบไปด้วย หรืออาจให้ผู้เรียนพูดเกี่ยวกับอุปสรรคและปัญหาในการใช้อินเทอร์เน็ตในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้สอนกำหนด

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

ในการใช้อินเทอร์เน็ตในการเรียนการสอนนั้น การจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับลักษณะของการเรียนการสอนด้วยคอมพิวเตอร์ ทักษะทางภาษา จุดมุ่งหมายของบทเรียน ความรู้ความสามารถของผู้เรียน และเวลาในการเรียนเป็นสิ่งที่จะต้องพิจารณาอย่างยิ่ง เพราะไม่เช่นนั้นแล้ว การใช้อินเทอร์เน็ตอาจไม่ได้ผลดีเท่าที่ควรในตอนต่อไปนี้จะกล่าวถึงหลัก และข้อควรคิดในการจัดกิจกรรม ลักษณะของกิจกรรม และตัวอย่างกิจกรรม

ก. หลักและข้อควรคิดในการจัดกิจกรรม

1. กิจกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตในการสอนควรเป็นส่วนหนึ่งของบทเรียนหรือหลักสูตร ผู้เรียนจึงจะให้ความสนใจและทำกิจกรรมได้อย่างจริงจัง
2. กิจกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตควรเป็นกิจกรรมที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรมสามารถวัดและประเมินผลการทำกิจกรรมได้
3. บทเรียนที่เก็บไว้ในอินเทอร์เน็ตควรเป็นบทเรียนที่เอื้อต่อการศึกษด้วยตนเอง (Learning Material) มากกว่าที่จะเป็นบทเรียนสำหรับสอน (Teaching Material) เพราะในการทำกิจกรรมการเรียนภาษาโดยใช้อินเทอร์เน็ตนั้น ผู้เรียนอาจไม่จำเป็นต้องอาศัยผู้สอนคอยให้ความช่วยเหลือตลอดเวลา
4. ไม่ว่าจะให้ผู้เรียนทำกิจกรรมใดในการเรียนด้วยอินเทอร์เน็ต ควรมีการตรวจสอบ ความพร้อมของการให้บริการด้านอินเทอร์เน็ตของสถานศึกษา โอกาสและความสะดวกในการที่ผู้เรียนจะสามารถใช้บริการ ไม่เช่นนั้น กิจกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ก็จะไม่ได้ผล และยิ่งอาจก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมาหลายประการ เช่น อาจไม่สามารถสอนได้ทันตามกำหนดเวลา การวัดและประเมินผลอาจทำได้ไม่ครบถ้วน ผู้เรียนอาจเกิดความคับข้องใจหรืออาจเบื่อหน่ายการเรียนรู้ด้วยวิธีนี้
5. ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้อินเทอร์เน็ต ควรมีการตรวจสอบและติดตามผลการเรียนของผู้เรียนอย่างใกล้ชิด เช่น มีการกำหนดกรอบเวลาสำหรับการทำกิจกรรมการเรียนแต่ละกิจกรรม และให้ผู้เรียนส่งผลงานตามระยะเวลาที่กำหนด หากเป็นงานเขียนหรือพูดจากการค้นคว้าข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตก็ควรให้ผู้เรียนส่งข้อมูลที่พิมพ์ออกทางเครื่องพิมพ์ (Printout) อาจให้ผู้เรียนขีดเส้นใต้หรือระบายสี วลี ประโยค หรือย่อหน้าที่นำมาใช้
6. แม้จะมีกรอบเวลาของการเรียนการสอนอย่างชัดเจนก็ตาม กิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้อินเทอร์เน็ตควรเป็นกิจกรรมที่มีความยืดหยุ่นพอสมควรเพราะปัญหา

ของแต่ละสถานศึกษาอาจแตกต่างกัน เช่น อาจมีปัญหาเกี่ยวกับความไม่สมบูรณ์ของแม่ข่ายของเครือข่ายที่ให้ บริการ ปัญหาเกี่ยวกับระยะเวลาที่ต้องรอในการเปิดเข้าสู่ระบบอินเทอร์เน็ต ปัญหาเกี่ยวกับเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ผู้เรียนใช้ และปัญหาเกี่ยวกับความรู้ความสามารถด้านการใช้คอมพิวเตอร์ในการเรียนของผู้เรียน อย่างไรก็ตาม ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้จะค่อย ๆ หดไปเมื่อการพัฒนา ระบบดีขึ้นและเมื่อผู้เรียนมีความคุ้นเคยกับการเรียนโดยใช้อินเทอร์เน็ต มากขึ้น

7. ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้อินเทอร์เน็ต ควรมีการจัดช่วงเวลาเพื่อให้ผู้เรียนปรึกษาปัญหาต่าง ๆ ไว้อย่างชัดเจนและแน่นอน ช่วงเวลานี้ควรเป็นช่วงเวลาที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำกิจกรรมการเรียนได้สำเร็จ และได้ผลดี และหากผู้สอนนำหลักในการให้คำปรึกษา (Counseling) มาใช้ก็จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง

ข. ลักษณะของกิจกรรม

1. เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนต้องใช้อินเทอร์เน็ต ในการเรียน ภาษาตามที่ผู้สอนกำหนดและเป็นกิจกรรมที่เป็นรูปธรรม เพียงพอที่ผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้

2. เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนได้ฝึกทักษะทางภาษาตามจุดมุ่งหมายของบทเรียนหรือหลักสูตรอย่างจริงจัง และผล การเรียนนี้ต้องสามารถตรวจสอบได้เหมือนกับการเรียน แบบปกติทั่วไป

3. อาจเป็นกิจกรรมเดี่ยวหรือกลุ่มย่อยที่ประกอบด้วย สมาชิกประมาณ 2-3 คน หากมีสมาชิกกลุ่มมากเกินไป อาจมีปัญหาเกี่ยวกับความร่วมมือในการทำกิจกรรมของ กลุ่ม และอาจมีปัญหาในการติดตามและประเมินผล

4. กิจกรรมการเรียนการสอนอาจอยู่ในชั่วโมงเรียนปกติ หรืออาจอยู่นอกเวลาของการเรียนการสอนปกติก็ได้ หาก เป็นชั่วโมงปกติ ควรเป็นคาบ (period) ที่มีระยะเวลาประมาณ 2-3 ชั่วโมง ผู้เรียนจึงจะสามารถทำกิจกรรมที่ต่อเนื่องได้

5. กิจกรรมการเรียนโดยใช้อินเทอร์เน็ตควรส่งเสริมให้ ผู้เรียนได้เรียนรู้เทคนิค และวิธีการสืบค้นข้อมูล การคัดเลือก และการใช้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ การเรียนรู้และ ความสามารถเช่นนี้จะมีประโยชน์ต่อการเรียนและต่อ การปฏิบัติงานเมื่อผู้เรียนจบการศึกษาไปแล้ว

ค. ตัวอย่างกิจกรรม

หากท่านอาศัยหลักและลักษณะการจัดกิจกรรมดังที่ กล่าวมาแล้ว การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ก็ไม่ใช่ เรื่องที่ยากเกินไป แต่ทั้งนี้กิจกรรมที่จัดขึ้นต้องสอดคล้อง กับวัยและระดับความรู้ความสามารถของผู้เรียนด้วย ตัวอย่างกิจกรรมมีดังนี้

กิจกรรมการอ่าน

1. อ่านย่อหน้าที่ผู้สอนเตรียมไว้ใน E-mail หรือ World Wide Web แล้วหาใจความหลัก (Main Idea) หรือหาทั้ง ใจความหลัก และข้อความสนับสนุน (Supporting Details)

2. เปิดเข้าสู่ World Wide Web ตาม Web Site ที่กำหนด แล้วสรุปชนิด / ประเภท / ลักษณะ ฯลฯ เกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

3. อ่านบทความที่ผู้สอนกำหนด ซึ่งอาจอยู่ใน E-mail หรือ World Wide Web และสรุปประเด็นสำคัญ (Main Idea and Supporting Details) ของบทความ หรือเติม โครงเรื่อง (Outline) ให้สมบูรณ์

4. สืบค้น (Search) ข้อมูลเรื่องใดเรื่องหนึ่งตามที่คุณสอน กำหนดจากหลาย Web Site แล้วประมวล หรือสรุปความ เกี่ยวกับเรื่องนั้นอย่างสั้น ๆ ในการเสนอผลงานอาจให้ ผู้เรียนเสนอผลงานเป็นภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษตาม ความเหมาะสมของระดับความรู้ความสามารถของผู้เรียน

5. อ่านขั้นตอนหรือกระบวนการในการทำหรือการผลิต สิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ผู้สอนกำหนดจาก E-mail หรือ World Wide Web แล้วตอบคำถามหรือเติมแผนภาพ (Diagram)

6. ใช้อินเทอร์เน็ตแบบ Gopher เพื่ออ่านบทคัดย่อ (Abstract) ของงานวิจัยเกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากการ สูบบุหรี่ย / การออกกำลังกายด้วยการวิ่ง แล้วพูดหรือ เขียนสรุปอันตรายที่สำคัญ

กิจกรรมการเขียน

1. ใช้ World Wide Web หลาย Web Site เพื่อค้นหา ข้อมูลเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้เซลล์แสงอาทิตย์ (Solar Cell) และเขียนเรียงความที่มีความยาว ประมาณ 400 คำ

2. ให้ผู้เรียนเปิดเข้าสู่อินเทอร์เน็ต และเมื่อเข้า Netscape แล้วให้ใช้ Net Search ของ Netscape (กดเมาส์ที่ Net Search ซึ่งอยู่บรรทัดที่ 6 จากด้านบนของจอภาพ) เพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับหุ่นยนต์ (robot) โดยให้หาชนิด ของหุ่นยนต์ จากนั้นให้หาข้อมูลเกี่ยวกับชนิดของ

หุ่นยนต์เพิ่มเติมจากการใช้ Web Site Hotbot (<http://www.hotbot.com>) และให้ใช้ข้อมูลนั้นเขียนข้อความระดับย่อหน้า (Paragraph) ที่มีความยาว 250-300 คำ

3. ให้ผู้เรียนเปิดเข้า World Wide Web เพื่อเลือกเรื่องที่สนใจและให้คัดลอกข้อมูลนั้นลงในแผ่นดิสก์ พิมพ์เรื่องนั้นออกทางเครื่องพิมพ์ และย่อเรื่องนั้นให้มีความยาวประมาณ 1/4 ของเรื่องเดิม ให้ผู้เรียนส่งงานพร้อมกับ Printout ด่วนับ

4. ให้ผู้เรียนสืบค้นข้อมูลเรื่องเกี่ยวกับการทำแท้ง (Abortion) จากอินเทอร์เน็ต และให้เขียนเพื่อแสดงความคิดเห็นสนับสนุนหรือคัดค้านการทำแท้ง

5. ให้ผู้เรียนเขียนรายงานภาคินพนธ์ (Research Paper) เรื่องภาษาที่ใช้ในการพูด / การขาย / การต่อรอง (หรือหัวข้อเรื่องอื่นที่เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละกลุ่ม) โดยมีความยาว 7 หน้าของกระดาษขนาด A4

6. ให้ผู้เรียนใช้ E-mail เขียนจดหมายเล่ากิจกรรมช่วงวันหยุดปลายสัปดาห์ / ความมุ่งหวังในชีวิต หรือเขียนข้อความระดับย่อหน้าเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้เรียนสนใจ

7. ให้ผู้เรียนใช้ E-mail เขียนจดหมายถึงเพื่อนในต่างประเทศ (Pen Pal) และส่งสำเนาจดหมายนั้นให้ผู้สอนตรวจ

กิจกรรมการฟัง

1. ให้ผู้เรียนใช้ World Wide Web เพื่อฟังเรื่องการพูดในที่ชุมชนหรือการพูดในที่สาธารณะ (Public Speaking) แล้วให้ตอบคำถามที่ผู้สอนแจกให้

2. ให้ผู้เรียนฟังเรื่องใดเรื่องหนึ่ง (เช่น สินค้าส่งออกที่สำคัญของประเทศเยอรมัน) จาก World Wide Web หรือ Gopher แล้วเขียนสรุปเรื่องที่ฟังเป็นข้อความระดับย่อหน้าเพื่อเสนอรายละเอียด (Giving Details)

3. ให้ผู้เรียนเปิดเข้าสู่อินเทอร์เน็ต แบบ World Wide Web เพื่อฟังเรื่องหรือบทฟัง (Listening Passage) ที่ผู้สอนสร้างขึ้น แล้วทำแบบฝึกหัดส่ง

4. ให้ผู้เรียนฟังข่าวจาก World Wide Web แล้วเล่าเรื่องให้เพื่อนในชั้นเรียนฟังโดยเน้นการตอบคำถาม What? Where? When? และ How? เป็นสำคัญ

กิจกรรมการพูด

1. ให้ผู้เรียนค้นเรื่องใดเรื่องหนึ่ง (เช่น สินค้าส่งออกที่สำคัญของประเทศเยอรมัน) จากอินเทอร์เน็ต แบบ World Wide Web หรือ Gopher แล้วพูดเพื่อเสนอรายละเอียด (Giving Details) / บอกเหตุผล / บอกสาเหตุ ฯลฯ

2. ให้ผู้เรียนใช้ World Wide Web เพื่อฟังคำแนะนำในการปฏิบัติตนเมื่อประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ แล้วพูดเพื่อบรรยายขั้นตอนที่ควรปฏิบัติ

กิจกรรมที่ยกมาเป็นตัวอย่างนี้อาจยากสำหรับผู้เรียนบางกลุ่มและบางระดับ ดังนั้น ท่านจึงต้องปรับให้เหมาะสมกับผู้เรียน เช่น ท่านอาจให้ผู้เรียนพูดเพื่อบอกรายละเอียดแทนการพูดเพื่อแสดงความคิดเห็นหรือจากการให้ผู้เรียนค้นเรื่องที่กำหนดด้วยตนเองทุกขั้นตอน ท่านก็อาจบอก Web Site ที่มีเรื่องที่ต้องการ

บทบาทของผู้สอนในยุคอินเทอร์เน็ต

เนื่องจากยุคอินเทอร์เน็ตเป็นยุคที่มีข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ มาก เป็นยุคที่ผู้เรียนต้องมีความรู้กว้างขวางจึงจะอยู่ในโลกไร้พรมแดนได้อย่างมีความสุข ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ผ่านสื่อต่าง ๆ หลายชนิด จึงมีความคล่องตัวในการเสาะแสวงหาข้อมูล และความรู้ต่าง ๆ มากขึ้น มีความเป็นอิสระมากขึ้น ดังนั้น บทบาทของผู้สอนในปัจจุบันจึงแตกต่างจากบทบาทของผู้สอนสมัยก่อน ๆ มาก ในสมัยก่อน ผู้สอนเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้โดยตรง และเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน แต่ในยุคอินเทอร์เน็ต ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ผู้สอนจึงต้องเพิ่มบทบาทในการเป็นผู้สนับสนุนและให้ความช่วยเหลือมากขึ้น

การที่จะช่วยให้ผู้เรียนในยุคนี้ประสบความสำเร็จในการเรียนได้นั้น ผู้สอนต้องสามารถดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสมซึ่งย่อมาหมายความว่าผู้สอนต้องเข้าใจกระบวนการเรียนการสอนโดยใช้อินเทอร์เน็ต และมีการเตรียมการเป็นอย่างดี ก่อนจะให้ผู้เรียนทำกิจกรรมใดก็ตาม ผู้สอนควรได้ทดลองทำกิจกรรมนั้นก่อนเสมอเพื่อที่จะทราบปัญหาและเตรียมการแก้ไขปัญหานั้นไว้ล่วงหน้า

ผู้สอนในยุคนี้ ซึ่งอาจนับได้ว่าเป็นยุคมหาวิทยาลัยไร้พรมแดน ควรเป็นผู้ที่มีความรอบรู้ในเรื่องต่าง ๆ นอกเหนือจากความรู้ในบทเรียน จึงจะสามารถช่วยเหลือผู้เรียนยุคใหม่ได้เต็มความสามารถเพราะเมื่อผู้เรียนสามารถค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเองได้มากขึ้นและสะดวกขึ้นนั้น ผู้เรียนย่อมมีความรู้กว้างขวาง มีความเป็นอิสระมากขึ้น และมีความเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น บทบาทของผู้สอนจึงเป็นบทบาทที่ท้าทายความสามารถอย่างยิ่ง

สรุป

กล่าวโดยสรุปแล้วจะเห็นได้ว่าการใช้อินเตอร์เน็ตในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่น่าสนใจ และเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว มหาวิทยาลัยหลายแห่งในต่างประเทศได้สอนวิชาต่าง ๆ โดยใช้อินเตอร์เน็ต และในประเทศของเราก็มีมหาวิทยาลัยบางแห่งกำลังทดลองใช้อินเตอร์เน็ตในการสอนเช่นกัน การใช้อินเตอร์เน็ตในการสอนนับได้ว่าเป็นการสอนทางไกลที่ดีชนิดหนึ่ง เพราะให้ความสะดวกกับทั้งผู้เรียนและผู้สอน ผู้เรียนอาจเรียนอยู่ที่บ้าน หรือที่ใดที่หนึ่ง ซึ่งไม่จำเป็นต้องเป็นห้องเรียนปกติเสมอไป เช่น มหาวิทยาลัยในต่างประเทศสามารถสอนผู้เรียนที่อยู่ในที่ต่าง ๆ ได้ทั่วโลก ดังนั้นสำหรับการสอนภาษาอังกฤษแล้วท่านมีคู่แข่งจำนวนมาก ทั้งคู่แข่งในประเทศและต่างประเทศ จึงน่าจะเป็นการสมควรและถึงเวลาแล้วที่ท่านจะให้ความสนใจกับการเรียนการสอนด้วยวิธีนี้ ซึ่งไม่ใช่เรื่องยากเกินไป ท่านไม่จำเป็นต้องมีความรู้ด้านการเขียนโปรแกรม และไม่จำเป็นต้องมีความรู้ด้านคอมพิวเตอร์มากนัก แต่ท่านต้องมีความสนใจและเริ่มต้นทดลองใช้ หากทำได้เช่นนี้ เชื่อว่าในไม่ช้าท่านจะเป็นผู้หนึ่งที่สามารถใช้อินเตอร์เน็ตในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างได้ผล

อย่างไรก็ตาม การที่จะใช้อินเตอร์เน็ตให้ได้ผลดีนั้น ไม่ใช่เพียงการให้ผู้เรียนเปิดเข้าสู่เครือข่ายอินเตอร์เน็ต แล้วผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษดังที่ท่านต้องการ สิ่งสำคัญที่ท่านควรคิดอยู่เสมอก็คือ ต้องคิดว่าจะให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อจุดประสงค์ใด จะให้ผู้เรียนทำกิจกรรมใดจึงจะเรียนรู้ตามจุดประสงค์นั้น ท่านจะต้องเตรียมการและให้ความช่วยเหลือผู้เรียนอย่างไรจึงจะทำให้การเรียนการสอนโดยใช้อินเตอร์เน็ตได้ผลตามที่ท่านต้องการ

การใช้อินเทอร์เน็ตใน
การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ผ่าน บาลโพธิ์ จบการศึกษา กศ.บ (วิชาเอกภาษาอังกฤษ
วิชาเทคโนโลยีศาสตร์) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร Dip. In Applied Linguistics, RELC
และ M.S. in Ed. Instructional System Technology,
Indiana Universityปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์
ประจำสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีความ
สนใจเรื่องการสอน การเขียน การเขียนตำราสำหรับนิสิต
ระดับบัณฑิตศึกษา และการสร้างบทเรียนช่วยการเรียนรู้
ภาษาโดยใช้คอมพิวเตอร์ (CALL)

เอกสารอ้างอิง

Benenson, James. (1997). The Internet in the
Classroom CALL Review - : 4-7.

Hagen, Stephen, (1990). Introduction in Stephen
Hagen (Ed.), Technology in Language
Learning (2-12) London: City Technology
Colleges Trust.

Scott, Mike. (1996). WordSmith Tools. Oxford:
Oxford University Press.

Tribble, Chris and Glyn Jones. (1990).
Concordances in the Classroom.
Essex : Longman.

References

Internet

สำหรับครู รู้ไว้...ใช้ว่า

ดร. เรืองฤดี นรนนท์

การที่จะบอกว่า Internet หรือที่เราอาจรู้จักกันในนามของ “Information Superhighway” หรือ “ทางด่วนสารสนเทศ” นั้นคืออะไร ไม่ใช่เรื่องง่ายนัก แต่อาจกล่าวได้ว่า Internet หรือ Net เป็นเครือข่ายสำคัญระดับโลกที่เชื่อมโยงคอมพิวเตอร์ทั่วโลกเข้าด้วยกัน อันเป็นผลให้คนทั่วโลกสามารถแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสารผ่านทางคอมพิวเตอร์เหล่านี้ได้

อีกนัยหนึ่ง Internet ประกอบไปด้วยเครือข่ายย่อยภายใต้การควบคุมของเครือข่ายใหญ่ ซึ่งได้แก่ องค์การโทรศัพท์ เทเลคอมเอเชีย หรือมหาวิทยาลัย วิทยาลัยต่าง ๆ ดังเช่นการติดต่อกันผ่านทาง E-mail ระหว่างนายแดงกับนายดำเพียงสองคน หรือการคุยกันบน Internet ของกลุ่มนักศึกษาหลายคน โดยผ่านทางเครือข่ายของมหาวิทยาลัย เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนของการใช้ Internet แลกเปลี่ยนข้อมูลผ่านเครือข่ายระดับย่อย

ในปัจจุบัน Internet ได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของเรามากขึ้นเรื่อย ๆ ไม่ว่าจะไปทางใด หรือคุยกับใคร เราจะได้รู้ ได้เห็น ได้สัมผัสกับ Internet ทั้งสิ้น เป็นต้นว่า เพื่อนขอที่อยู่ E-mail โทรศัพท์และวิทยุให้ที่อยู่ World Wide Web (WWW) ของสถานี บริษัทต่าง ๆ ให้ที่อยู่ติดต่อทาง Internet เหล่านี้ล้วนเป็นเครื่องบ่งบอกอย่างชัดเจนว่า Internet ได้เข้ามามีส่วนในการให้ข้อมูลเพื่อการตัดสินใจในชีวิตประจำวันของเราอยู่มาก

Internet คืออะไร

ก่อนที่จะกล่าวถึงรายละเอียดปลีกย่อยอื่น ๆ คงต้องทำความเข้าใจก่อนว่า Internet คืออะไร Internet ไม่ใช่ของใหม่ แต่ก็ไม่ใช่ของเก่าเสียทีเดียวนัก ปัจจุบันนี้มีน้อยคนที่ไม่เคยได้ยินคำว่า Internet ไม่ว่าเราจะหันไปทางใด ดูเหมือนว่าผู้คนจะพร้อมใจพูดถึงแต่ Internet กันทั้งสิ้น จึงทำให้คำว่า Internet เป็นคำที่ค่อนข้างจะคุ้นหู แม้แต่ในวงการการศึกษาเอง ก็เริ่มมีการนำเอา Internet เข้ามาเป็นสื่อในห้องเรียนกันบ้างแล้ว ดังนั้นเราจะได้มาศึกษาว่า Internet คืออะไร และจะนำมาใช้ประโยชน์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้อย่างไรบ้าง

กำเนิด Internet

ในปี พ.ศ. 2512 กระทรวงกลาโหมของสหรัฐอเมริกา ได้รับเงินทุนสนับสนุนการวิจัยในโครงการที่เรียกกันในตอนแรกว่า DARPA NET (Defend Advanced Research Projects Administration) ซึ่งต่อมาเป็นที่รู้จักกันในนามของ ARPANET (Advanced Research Projects Administration) โครงการนี้เป็นความพยายามทางทหาร ที่จะติดต่อสื่อสารกัน โดยใช้คอมพิวเตอร์ ต่อเข้ากับสายโทรศัพท์ธรรมดาทั่วไป โดยวัตถุประสงค์เริ่มแรกเพื่อให้ นักวิทยาศาสตร์และนักวิจัยทางด้านทหาร สามารถติดต่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันได้ (Levine, 1995; Sperling, 1997)

โครงการ ARPANET นี้ได้รับความสำเร็จอย่างสูง และเป็นที่นิยมของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในสหรัฐอเมริกา แต่เนื่องจากมีผู้ใช้เครือข่ายจำนวนมาก จึงเกิดปัญหาในการจัดระเบียบเครือข่าย ARPANET ขึ้น ดังนั้นต่อมา จึงได้มีการแยกเครือข่ายออกเป็นสองส่วน ส่วนแรกเรียกว่า MILNET สำหรับการใช้งานทางด้านทหาร และอีกส่วนหนึ่งมีชื่อเรียกเหมือนเดิมว่า ARPANET ซึ่งจัดให้สำหรับบุคคลหรือหน่วยงานทั่วไปที่ไม่เกี่ยวกับทหารได้ใช้งาน

ในปี พ.ศ. 2527 มูลนิธิวิทยาศาสตร์แห่งชาติ (National Science Foundation หรือ NSF) ได้สร้างเครือข่าย โดยเชื่อมโยงศูนย์ Supercomputer 5 แห่งเข้าด้วยกัน ใช้ชื่อว่า NSFNET เพื่อช่วยเพิ่มประสิทธิภาพและความรวดเร็วให้การสื่อสาร NSFNET ยังคงวัตถุประสงค์เดิมของ ARPANET ไว้สำหรับการสื่อสารที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยหรือการศึกษาเท่านั้น (Levine, 1995; Sperling, 1997)

ในปี พ.ศ. 2533 มีผู้หันมาใช้ NSFNET กันมากมาย แม้แต่ผู้ใช้ ARPANET อยู่เดิมก็เปลี่ยนมาใช้ NSFNET กันมากขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่ง ARPANET ได้ถูกเลิกใช้ไปในที่สุด และในปี พ.ศ. 2537 ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการเครือข่าย Internet ได้เข้ามา มีบทบาทอย่างมากในการขยายเครือข่าย Internet นี้ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2517 เป็นต้นมา ก็เริ่มมีการติดตั้งเครือข่าย Internet โยงไปยังประเทศอื่น ๆ อีก และในปัจจุบันนี้ Internet ได้เข้าไปมีบทบาทในการสื่อสารของเกือบทุกประเทศทั่วโลก (Levine, 1995)

Internet ประกอบด้วยอะไร

คำถามนี้เป็นคำถามหนึ่งที่มีคนถามกันมากมาย ที่จริงแล้วความสามารถของ Internet มีมากมายจนเกินกว่าที่กล่าวได้จบภายในไม่กี่หน้ากระดาษ และถ้าจะบรรยายกันจริงจังแล้วก็อาจเขียนหนังสือได้เป็นเล่ม ๆ เลยทีเดียว ด้วยเหตุนี้การบรรยายสรุปของ Internet ทั้งหมด จึงเกินขอบเขตของบทความนี้ อย่างไรก็ตามผู้เขียนใคร่ขอยกตัวอย่างต่อไปนี้เพื่อให้เห็นถึงคุณประโยชน์ของ Internet ในบางส่วน

- **Electronic mail (E-mail)** บริการส่งข่าวสารผ่าน Internet ชนิดนี้ เป็นบริการที่คนใช้กันอย่างแพร่หลายที่สุดในปัจจุบันจากบริการนี้เราสามารถส่งและรับข่าวสารจากผู้คนได้ทั่วทุกมุมโลก แทนการโทรศัพท์ เขียนจดหมาย หรือส่งโทรสารถึงกัน เราก็สามารถใช้ E-mail ติดต่อกันได้ภายในระยะเวลาที่รวดเร็ว อีกทั้งยังเป็นการสื่อสารที่ไม่มีทางรบกวนผู้รับที่ปลายทาง เพราะผู้รับสามารถมาอ่านข้อความใน E-mail ในเวลาที่ต้องการ

- **World Wide Web** เป็นแหล่งข้อมูล (Database) ที่ประกอบไปด้วย Hypertext Hyperlink รูปภาพ เสียง และแม้แต่ภาพเคลื่อนไหว เป็นต้น Software ที่เป็นที่รู้จักกันในนามของการเล่นได้คลื่อนบน Net (Surfing the Net) ได้แก่ Browser ซึ่งมีหลายรูปแบบ แต่ที่ใช้กันมากที่สุดได้แก่ Netscape และ Mosaic

- **USENET Newsgroups** เป็นเครือข่ายของกลุ่มที่แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันในเรื่องเฉพาะตามความสนใจ เช่น แฟชั่น การศึกษา และการกีฬา เป็นต้น USENET Newsgroups นี้อาจเปรียบได้กับ Bulletin Board ที่เราสามารถติดต่อประกาศหรืออ่านเรื่องราวต่าง ๆ ได้ โดยแบ่งประเภทตามหัวเรื่อง ดังนั้น USENET Newsgroups จึงเป็นที่พบปะของบุคคลต่างเพศ ต่างวัย ต่างเชื้อชาติ ต่างวัฒนธรรม แต่มีความสนใจในเรื่องเดียวกันนั่นเอง

- **File Transfer Protocol (FTP)** เป็นวิธีการถ่ายโอนข้อมูล จากคอมพิวเตอร์เครื่องหนึ่งมายังอีกเครื่องหนึ่ง โดยผ่านทาง Internet

- **Gopher** เป็นวิธีทางหนึ่งที่ใช้ในการหาข้อมูลบน Internet แต่เนื่องจาก World Wide Web สะดวก และง่ายต่อการใช้จึงทำให้ผู้คนหันไปใช้ World Wide Web ในการค้นหาข้อมูลมากกว่า และทำให้ Gopher ลดบทบาทความสำคัญลงไปอย่างมากในปัจจุบัน

- **Games** (เกมส์) มีมากมายหลายรูปแบบให้เลือก สิ่งหนึ่งที่น่าสนใจของเกมสับน Internet ก็คือ ผู้เล่นสามารถเล่นกับอีกคนหนึ่งซึ่งอยู่อีกมุมหนึ่งของโลกก็ได้

- **Chat** หรือการพูดคุยกันทาง Internet เป็นการสนทนาโต้ตอบกันทันทีเหมือนการพูดคุยทั่ว ๆ ไป แตกต่างกันไปเพียงว่าแทนที่จะเปล่งคำพูด ก็ใช้การพิมพ์คำพูดลงไปแทน และข้อความนั้นจะปรากฏให้อีกฝ่ายเห็นได้ทันที นอกจากนี้ การพูดคุยทาง Internet ยังเป็นได้ทั้งการติดต่อสื่อสารตัวต่อตัว หรือการสื่อสารเป็นกลุ่ม

ที่กล่าวมาข้างต้นนี้ เป็นเพียงคุณสมบัติของ Internet เท่านั้น ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน

บทบาท Internet ในการเรียนการสอนภาษา

เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่าในปัจจุบัน Internet ได้เข้ามามีบทบาทในวงการศึกษาค่อนข้างมาก มีการนำคอมพิวเตอร์เข้ามาติดตั้ง เพื่อให้บริการแก่บุคลากร ตลอดจนนักเรียนและนิสิตนักศึกษาในสถาบัน นอกจากนี้ สถานศึกษาต่าง ๆ ยังได้ติดตั้งระบบเครือข่าย Internet เพื่อใช้ในกิจกรรมและงานด้านต่าง ๆ อีกด้วย เกือบทุกสถาบันการศึกษา ตั้งแต่ระดับเตรียมอนุบาล ระดับอนุบาล ไปจนถึงระดับอุดมศึกษา ล้วนพยายามผนวกคอมพิวเตอร์และระบบ Internet เข้าไว้ในหลักสูตร จนกลายเป็นสิ่งที่จะต้องดูผู้ปกครองให้นำบุตรหลานมาเข้าเรียนในสถาบันของตน อนึ่ง การติดตั้งระบบเครือข่ายก็ดี การให้บริการนั้นแก่นักเรียน นิสิต นักศึกษาก็ดี ล้วนเป็นไปเพื่อพัฒนาระบบการศึกษาของประเทศไทยทั้งสิ้น และเนื่องจาก Internet ดูจะเป็นพื้นที่ค่อนข้างจะมาแรงในระยะนี้ เราในฐานะพ่อแม่ ครูอาจารย์ จึงควรให้ความสนใจเกี่ยวกับผลได้ผลเสียของ Internet ที่มีต่อเยาวชนของเราให้เข้าใจเสียก่อนเพื่อที่เราจะได้พิจารณา นำแต่ส่วนที่เป็นประโยชน์ไปใช้กับเยาวชนต่อไป

เมื่อกล่าวถึงเยาวชน อยากให้เราทั้งหลายได้พิจารณาว่าจริง ๆ แล้วเด็กส่วนใหญ่ควรมีพัฒนาการทางด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นพัฒนาการทางสติปัญญา พัฒนาการทางสรีระ และพัฒนาการทางจิตใจ ให้เป็นไปพร้อม ๆ กัน ดังนั้น การที่จะให้เด็กมานั่งหน้าจอคอมพิวเตอร์ทั้งวันก็เหมือนกับการนั่งหน้าจอโทรทัศน์ทั้งวันเช่นกัน นอกจากจะไม่ได้เสริมสร้างให้เด็กมีสุขภาพจิตใจ และสุขภาพร่างกายที่ดีแล้ว ยังมิได้ส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการทางสติปัญญาขึ้นมาแต่ประการใด ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของผู้ใหญ่และครูอาจารย์ที่รับผิดชอบในการจัดระบบการศึกษาเพื่ออำนวยความสะดวกให้การใช้คอมพิวเตอร์ของเยาวชนไทยเป็นไปอย่างเกิดประโยชน์สูงสุด

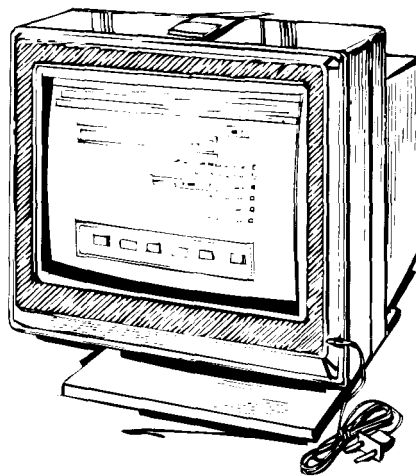
บทบาทของ E-mail กับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

E-mail หรือ Electronic Mail นี้เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายในการติดต่อสื่อสารกันบน Internet และเป็นสิ่งแรกที่ผู้ใช้ Internet รู้จัก ข้อแตกต่างระหว่าง E-mail กับจดหมายคือความรวดเร็วไม่ว่าผู้ส่งสารหรือผู้รับสารจะอยู่ส่วนใดของโลก ก็สามารถส่งและรับข่าวสารได้ภายในเวลาอันสั้น

ในประเทศไทย เนื่องจากสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่เอื้ออำนวยให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ดังนั้น จึงมักทำให้ผู้เรียนขาดโอกาสในการฝึกใช้ภาษาอังกฤษภายนอกห้องเรียน แต่จากการที่ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกันบน Internet ทั่วโลก การนำ E-mail เข้ามาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงเป็นคุณสมบัติที่ไม่ควรมองข้าม นอกจากนี้การใช้สื่อ E-mail ยังสอดคล้องกับทฤษฎีการสอนโดยเน้นการสื่อสารเป็นหลัก (Communicative Approach) อีกด้วย (Wilkins, 1976; Johnson, 1983) เพราะนักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารอย่างแท้จริง

การเริ่มต้นนำ E-mail เข้ามาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ อาจทำได้โดยการที่ครูผู้สอนติดต่อสื่อสารกับผู้เรียนผ่านทาง E-mail ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะด้านการเขียน การสื่อสารกันทาง E-mail ระหว่างครูกับศิษย์นี้ ไม่จำเป็นต้องเป็นการให้การบ้าน หรือการตรวจการบ้านเท่านั้น ผู้เรียนอาจซักถามปัญหาและผู้สอนสามารถตอบปัญหาผ่านทาง E-mail ได้

เมื่อไม่นานมานี้ ได้มีการริเริ่มให้โรงเรียนต่าง ๆ ทั่วโลก จัดโครงการให้นักเรียนได้ติดต่อสื่อสารกัน ร่วมมือกันทำกิจกรรมต่าง ๆ และยังร่วมในกลุ่มเพื่อนทาง Internet (Key Pal) โดยใช้สื่อทาง E-mail นี้ในการติดต่อกันข้ามจังหวัด ข้ามประเทศ และข้ามทวีป E-mail จึงทำให้ผู้เรียนได้รู้จักกับคนต่างชาติโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ นอกจากผู้เรียนจะได้ฝึกฝนทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษแล้ว ผู้เรียนยังได้มีโอกาสเรียนรู้ถึงวัฒนธรรมของคนในที่ต่าง ๆ อีกด้วย หากครูผู้สอนต้องการเข้าร่วมในโครงการ Key Pal นี้ก็สามารถค้นหาข้อมูลได้จากแหล่งต่อไปนี้

- A Beginner's Guide to Effective Email

(<http://enterprise.powerup.com.au/htmlxp/emailhow.htm>)

เป็นแหล่งข้อมูลที่ดีในการค้นหาว่า E-mail ต่างจากการเขียนจดหมายธรรมดาทั่วไปอย่างไรบ้าง และจะใช้ E-mail อย่างไรให้ได้ประโยชน์สูงสุด

- E-Mail Classroom Exchange

(<http://www.iglow.com/xchange/ece/index.html>)

เป็นแหล่งรวบรวมที่อยู่ E-mail ของโรงเรียนกว่า 300 แห่งทั่วโลก ที่นักเรียนสามารถใช้ติดต่อกันได้

- E-Mail Key Pal Connection

(<http://www.comenius.com/keypal/index.html>)

เป็นศูนย์ที่ใช้ติดต่อโครงการ Key Pal โดยเสียค่าบริการประมาณ \$14.95 เหรียญสหรัฐ

- ESL Student Email Connection for Students

(<http://www.pacificnet.net/~sperling/student.html>)

เป็นที่สำหรับให้ผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศ ได้ติดต่อสื่อสารกันทาง E-mail

- HUT Internet Writing Project

(<http://www.hut.fi/~rvilmi/Project/>)

เป็นโครงการหนึ่งบน Internet ที่ช่วยส่งเสริมทักษะการเขียน และเป็นสื่อให้นิสิต นักศึกษาจากมหาวิทยาลัย ในทวีปยุโรป ทวีปเอเชีย และทวีปอเมริกาเหนือ ได้มาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของตนเอง

- Intercultural E-Mail Classroom Connection

(<http://www.stolaf.edu/network/iecc/index.html>)

เป็นที่รวบรวมรายชื่อที่อยู่ของนักเรียนจากสถาบันต่าง ๆ ทั่วโลก ซึ่งครูผู้สอนภาษาอังกฤษสามารถใช้เป็นแหล่งข้อมูล เพื่อก่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนข่าวสารกันระหว่างนักเรียน โดยผ่านทาง E-mail ได้

- International E-Mail Tandem Network

(<http://www.slf.ruhr-uni-bochum.de/email/infen.html>)

เป็นที่ที่สถาบันอุดมศึกษาทั่วโลก ได้ร่วมมือกันในการ ให้คำปรึกษา และให้ความช่วยเหลือแก่นิสิต นักศึกษา ในการเรียนภาษาต่าง ๆ โดยผ่านทาง E-mail

บทบาทของ Mailing Lists ในการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ

Mailing Lists นี้เป็นกลุ่มผู้ใช้ E-mail ที่มีความสนใจในเรื่องเดียวกัน หรือคล้ายกัน มารวมกลุ่มกัน เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในหัวข้อเรื่องที่ตนเองและกลุ่มสนใจ ดังนั้น Mailing Lists จึงแบ่งตามหัวข้อต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่มากมายจนเราอาจจะคิดไม่ถึงทีเดียว

ชนิดของ Mailing Lists มีอยู่ 3 ชนิด ได้แก่

1. Listserv: listserv@address
2. Listproc: listproc@address
3. Majordomo: majordomo@address

ที่อยู่ (Address) ของ Mailing Lists นี้มีอยู่สองอย่าง คือ ที่อยู่ที่เราเรียกว่า List Address และที่อยู่ที่เราเรียกว่า List Server Address ที่อยู่ List Address เป็นที่อยู่ที่ใช้ในการส่งข่าวสารให้กับเพื่อนสมาชิกในกลุ่มส่วนที่อยู่ List Server Address เป็นที่อยู่ที่ใช้สำหรับการส่งคำสั่ง ในการสมัครสมาชิก และการยกเลิกสมาชิก ดังนั้น การจัดส่งข้อความแต่ละครั้ง จึงควรกระทำด้วยความรอบคอบ เพื่อป้องกันความผิดพลาด

หลังจากที่ได้ฝึกใช้ E-mail จนคล่องแล้ว ครูสอนภาษาก็น่าจะได้สมัครสมาชิก Mailing Lists ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษา เพื่อจะได้สนทนากับผู้ที่อยู่ในสายอาชีพเดียวกัน นอกจากนี้ยังทำให้ครูได้รับรู้เรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในทุกมุมโลก รวมถึงข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับสายงานของตนเองได้ อย่างไรก็ตาม การตัดสินใจสมัครเป็นสมาชิกของกลุ่ม Mailing Lists ใด ๆ ควรจะได้พิจารณาให้ดีเสียก่อน ทั้งนี้เนื่องจากว่า เมื่อสมัครไปแล้ว ผู้สมัครจะได้รับข่าวสารทาง E-mail เป็นจำนวนมากกว่า 200 ฉบับต่อวันต่อหนึ่งกลุ่ม Mailing Lists ดังนั้นเวลาสมัครสมาชิกไปแต่ละครั้ง จึงควรจัด

เก็บข้อมูลเกี่ยวกับการยกเลิกสมาชิกไว้ด้วย เพื่อที่เวลาที่เรพบว่า Mailing Lists นี้ไม่ตรงตามความต้องการของเรา จะได้ทำการยกเลิกได้โดยง่ายและรวดเร็ว

Mailing Lists สำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ (ESL/EFL) มีอยู่มากมาย แต่ที่ได้นำมาเสนอต่อไปนี้เป็นเบื้องต้นที่ได้คัดเลือกเฉพาะที่คิดว่ามีประโยชน์ที่สุด ถึงกระนั้นก็ดี ครูผู้สอนควรคำนึงอยู่เสมอว่า ทุกสิ่งทุกอย่างบน Internet มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ และกลุ่ม Mailing Lists นี้ก็เช่นเดียวกัน

- **Alesl** เป็นกลุ่มที่สนใจทางด้านภาษาศาสตร์ประยุกต์ (Applied Linguistics) ผู้สนใจสมัครเป็นสมาชิกได้โดยส่งข้อความว่า information alesl ไปที่ listproc@sphinx.gsu.edu

- **ATEG** เป็นกลุ่มที่สนใจในการสอนหลักไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษ (English Grammar) ให้ส่งข้อความว่า info ATEG ไปที่ listserv@miamiu.acs.muohio.edu เพื่อสมัครสมาชิก

- **CETEFL-L** เป็นกลุ่มของครูสอนภาษาอังกฤษในยุโรป ร่วมเป็นสมาชิกได้โดยส่งข้อความว่า info CETEFL-L ไปที่ listserv@cesnet.cz

- **CTESL-L** เป็นกลุ่มของหมอสอนศาสนาจากทั่วโลก ที่สอนภาษาอังกฤษด้วย ผู้สนใจสามารถส่งข้อความว่า info ctesl-l ไปที่ majordomo@iclnet93.iclnet.org

- **EFELLOWS** เป็นกลุ่มที่สนใจในการใช้วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยสอน (Peer Collaboration) ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ส่งข้อความว่า info EFELLOWS ไปสมัครสมาชิกได้ที่ listserv@uriacc.uri.edu

- **ELTASIA-L** เป็นกลุ่มที่สนใจในการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษในทวีปเอเชีย หากต้องการสมัครสมาชิก ให้ส่งข้อความว่า info eltasia-l ไปที่ majordomo@nucleus.nectec.or.th

- **ENGLED-L** เป็นกลุ่มที่สนใจในการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ ส่งข้อความว่า info ENGLED-L ไปสมัคร ได้ที่ listserv@psuvm.psu.edu

- **english** เป็นกลุ่มที่สนใจในการสอนภาษาอังกฤษ ส่งข้อความว่า information english ไปที่ listproc@bilkent.edu.tr เพื่อสมัครสมาชิกได้

- **ELSCC** เป็นกลุ่มที่สนใจในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาที่สอง (ESL) ที่วิทยาลัยชุมชน (Community Colleges) ให้ส่งข้อความว่า info FLTEACH ไปสมัคร สมาชิกที่ eslcc-request@hcc.hawaii.edu

- **esl-sne** เป็นกลุ่มที่สนใจในการเรียนการสอนภาษา ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ให้ส่งข้อความว่า information esl-sne ไปที่ listproc@schoolnet.ca หากสนใจสมัคร เป็นสมาชิก

- **esltech** เป็นกลุ่มที่สนใจในการเรียนการสอนภาษา ภาษาอังกฤษทางเทคโนโลยี ผู้ที่สนใจสามารถส่งข้อความว่า info esltech ไปสมัครได้ที่ majordomo@darkwing.uoregon.edu

- **EST-L** เป็นกลุ่มที่สนใจในการสอนภาษาอังกฤษแก่ผู้ เรียนในกลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สำหรับผู้ที่ ต้องการสมัครสมาชิก ให้ส่งข้อความว่า info EST-L ไปที่ listserv@asuvm.inre.asu.edu

- **FLteach** เป็นกลุ่มของครูสอนภาษาต่างประเทศ ให้ส่งข้อความว่า info FLTEACH ไปสมัครได้ที่ listserv@ubvm.cc.buffalo.edu หรือค้นหาข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ (http://www.cortland.edu/www_root/flteach/flteach.html)

- **grammar-l** เป็นกลุ่มที่อภิปรายกันในเรื่อง ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษสำหรับครู ให้ส่งข้อความว่า information grammar-l ไปสมัครที่ listproc@sphinx.gsu.edu

- **hhpub** เป็นกลุ่มที่สนใจในหนังสือและสื่อที่ใช้ในการ สอนภาษาอังกฤษ ให้ส่งข้อความว่า information hhpublish ไปที่ listproc@sphinx.gsu.edu เพื่อใช้ในการสมัคร สมาชิก

- **IECC-Projects** เป็นกลุ่มที่ร่วมในโครงการแลกเปลี่ยน E-mail ระหว่างนักเรียนที่มีวัฒนธรรมต่างกัน สมัคร สมาชิกได้ที่ iecc-projects-request@stolaf.edu

- **APPLIX** เป็นกลุ่มที่สนใจในภาษาศาสตร์ประยุกต์ (Applied Linguistics) สมัครสมาชิกได้ที่ majordomo@cltr.uq.oz.au โดยระบุว่า subscribe APPLIX

- **ATELL** เป็นกลุ่มที่สนใจในเรื่องการใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน (Computer-Assisted Language Learning) ในการเรียนการสอนภาษา ผู้ที่ต้องการสมัครสมาชิกสามารถส่งข้อความว่า subscribe ATELL ไปที่ majordomo@cltr.uq.oz.au

- **LINGUIST** เป็นที่ที่นักภาษาศาสตร์ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ผู้สนใจสามารถส่งไปสมัครสมาชิกได้ที่ listserv@tamvml.tamu.edu โดยใช้ข้อความว่า info LINGUIST

- **LLTI** เป็นกลุ่มที่สนใจเกี่ยวกับเทคโนโลยีในการเรียนการสอนภาษา สำหรับผู้ที่สนใจให้ส่งข้อความว่า SUB LLTI พร้อมด้วยที่อยู่ E-mail และชื่อนามสกุล ไปที่ listserv@dartmouth.edu

- **LTEST-L** เป็นกลุ่มของสมาคมนานาชาติในการวัดและการทดสอบภาษา ผู้สนใจให้ส่งข้อความว่า info LTEST-L ไปที่ listserv@psuvm.psy.edu

- **Multicultural Education List** เป็นกลุ่มของผู้ที่สนใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมหลากหลายรูปแบบ (multiculture) ซึ่งสามารถสมัครสมาชิกได้ที่ listserv@ubvm.cc.buffalo.edu โดยระบุด้วยว่า Sub Mult-Cul พร้อมด้วย ชื่อและนามสกุล

- **Multicultural Pavilion** เป็นกลุ่มครูและนักการศึกษาที่สนใจในเรื่องวัฒนธรรมหลากหลายรูปแบบ สำหรับผู้สนใจให้ส่งข้อความว่า subscribe mcpavilion และ ชื่อที่อยู่ E-mail ไปที่ majordomo@virginia.edu

- **Neteach-L** เป็นกลุ่มของครูจากนานาชาติ ที่สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง หรือเป็นภาษาต่างประเทศ ที่ต้องการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันในเรื่องการใช้ Internet ช่วยสอน ผู้สนใจสามารถส่งข้อความว่า information neteach-l ไปสมัครสมาชิกได้ที่ listserv@thecity.sfsu.edu

- **OCC-L** เป็นกลุ่มของสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ สมัครสมาชิกได้ที่ listproc@hawaii.edu โดยระบุไปว่า information occ-l

- **prepare-l** เป็นกลุ่มที่อภิปรายกันถึงเรื่องการเตรียมความพร้อมทางด้านภาษาอังกฤษ ให้กับครูสอนภาษาอังกฤษส่งข้อความว่า information prepare-l ไปสมัครสมาชิกได้ที่ listproc@sphinx.gsu.edu

- **SLART-L** เป็นกลุ่มที่สนใจด้านการสอนและการวิจัยเกี่ยวกับการรับรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (Second Language Acquisition) ผู้สนใจสามารถส่งข้อความว่า info SLART-L ไปสมัครสมาชิกได้ที่ listserv@cunyvm.cuny.edu

- **TESL-L** เป็นกลุ่มของครูสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผู้ที่ต้องการสมัครเป็นสมาชิกในกลุ่มให้ส่งข้อความว่า info TESL-L ไปที่ listserv@cunym.cuny.edu นอกจากนี้แล้ว กลุ่มนี้ยังแบ่งออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ อีกเป็นจำนวน 7 กลุ่ม ได้แก่

- **TESLCA-L** TESL and Technology Branch of TESL-L list

- **TESLFF-L** Fluency First and Whole Language Online Seminar

- **TESLIE-L** Intensive English Program

- **TESLIT-L** Adult Education and Literacy

- **TESLJB-L** Jobs and Employment Issues

- **TESLMW-L** Materials Writers

- **TESP-L** English for Specific Purposes

ผู้ที่ต้องการสมัครเป็นสมาชิกในกลุ่มย่อย ๆ นี้ จะต้องสมัครเป็นสมาชิกกับกลุ่มใหญ่ TESL-L ก่อน กลุ่ม TESL-L นี้เป็นกลุ่มที่ครูสอนภาษาอังกฤษน่าจะเป็นสมาชิกมากที่สุด

- **TESLK-12** เป็นกลุ่มของครูสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมและมัธยม สมัครเป็นสมาชิกได้โดยส่งข้อความว่า info TESLK-12 ไปที่ listserv@cunyvm.cuny.edu

- **Words-L** เป็นกลุ่มที่อภิปรายกันเรื่อง “คำ” ส่งข้อความว่า info WORDS-L ไปสมัครสมาชิกได้ที่ listserv@uga.cc.uga.edu

- **WRICOM** เป็นกลุ่มที่อภิปรายกันถึงเรื่องเกี่ยวกับการใช้คอมพิวเตอร์ ในทักษะการเขียน และการสอนการเขียน นอกจากนี้ บัณฑิตทางด้านสังคม ตลอดจนทางสติปัญญาที่ส่งผลกระทบต่อกระบวนการเขียน ก็เป็นอีกหัวข้อหนึ่งที่กลุ่มนี้ให้ความสนใจ ผู้ที่ต้องการสมัครสมาชิกให้ส่งข้อความว่า join wricom พร้อมใส่ชื่อและนามสกุล ไปที่ mailbase@mailbase.ac.uk

- **WWWEDU** (World Wide Web in Education) เป็นกลุ่มที่อภิปรายกันถึงประเด็นการใช้ World Wide Web ในวงการการศึกษา ส่งข้อความว่า subscribe wwwedu (ชื่อนามสกุล) ไปสมัครสมาชิกได้ที่ listproc@educum.unc.edu

บทบาทของ USENET Newsgroups ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

USENET Newsgroups นี้อาจเทียบได้กับกระดาน Bulletin Board ที่ใช้ติดประกาศ หรือบันทึก ตลอดจนข้อความต่าง ๆ เพื่อให้ผู้คนได้ติดต่อสื่อสารกัน หัวข้อที่ติดต่อสนทนากันบน USENET Newsgroups นั้นมีอยู่มากมายหลายหัวข้อด้วยกัน ปัจจุบัน USENET Newsgroups เป็นที่นิยมกันมาก เนื่องจากเป็นจุดที่คนจากต่างชาติต่างภาษา ได้มาพบและแลกเปลี่ยนทัศนคติซึ่งกันและกัน

หัวข้อทั้งหลายที่มีอยู่ใน USENET Newsgroups นี้แบ่งออกเป็นประเภทต่าง ๆ ได้ดังนี้

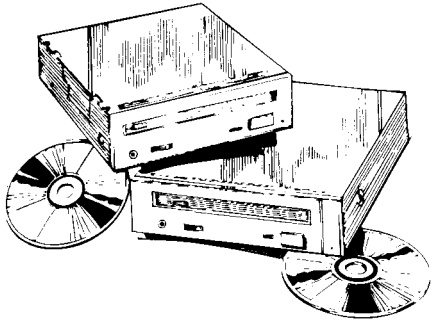
- comp เป็นเรื่องเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์
- news เป็นข่าวสารข้อมูลจาก USENET
- biz เป็นหัวข้อที่เกี่ยวกับธุรกิจ
- rec เป็นหัวข้อเกี่ยวกับกิจกรรมพักผ่อนหย่อนใจ และงานอดิเรกทั้งหลาย
- sci เป็นเรื่องทางวิทยาศาสตร์
- soc เป็นเรื่องทางวัฒนธรรมและเหตุการณ์ปัจจุบัน
- talk เป็นการสนทนาได้ว่าที่ และการอภิปรายในประเด็นต่าง ๆ
- misc เป็นเรื่องที่ไม่จัดอยู่ในประเภทอื่นใดได้เลย
- alt เป็นหัวข้อปลีกย่อยของเรื่องต่างๆ
- clari เป็นบริการของทางธุรกิจบน Internet
- k12 เป็นหัวข้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา ตั้งแต่ชั้นอนุบาลไปจนถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย

ท่านที่จะอ่านบทความบน USENET Newsgroups จะต้องมีการคอมพิวเตอร์ที่ใช้ในการอ่าน ซึ่ง Web browser ที่นิยมใช้กันก็มักจะมีโปรแกรมนี้พร้อมอยู่แล้ว ทำให้สามารถใช้งานได้ทันที สำหรับผู้ใช้เครื่องของ Macintosh สามารถใช้โปรแกรมชื่อว่า Newswatcher และผู้ใช้ Windows ก็สามารถใช้โปรแกรมที่มีชื่อว่า Free Agent ในการอ่านข่าวของ USENET Newsgroups ได้

การค้นหา USENET Newsgroups บน Internet อาจจะไม่ใช่ว่าเป็นเรื่องง่ายทีเดียวนัก แต่ก็ไม่ใช่เรื่องยากจนเกินไป การพยายามตีกรอบสิ่งที่เราต้องการค้นหาให้แคบลงไป จะช่วยให้การค้นหาของเราง่ายขึ้น ซึ่งอาจทำได้โดยการค้นหาจาก Web Sites ต่อไปนี้

- **Liszt** (<http://www.liszt.com/cgi-bin/news.cgi>) ประกอบไปด้วย USENET Newsgroups มากกว่า 15,500 กลุ่ม

- **Reference.com** (<http://www.reference.com/>) ประกอบไปด้วย USENET Newsgroups ประมาณ 16,000 กลุ่ม
- **Tile.net News** (<http://www.tile.net/tile/news/index.html>) จะช่วยในการค้นหา USENET Newsgroups แต่เราจะไม่สามารถอ่านข่าวบน Web Site นี้ได้
- **USENET Newsgroups** ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ มีอยู่มากมายหลายกลุ่มด้วยกัน ผู้เขียนได้เลือกกลุ่มที่น่าจะเป็นประโยชน์ และเป็นจุดเริ่มต้นในการค้นหาของครูสอนภาษาอังกฤษ มาเป็นตัวอย่างดังนี้
- **alt.education.distance** มีเรื่องเกี่ยวกับการศึกษาทางไกล
- **alt.education.email-project** มีเรื่องเกี่ยวกับโครงการความร่วมมือต่าง ๆ ที่ใช้ e-mail ติดต่อ
- **alt.literacy.adult** มีเรื่องเกี่ยวกับการศึกษาผู้ใหญ่ การอ่าน และการเขียนในระดับผู้ใหญ่
- **alt.usage.english** มีเรื่องเกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ การใช้คำ และเรื่องอื่นๆ อีกที่เกี่ยวกับโครงสร้างทางไวยากรณ์
- **bit.listserv.slart-l** มีเรื่องเกี่ยวกับการเรียนการสอนและงานวิจัยทางการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (Second Language Acquisition)
- **bit.listserv.tesl-l** มีเรื่องที่เกี่ยวข้องกับครูสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง
- **bit.listserv.words-l** มีหัวข้อที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษทั่ว ๆ ไป
- **can.english** มีเรื่องเกี่ยวกับประชากรที่ใช้ภาษาอังกฤษในประเทศอังกฤษ
- **can.schoolnet.english** มีเรื่องเกี่ยวกับหลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา
- **comp.edu.languages.natural** มีเรื่องเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ช่วยสอน
- **k12.ed.comp.literacy** มีเรื่องเกี่ยวกับการเรียนรู้การใช้คอมพิวเตอร์ในระดับอนุบาล จนถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย
- **k12.lang.art** มีเรื่องเกี่ยวกับศิลปะการสอนทักษะทางภาษาในระดับอนุบาล จนถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย
- **misc.education.language.english** มีการพูดถึงประเด็นการสอนภาษาอังกฤษให้กับบุคคลที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา
- **misc.writing** มีการอภิปรายกันในเรื่องรูปแบบของงานเขียน
- **sci.lang** มีเรื่องเกี่ยวกับภาษาตามธรรมชาติ และการสื่อสาร เป็นต้น

บทบาทของ Web Discussion Boards กับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

Web Discussion Boards คล้ายกับ USENET Newsgroups ตรงที่ Web Discussion Boards เป็นกระดานที่ให้เราอ่าน หรือตีตประกาศข้อความ บทความต่าง ๆ ได้ โดยผ่าน Web Browser ซึ่งจะเป็นโปรแกรมที่ใช้อ่านข่าวบน Web โดยตรง Web Discussion Boards จะมีหัวข้อให้อภิปรายกันหลายเรื่อง ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษก็มีมากมายเช่นกัน ดังตัวอย่างที่ยกมาให้ดูต่อไป

- **ESL Chat Line** เป็นที่ที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษ ได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้ของตนเอง

- **ESL Discussion Center** แบ่งเป็นสองกลุ่มย่อย คือ กลุ่มของผู้เรียนภาษาและกลุ่มของผู้สอนภาษา กลุ่มของผู้เรียนภาษาเป็นที่ที่ผู้เรียนจะได้คุยกันถึงเรื่องจำเป็นที่เห็นว่า อาหาร วันหยุด ภาพยนตร์ เพลง การเรียนภาษาอังกฤษ และข่าวเหตุการณ์ปัจจุบัน ส่วนกลุ่มของผู้สอนภาษา จะรวมเอากิจกรรม เกมส์ ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ สื่อการเรียนการสอน เทคนิคการสอน และเรื่องเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เข้าไว้เป็นแหล่งข้อมูลให้ผู้สอน และยังเป็นเป็นที่ที่ผู้สอนจะได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันในเรื่องเหล่านี้อีกด้วย

- **ESL Message Exchange** เป็นที่สำหรับการสนทนากันในเรื่องต่าง ๆ ของผู้สอน และผู้เรียนภาษาจากทั่วทุกมุมโลก

- **ESL Help Center** เป็นศูนย์ให้ความช่วยเหลือผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยมีผู้สอนภาษาอังกฤษจากทั่วทุกมุมโลกช่วยกันให้คำปรึกษาแก่ผู้เรียนเหล่านี้

บทบาทของ Live Chat ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

Live Chat เป็นการสนทนากันบน Internet ซึ่งจะเกิดขึ้นจริงในเวลาที่ติดต่อกัน โดยอาจมีทั้งรูป เสียง และตัวหนังสือประกอบด้วยก็ได้ การสนทนาแบบนี้เราเรียกกันว่า Real-Time Conversation ในที่นี้จะยกมาเป็นตัวอย่างให้ดูสองแบบ คือ Internet Relay Chat (IRC) และ Web Chat

Internet Relay Chat หรือ IRC นี้ค่อนข้างเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย และเป็นที่ยอมรับกันมาก โดยเฉพาะในหมู่นิสิตนักศึกษา IRC เป็นเหมือนสถานีวิทยุโทรทัศน์ที่ทำให้ผู้คนจากทั่วทุกมุมโลก สามารถติดต่อพูดคุยกันได้ เหมือนกับการพูดคุยทางโทรศัพท์ต่างกันเพียงว่าผู้สื่อสารใช้การพิมพ์บนแป้นพิมพ์ของคอมพิวเตอร์ในการสื่อสาร การสื่อสารกันบน IRC นี้เป็น Real-Time Conversation ทั้งนี้ก็เนื่องมาจากว่าทุกครั้งที่เราพิมพ์อะไรลงไปจะปรากฏตัวหนังสือที่เราพิมพ์บนจอคอมพิวเตอร์ทุกจอที่ติดต่อเข้ามาใน IRC ในขณะนั้น กลุ่มที่ผู้สอนภาษาอาจสนใจ ได้แก่

#asian
#china
#chinese
#japan
#laos
#hmong

ถึงแม้ว่าในปัจจุบันจะมีสถานีหรือกลุ่มมากมายอยู่แล้ว แต่เราก็ยังสามารถสร้างกลุ่มขึ้นมาใหม่ได้อีกเรื่อย ๆ เป็นต้นว่า เราอาจจะสร้างสถานีให้กับนักเรียนในห้องเรียนของเรา หรือสำหรับนักเรียนในโรงเรียนของเรา หรือแม้แต่สำหรับนักเรียนในประเทศของเรา ให้มาพบปะกันบน IRC นี้ได้

การเข้าไปมีส่วนร่วมใน IRC สามารถทำได้โดยใช้คำสั่ง Telnet ใน Unix นอกจากนี้ยังมีโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ช่วยทำให้การเข้าไปใน IRC ง่ายยิ่งขึ้น ตัวอย่างเช่น

- **Global Chat** เป็นโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่หาได้ง่าย และไม่เสียค่าใช้จ่ายใด ๆ นอกจากนี้ยังง่ายแก่การติดตั้ง และการใช้ประโยชน์ Global Chat ใช้ได้ทั้งกับ Windows และ Macintosh
- **IRCL** เป็นโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำหรับเครื่อง Macintosh
- **mIRC** เป็นโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่เป็นที่นิยมใช้กันมากบน Windows

Web Chat เป็น Live Chat อีกแบบหนึ่งที่เราสามารถ
จะใช้ได้จาก Web Browser แต่ Web Chat ไม่เร็ว
เท่ากับ IRC แม้จะให้ความสนุกได้คล้าย ๆ กัน กลุ่มที่
น่าสนใจเข้าร่วม ได้แก่

- **OmniChat (<http://www.4-lane.com/>)**

เป็นกลุ่มที่สนทนากันในเรื่องต่าง ๆ เช่น ธุรกิจ
ดนตรี หนังสือ คอมพิวเตอร์ การเมือง และอื่น ๆ
อีกมากมาย

- **ESL Chat Central (<http://www.esicafe.com/chat>)**

เป็นกลุ่มที่สนทนากันเกี่ยวกับการเรียนการสอน
ภาษาอังกฤษ

ก่อนที่จะจบบทความนี้ ผู้เขียนใคร่ขอโอกาสกล่าวถึง
มารยาทในการสื่อสารบน Internet ไว้บ้าง มารยาท
ดังกล่าวนี้เรียกกันบน Internet ว่า Netiquette ผู้ที่เพิ่ง
จะเริ่มใช้ Internet ใหม่ ๆ อาจจะทำอะไรอย่างรู้เท่า
ไม่ถึงการณ์ โดยไม่รู้ว่าการกระทำเช่นนั้นอาจถูกมองว่า
ไม่เหมาะสม ดังนั้นจึงเป็นการ “กันไว้ดีกว่าแก้” หาก
เราเรียนรู้ถึงมารยาทนี้เสียก่อน

1. ให้จำไว้ว่าเรากำลังสื่อสารกับมนุษย์ด้วยกัน จึงควร
รักษากิริยามารยาทไว้ด้วย
2. ให้พยายามสื่อสารให้ชัดเจน เพราะการสื่อสารบน
Internet บางครั้งก็ก่อให้เกิดความเข้าใจผิดได้โดยง่าย
3. อย่าลืมใส่ชื่อทุกครั้งในตอนท้ายของข้อความ
4. ถ้ามี Signature ให้ทำให้สั้นที่สุด
5. ตรวจสอบตัวสะกดให้ถูกต้องก่อนส่งข้อความ
6. อย่าส่งข้อความเดียวกันไปยัง Newsgroups หรือ
Mailing Lists หลาย ๆ กลุ่ม
7. อย่าเข้าไปร่วมในการโต้แย้งบน Internet ที่ดูจะไม่มี
ที่ยุติหรือลงเอยได้
8. อย่าเขียนข้อความโดยใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ เพราะ
แสดงถึงการตะโกน และยังยากแก่การอ่านอีกด้วย
9. ก่อนที่จะส่งข้อความใด ๆ เข้าไปที่กลุ่มนั้น ให้เวลา
แก่ตนเองในการเรียนรู้กลุ่มที่เราจะติดต่อด้วยเสียก่อน
10. ในการใส่หัวเรื่อง ให้พยายามใช้คำกระชับแต่อธิบาย
ได้ว่าข้อความ หรือบทความต่อไปจะเป็นเรื่องเกี่ยว
กับอะไร
11. ถ้าไม่สามารถใช้กฎใด ๆ ได้แล้ว ให้ใช้จิตใต้สำนึก
ของตนเองในการพิจารณาเรื่องต่าง ๆ

มารยาทที่กล่าวในข้างต้นนี้ เป็นเพียงเบื้องต้นเท่านั้น
หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติม สามารถหาได้จาก Netiquette
Home Page (<http://www.fau.edu/rinaldi/netiquette.html>)

Internet สำหรับครู รู้ไว้...ใช่ว่า

ดร.เริงฤดี นรนนท์ จบการศึกษาระดับปริญญาเอกจาก State University of New York at Buffalo สหรัฐอเมริกา สาขาการอ่านและการสอนภาษาอังกฤษ ขณะนี้ ดร. เริงฤดี เป็นอาจารย์สังกัด สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นอกจากงานสอนแล้ว ดร.เริงฤดี ยังสนใจทำงานวิจัยเกี่ยวกับทักษะการอ่านและการเขียน ไม่ว่าจะเป็นด้านการประเมินผล และการพัฒนาทักษะทั้งสอง ขณะนี้ ดร.เริงฤดี เป็นหัวหน้าโครงการศูนย์พัฒนาการเขียน (The CULI Writing Center) เพราะเล็งเห็นว่าความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเป็นปัจจัยสำคัญทั้งในด้านการศึกษา และการทำงาน ศูนย์พัฒนาการเขียนเปิดดำเนินการตั้งแต่ภาคปลายปีการศึกษา 2539 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้คำปรึกษาแก่นิสิตในการพัฒนาทักษะการเขียน และเพื่อเปิดโอกาสให้อาจารย์ได้ทำวิจัยเกี่ยวกับกระบวนการเขียน ซึ่งผลที่ได้จากการวิจัยจะได้นำมาใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอนทักษะการเขียนต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- Johnson, K. (1983). Communicative approaches and communicative processes. In C.J. Brumfit & K. Johnson (Eds.), The communicative approach to language teaching (192-205). Malta: Oxford University Press.
- Levine, J., Baroudi, & C., Young, M.L. (1996). The internet for dummies. Foster City: IDG Books Worldwide, Inc.
- Sperling, D. (1997). The internet guide for English language teachers. New Jersey: Prentice Hall Regents.
- Wilkins, D.A. (1976). Notional syllabus. London: Oxford University Press.

References

การอ้างอิง สารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์

ยุพิน จันท์เจริญสิน

ในยุคที่ข้อมูลข่าวสารที่ใช้ในการทำวิจัยส่วนหนึ่งเป็นข้อมูลจากฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ ทำให้เกิดปัญหาในการอ้างอิงถึงว่าควรเขียนอย่างไรและข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เหล่านี้ ก็ไม่ได้คงทนถาวรเหมือนเช่นข้อมูลที่เป็นในรูปสิ่งตีพิมพ์ หรือ วัตถุไม่ตีพิมพ์ แต่จับต้องได้ เช่น รูปภาพ แผ่นที่ แถบเสียง แถบภาพ ภาพยนตร์ เป็นต้น ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เหล่านี้ปรากฏในรูปแบบต่างๆ กัน เช่น CD-ROM On-line Database, Website, E-mail, Lifeserver ต่าง ๆ ล้วนแต่เป็นข้อมูลที่เป็น Digital และอาจจะหาไม่พบหรือถูกลบไปเมื่อไรก็ได้ โดยเฉพาะบรรดา Website หรือ Homepage ต่าง ๆ นั้น มีการแก้ไขปรับปรุงข้อมูลตลอดเวลา ผลที่ตามมาคือนักวิจัยหรือแม้แต่บัณฑิตศึกษา ที่ต้องการจะใช้ข้อมูลนั้นในรายงานหรือในวิจัยของตนจะอ้างอิงข้อมูลเหล่านั้นอย่างไร

Michael A. Arnzen แนะนำว่า ก่อนอื่นควรจะ Save ข้อมูลที่จะใช้ไว้ในแผ่น หรือสั่ง Print ออกมาเป็นรูปเอกสาร ดีที่สุดคือสั่ง Print ออกมา แล้วทำ Backup file ไว้ในแผ่น การทำเช่นนี้ไม่เพียงเพื่อป้องกันการสูญหายของข้อมูลเท่านั้น แต่เป็นการเก็บรักษาหลักฐานไว้ใช้เป็นข้อมูลด้วยว่าข้อมูลที่ยังอิงถึงนั้นมีปรากฏอยู่จริง ไม่ได้กล่าวอ้างอย่างเลื่อนลอย

ส่วนใหญ่แล้วข้อมูลบทความที่ปรากฏบนสื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ มักจะมีต้นฉบับที่ได้รับการตีพิมพ์เป็นรูปเล่มอยู่ ไม่ว่าจะเป็นรายงานการวิจัย บทความวารสาร หรือข่าว หรือ คอลัมน์จากหนังสือพิมพ์รายวัน รายสัปดาห์ จึงสมควรจะอ้างถึงต้นฉบับที่เป็นตัวพิมพ์ด้วย และการบอกแหล่งต้นฉบับตัวพิมพ์นั้นจะทำให้คนอื่นที่มาอ่านหรือใช้งานวิจัยนั้นตามอ่านสิ่งที่เราอ้างถึงได้ง่ายกว่าการไปสืบค้นข้อมูลจากฐานหรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ใหม่ ๆ และอันที่จริงแล้วสื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นก็เชื่อว่าหาได้และเข้าถึงได้ง่ายในประเทศกำลังพัฒนาอย่างประเทศเรา

อย่างไรก็ตาม ในยุคทางด่วนสารสนเทศนี้ (Information Superhighway) นี้ ถ้าไม่มีการอ้างถึงสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์เสียบ้าง ก็จะเป็นได้โนเสาร์จากจูราสสิคพาร์ค ผู้เขียนจึงขอกล่าวถึงว่าในเวลาไม่นานเกินรอ นักสารสนเทศในรูปของสื่อสิ่งพิมพ์จะมีน้อยลง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางสาขาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี จะได้รับการจัดทำเป็นรูปอิเล็กทรอนิกส์ทั้งสิ้น เพื่อประหยัดกระดาษ ประหยัดเวลา ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม ในประเทศสหรัฐอเมริกา เริ่มมีการรณรงค์ให้นักวิจัยในสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีจัดพิมพ์ เผยแพร่งานต่าง ๆ บน Internet เลย ซึ่งจะรวดเร็วกว่าการตีพิมพ์ในรูปสิ่งพิมพ์มาก แต่ในทางสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ยังมีความเห็นที่ขัดแย้งอยู่ในเรื่องของการบรรณาธิกรณ์ และการพิจารณาคุณภาพของงานวิจัยก่อนการเผยแพร่ ดังเช่นที่วารสารตีพิมพ์ต้องมี

แต่เนื่องจากสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์ยังเป็นสิ่งใหม่อยู่มาก หลักเกณฑ์การเขียนบรรณานุกรม เชิงอรรถยังไม่เป็นแบบฉบับเดียวกัน ทางสาขาแพทยศาสตร์เขียนแบบหนึ่ง ทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีเขียนอีกแบบหนึ่ง และทางสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ก็มีวิธีการเขียนซึ่งมีข้อแตกต่างไปบ้าง ซึ่งในที่นี้จะขอเสนอของสาขาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ซึ่งจัดทำโดย American Psychology Association ดังนี้คือ

Individual Works

Author/editor. (Year). Title (edition), [Type of medium].
Producer (optional). Available: Supplier/Database
identifier or number [Access date].

Author/editor. (Year). Title (edition), [Type of medium].
Producer (optional). Available Protocol (if applicable):
Site/Path/File [Access date].

Example:

Oxford English dictionary computer file: On compact disc
(2nd ed.),[CD-ROM]. (1992). Available: Oxford UP
[1995, May 27].

Pritzker, T. J. (No date). An Early fragment from
central Nepal [Online]. Available: <http://www.ingress.com/~astanart/pritzker/pritzker.html> [1995, June 8].

Parts of Works

Author/editor. (Year). Title. In Source (edition),
[Type of medium]. Producer (optional). Available
Protocol (if applicable): Site/Path/File [Access date].

Examples:

Daniel, R. T. (1995). The history of Western music.
In Britannica online: Macropaedia [Online].
Available: <http://www.eb.com:180/cgi-bin/g:DocF=macro/5004/45/0.html> [1995, June 14].

Journal Articles

Author. (Year). Title.Journal Title [Type of medium],
volume (issue), paging or indicator of length.
Available: Supplier/Database name (Database
identifier or number, if available)/Item or accession
number [Access date].

Author. (Year). Title.Journal Title [Type of medium],
volume (issue), paging or indicator of length.
Available Protocol (if applicable): Site/Path/File
[Access date].

Examples:

Clark, J. K. Complications in academia: Sexual
harassment and the law. Siecus Report [CD-ROM],

21 (6), 6-10. Available: 1994 SIRS/SIRS 1993
School/Volume 4/Article 93A [1995, June 13].

Carriveau, K. L., Jr. [Review of the book Environ-
mental hazards: Marine pollution]. Electronic Green
Journal [Online], 2(1), 3 paragraphs. Available:
gopher://gopher.uidaho.edu/11/UI-gopher/library/egj03/carriv01.html [1995, June 21].

Inada, K. (1995). A Buddhist response to the nature
of human rights. Journal of Buddhist Ethics [Online],
2, 9 paragraphs. Available: <http://www.cac.psu.edu/jbe/twocont.html> [1995, June 21].

Discussion List Messages

Author. (Year, Month day). Subject of message.
Discussion List [Type of medium]. Available E-mail:
DISCUSSION LIST@e-mail address [Access date].

Author. (Year, Month day). Subject of message.
Discussion List [Type of medium]. Available E-mail:
LISTSERV@e-mail address/ Get [Access date].

Examples:

RRECOME. (1995, April 1). Top ten rules of film
criticism. Discussions on All Forms of Cinema [Online].
Available E-mail: CINEMA-L@american.edu [1995,
April 1].

Discussions on All Forms of Cinema [Online].
Available E-mail: LISTSERV@ american.edu/Get
cinema-l log9504A [1995, August 1].

Personal electronic communications (E-mail)

Sender (Sender's E-mail address). (Year, Month
day). Subject of Message. E-mail to recipient
(Recipient's E-mail address)

Examples:

Day, Martha (MDAY@sage.uvm.edu.). (1995, July
30). Review of film Bad Lieutenant. E-mail to Xia Li
(XLI@moose.uvm.edu.).

การอ้างอิง สารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์

ยุพิน จันทรเจริญสิน ดำรงตำแหน่งหัวหน้าศูนย์
สารสนเทศนานาชาติ สถาบันวิทยบริการ และ
บรรณารักษ์ สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
จบการศึกษา อ.บ และ อ.ม คณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับทุนจากสถาบัน
ยุโรปศึกษา ร่วมปฏิบัติงานที่ American Library
Association International Fellow Affiliated
to the Knight Library, University of Oregon,
Eugene, Oregon สหรัฐอเมริกา

เอกสารอ้างอิง

Arnzen, Michael A. (No date). Cyber Citations:
documenting internet sources presents
some thorny problems [Online]. Available:
<http://www.internetworld.com/1996/09/cybercitation.html>. [1997, August 21]

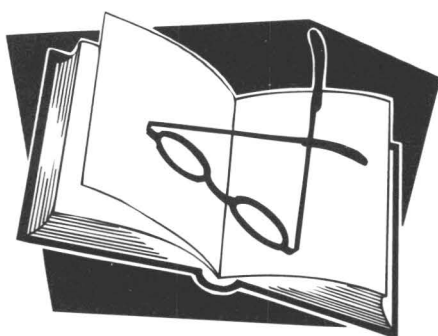
Chancharoensin, Yupin (yupin@car.chula.ac.th).
(1997, September 6). E-mail to Nancy
Crane (ncrane@zoo.uvm.edu)

Electronic Sources: [1997] APA style of citation
[Online]. Available: <http://www.uvm.edu/~ncrane/estyles/apa.html>

References

สถาบันภาษา- ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อความเป็นเลิศทางวิชาการ : จากอดีตสู่ปัจจุบัน

มาลินี จันทิวิล

สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จัดตั้งขึ้นเพื่อเป็นแหล่งรวบรวมทรัพยากรบุคคลที่มีความรู้ ความสามารถทางด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ รวมทั้งการวิจัยเพื่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพและมาตรฐานทัดเทียมกับนานาชาติ โดยเริ่มต้นมาจากโครงการศูนย์ภาษาอังกฤษ ซึ่งจัดตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2518 และพัฒนามาเป็นสถาบันภาษา ในปี พ.ศ. 2520 เพื่อให้บริการการสอนภาษาอังกฤษแก่นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใช้วิธีการเรียนการสอนแบบส่งเสริมการเรียนรู้ตามความสามารถ ความถนัด และความสนใจของแต่ละบุคคล ซึ่งวิธีการเรียนแบบนี้ ได้มีการวิจัย ทดลองสอนและเผยแพร่ตามโรงเรียนสาธิตของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ และโรงเรียนเอกชนของกระทรวงศึกษาธิการ โดยมีสถาบันศูนย์ภาษาอังกฤษ ทบวงมหาวิทยาลัยเป็นผู้ประสานงาน และเนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกวิชาหนึ่งในบรรดาภาษาต่างประเทศที่เป็นส่วนหนึ่งของวิชาการศึกษาทั่วไป และเป็นเครื่องมือในการเพิ่มพูนความรู้ตามสาขาวิชาต่าง ๆ ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนจึงแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ

1. ภาษาอังกฤษพื้นฐาน (Foundation English)

6 หน่วยกิต คือ ภาษาอังกฤษสำหรับนิสิตปีที่ 1 เพื่อเป็นพื้นฐานการศึกษาชั้นมหาวิทยาลัย และเพื่อให้เป็นไปตามข้อกำหนดเกี่ยวกับภาษาตามหลักสูตรหมวดวิชาการศึกษาทั่วไปของทบวงมหาวิทยาลัย ภาษาอังกฤษพื้นฐานนี้แบ่งเป็น 2 รายวิชา คือ ภาษาอังกฤษพื้นฐาน I และภาษาอังกฤษพื้นฐาน II

2. ภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา (English for Academic Purposes) 6 หน่วยกิต คือ ภาษาอังกฤษสำหรับนิสิต ปีที่ 2 เพื่อเป็นเครื่องมือเพิ่มพูนความรู้ในการศึกษาตามสาขาวิชา ซึ่งจัดตามความต้องการของคณะ แบ่งเป็น 2 รายวิชา คือ ภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา I และภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา II

3. ภาษาอังกฤษระดับสูง (Advanced English)

6-9 หน่วยกิต สำหรับนิสิตระดับชั้นปีที่ 3 และ 4 เป็นรายวิชาที่จัดตามความต้องการของสาขาวิชาหรือวิชาชีพ และรายวิชาที่จัดตามความสนใจหรือความต้องการของนิสิต มีทั้งที่เป็นวิชาบังคับและวิชาเลือก

ในระหว่างปี 2520-2524 การเรียนการสอนภาษาอังกฤษพื้นฐาน เป็นการเรียนด้วยตนเองตามความสามารถของแต่ละบุคคลตามวัตถุประสงค์ที่ได้จัดตั้งสถาบันภาษาขึ้นแต่เริ่มแรก โดยสถาบันภาษาได้สร้างหลักสูตรและบทเรียนภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับวิธีการเรียนด้วยตนเองตามความสามารถของแต่ละบุคคล ซึ่งจะช่วยให้นิสิตสามารถเริ่มเรียนในระดับต่าง ๆ กัน ตามพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษของตนจากผลการสอบเพื่อจัดระดับการเรียน (Placement Test) ซึ่งจำแนกนิสิตออกเป็น 5 ระดับ คือ ผู้ที่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษอ่อน ปานกลาง ดี ดีมาก และยอดเยี่ยม และจัดให้เข้าเรียนตามระดับของการอ่าน (Entry Point) ซึ่งถือว่าเป็นทักษะที่มีความสำคัญมากที่สุด

ในช่วงปี 2525-2527 สถาบันภาษาได้เปลี่ยนแปลงการจัดการเรียนการสอนจากการเรียนด้วยตนเองเป็นแบบให้อาจารย์เป็นผู้สอน และในปี 2528 ได้เปลี่ยนแปลงหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานมาเป็นการสอนแบบบูรณาการทักษะ (Integrated Skills) ซึ่งเป็นการสอนภาษาอังกฤษโดยเน้นทักษะการอ่านและการเขียน และเสริมด้วยการพูดและฟัง ไม่ได้แยกสอนทักษะหนึ่งทักษะใดโดยเฉพาะ

สถาบันได้ตระหนักถึงความสำคัญของการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาในระดับมหาวิทยาลัยให้มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษา ทั้งนี้เนื่องจากในปีการศึกษา 2521 และ 2524 กระทรวงศึกษาธิการได้มีการเปลี่ยนแปลง

หลักสูตรภาษาอังกฤษสำหรับมัธยมศึกษา ตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลายตามลำดับ โดยจัดหลักสูตรภาษาอังกฤษให้เป็นวิชาเลือกในระดับมัธยมศึกษา ประกอบกับการจัดโปรแกรมการเรียนต่าง ๆ มากมายในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จึงทำให้นิสิตที่ผ่านการคัดเลือกเข้าศึกษาในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีความรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันมาก อีกประการหนึ่งจากการที่สถาบันภาษาได้ดำเนินการสอนภาษาอังกฤษให้แก่คณะต่าง ๆ ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มาเป็นเวลาประมาณ 10 ปี พบว่านิสิตที่มีความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษดีมาก ไม่จำเป็นต้องเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน I แต่ควรใช้เวลาในการเรียนรายวิชานี้ฝึกทักษะที่เป็นประโยชน์แก่ตนเองมากขึ้น

จากแนวคิดดังกล่าว ในปีการศึกษา 2528 สถาบันภาษาได้นำการสอบเพื่อจัดระดับความสามารถ และ/หรือการยกเว้นในการเรียนภาษาอังกฤษ (Placement/Exemption Test) มาใช้เพื่อให้นักเรียนที่ผ่านเกณฑ์การทดสอบที่สถาบันภาษากำหนด ได้รับการยกเว้นไม่ต้องเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน I และได้รับเกรด A ในรายวิชาดังกล่าว และได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการสอบยกเว้นวิชาภาษาอังกฤษของสถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบเพื่อจัดระดับความสามารถ และ/หรือการยกเว้นในการเรียนภาษาอังกฤษกับคะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษ รวมทั้งการติดตามผลการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานและภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา และการศึกษาปัญหาเกี่ยวกับการจัดสอบเพื่อจัดระดับความสามารถ และ/หรือการยกเว้นในการเรียนภาษาอังกฤษกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นิสิตชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2528 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ผ่านการสอบเพื่อจัดระดับความสามารถ และ/หรือการยกเว้นในการเรียนภาษาอังกฤษและลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน I และ II และภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา I และ II ในชั้นปีที่ 2 ผลจากการวิจัยพบว่า คะแนนสอบเพื่อจัดระดับความสามารถ และ/หรือการยกเว้นในการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับคะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษ และจากการติดตามผลการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานและภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาพบว่า คะแนนสอบเพื่อจัดระดับความสามารถ และ/หรือการยกเว้นในการ

เรียนภาษาอังกฤษ และคะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัย วิชาภาษาอังกฤษฉบับ กข สามารถร่วมกันทำนายคะแนน สอบสัมฤทธิ์ผลรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน I ได้ร้อยละ 66.40 และคะแนนสอบเพื่อจัดระดับความสามารถ และ/หรือการยกเว้นในการเรียนภาษาอังกฤษ และคะแนน สอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษฉบับ กขค สามารถ ร่วมกันทำนายคะแนนสอบสัมฤทธิ์ผลรายวิชาภาษาอังกฤษ พื้นฐาน I ได้ร้อยละ 65.68 และพบว่านิสิตที่ได้รับการ ยกเว้นการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน I จะมีผล สัมฤทธิ์ในการเรียนทั้งรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน II รายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา I และ II สูงกว่า นิสิตที่ไม่ได้รับการยกเว้นการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติ (มาลินี จันทวิล, 2534)

นอกจากนี้ จากผลการวิจัยดังกล่าว ได้มีข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง และ ข้อมูลพื้นฐานในการพิจารณาใช้คะแนนผลการสอบเข้า มหาวิทยาลัยเป็นส่วนหนึ่งของคะแนนสอบเพื่อจัดระดับ ความสามารถ และ/หรือยกเว้นในการเรียนภาษาอังกฤษ บางรายวิชา ทั้งนี้เพื่อเป็นการประหยัดเวลาและงบประมาณ ในการจัดสอบเพื่อจัดระดับความสามารถในโอกาสต่อไป

ในด้านการจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองนั้น เนื่องจาก นิสิตที่ได้รับการยกเว้นการเรียนภาษาอังกฤษจัดว่าเป็น นิสิตที่มีความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษสูงจึง ควรได้รับการพัฒนาและส่งเสริมศักยภาพในด้านนี้ให้ เต็มความสามารถ ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองควรจะได้ รับการจัดตั้งให้เป็นแหล่งรวบรวมวัสดุ อุปกรณ์ สื่อการ เรียนการสอน และเทคโนโลยีต่าง ๆ เช่น เครื่องเล่น แถบบันทึกภาพวีดิทัศน์ แถบบันทึกเสียง โปรแกรม คอมพิวเตอร์สำร็จรูปที่ช่วยในการเรียนการสอน (Computer Assisted Language Learning หรือ CALL) เครื่องฉายภาพนิ่ง เกมส เป็นต้น เพื่อให้นิสิตเรียนรู้โดย การค้นคว้าด้วยตนเอง ฝึกทักษะการออกเสียงจากเทป ประกอบการเรียนด้วยตนเอง ฝึกทักษะการฟัง และ ความเข้าใจจากบทเรียนประกอบสื่อแถบภาพ และการ ฟังข่าวเพื่อให้ก้าวทันโลก รวมทั้งประเมินผลความ สามารถทางภาษาด้วยตนเอง และศูนย์การเรียนรู้ ด้วยตนเองนี้สามารถใช้กับนิสิตทุกระดับที่มีความ สามารถและความสนใจแตกต่างกัน โดยที่ทางสถาบัน ภาษาจะต้องเตรียมสื่อการเรียนไว้ให้เหมาะกับนิสิต ทุกระดับ เพื่อให้มนิสิตสามารถพัฒนาทักษะต่าง ๆ ตามความสามารถ ความสนใจ และความถนัดของตนเอง

คณะผู้บริหารสถาบันภาษา ในระหว่างปี 2531-2535 ได้เล็งเห็นความสอดคล้องและความเหมาะสมกับ วัตถุประสงค์และปณิธานในการจัดตั้งสถาบันภาษาซึ่งตั้งขึ้น เพื่อบริการการสอนภาษาอังกฤษแก่นิสิตทั้งมหาวิทยาลัย โดยใช้วิธีการเรียนการสอนแบบส่งเสริมการเรียนรู้ตาม ความสามารถ ความถนัด และความสนใจของแต่ละ บุคคลจึงได้เสนอโครงการจัดตั้ง ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง (เดิมใช้ชื่อว่า ศูนย์วิทยภัณฑ์ CULI Resource Center) โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อเป็นแหล่งวิทยาการให้นิสิต ระดับปริญญาตรีของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้ที่มี ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีและผู้ที่มีพื้นฐาน ภาษาอังกฤษยังไม่ดีได้มีโอกาสฝึกฝนและพัฒนาทักษะต่าง ๆ ทางภาษาของตนอย่างสม่ำเสมอตามความถนัด ความสนใจ โดยการค้นคว้าด้วยตนเอง รวมทั้งสามารถประเมินความ ก้าวหน้าของตนเองได้ด้วย โดยที่ทางสถาบันภาษาจัดหา วัสดุอุปกรณ์ สื่อการเรียนการสอนแบบต่าง ๆ พร้อมด้วย เทคโนโลยีที่ทันสมัยไว้ให้มาฝึกฝนด้วยตนเอง นอกจากนี้ ยังมีวัตถุประสงค์รองเพื่อใช้เป็นแหล่งค้นคว้าทางวิชาการ เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนิสิต อาจารย์ บุคลากรของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ บุคลากรของสถาบันรวมทั้งหน่วยงานอื่น ๆ ทั้งในภาครัฐบาล รัฐวิสาหกิจ และเอกชน

ต่อมามหาวิทยาลัยมีความเห็นชอบด้วยในหลักการให้จัด ตั้งศูนย์ดังกล่าวแต่ยังมีปัญหาเรื่องสถานที่ จึงได้อนุมัติ ให้ดำเนินโครงการนำร่องศูนย์วิทยภัณฑ์ (Pilot Project) ในปี 2532 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้นิสิตได้ พัฒนาทักษะทางภาษาด้วยตนเองเพิ่มเติมจากการเรียน ในห้องเรียนตามปกติโดยใช้สื่อและอุปกรณ์ทางเทคโนโลยี ที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ และให้นิสิตได้เรียนภาษา อังกฤษตามระดับความสามารถของตนเอง พร้อมทั้ง เพื่อส่งเสริมให้นิสิตได้มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลัก สูตรรายวิชาภาษาอังกฤษได้มากขึ้น นิสิตกลุ่มทดลองนี้ ประกอบด้วยนิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ 518 คน และ นิสิตคณะวิทยาศาสตร์ 306 คน รวมทั้งสิ้น 824 คน นิสิตดังกล่าวเข้าใช้บริการของศูนย์วิทยภัณฑ์ ห้อง 207 อาคารเปรมบุรฉัตร ซึ่งมีเนื้อที่ 105 ตารางเมตร เพื่อ ศึกษาค้นคว้าตลอดจนพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้วย ตนเอง โดยมีอาจารย์เป็นผู้ให้คำปรึกษาในศูนย์วิทยภัณฑ์

บทเรียนเสริมที่ใช้ในศูนย์วิทยภัณฑ์นี้จะมีสอดคล้อง กับบทเรียนหลักที่ใช้ในห้องเรียนตามปกติ ทั้งในแง่ เนื้อหา (Content) และภาษา (Language) แต่มีการ นำสื่อและอุปกรณ์ทางเทคโนโลยีมาใช้มากยิ่งขึ้น และ

นิสิตจะได้พัฒนาทักษะการฟังเพิ่มเติมจากการเรียนปกติ บทเรียนเสริมนี้จัดแบ่งออกเป็นระดับตามความสามารถของนิสิต คือ ระดับ a สำหรับนิสิตที่มีความสามารถสูง (หรือนิสิตที่ได้รับ Grade A) ระดับ b สำหรับนิสิตที่มีความสามารถปานกลาง (หรือนิสิตที่ได้รับ Grade B) และระดับ c สำหรับนิสิตที่มีความสามารถต่ำกว่าปานกลาง (หรือนิสิตที่ได้รับ Grade C และ D)

นอกจากนี้ ยังมีบทเรียนเสริมที่ไม่อิงกับหลักสูตร ซึ่งสถาบันภาษาได้จัดทำขึ้นเพื่อฝึกทักษะต่าง ๆ ทางภาษา เช่น แบบฝึกหัด An English Word a Day, Communicative Grammar, English for Everyday Use, Vocabulary Practice, Reading Cloze Passages เป็นต้น และยังมีบทเรียนเสริมสำเร็จรูปซึ่งทางสถาบันภาษาได้เลือกสรรให้เหมาะกับนิสิตเป็นสื่อประเภทต่าง ๆ เช่น

- แถบบันทึกภาพ: เช่น Streamline English Video, Family album USA
- แถบบันทึกเสียง: เช่น Fast Forward 1-3
- CD-ROM: เช่น BBC New English Course
- เกมทางภาษา: เช่น Rainbow, Electronic Geosafari
- หนังสือพิมพ์ วารสาร และนิตยสารภาษาอังกฤษ

จากการประเมินโครงการนำร่องศูนย์วิทยกณฑ์ พบว่า นิสิตส่วนใหญ่เห็นว่าบทเรียนเสริมที่ใช้เรียนด้วยตนเอง มีประโยชน์ และมีกิจกรรมที่น่าสนใจ ช่วยทำให้นิสิตมีแรงจูงใจในการเรียนภาษามากยิ่งขึ้น ส่วนการประเมินผลจากอาจารย์ผู้ร่วมสอนในโครงการทดลองการใช้บทเรียนเสริมที่ให้นิสิตเรียนรู้ด้วยตนเองในศูนย์วิทยกณฑ์ จำนวน 22 คน อาจารย์ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าวิธีการเรียนด้วยตนเองในศูนย์วิทยกณฑ์เป็นวิธีที่ดี และนิสิตมีแรงจูงใจในการเรียนดี นอกจากนี้มีปัญหายุ่งยากเกี่ยวกับสถานที่พบว่ายังไม่เพียงพอที่จะให้บริการนิสิตจำนวนมากในเวลาเดียวกัน และมีปัญหาด้านบทเรียน เช่น ในการทำแบบฝึกหัดส่วนใหญ่ที่มีเทปและวิดีโอประกอบนั้น นิสิตต้องอาศัยทักษะการฟังซึ่งเป็นทักษะที่นิสิตยังต้องได้รับการพัฒนาเพิ่มเติม และบทเรียนที่เป็นทักษะการอ่านมีคำศัพท์ยาก และคำตอบที่ให้ไว้ในเฉลยคำตอบ “จำกัดความคิด” จึงทำให้การตรวจคำตอบด้วยตนเองมีปัญหา นิสิตต้องการให้คำตอบมีความหลากหลายมากกว่าที่เป็นอยู่ (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532)

ต่อมาในปี 2535 ได้มีการขยายเนื้อหาในศูนย์วิทยกณฑ์ เป็น 536.88 ตารางเมตร และได้ขยายการให้บริการแก่นิสิตปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน I และ II และได้เปลี่ยนชื่อเป็นศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองในปี 2536 สถาบันภาษาได้ให้คำแนะนำในการจัดตั้งศูนย์แก่คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีเพื่อบริการแก่นิสิตของคณะ และได้จัดส่งบทเรียนเสริมรายวิชา Social English สำหรับนิสิตปีที่ 3 ให้แก่คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีในปีถัดไป

ในปี 2537 และ 2538 ได้ให้คำแนะนำการจัดตั้งศูนย์แก่คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และคณะอักษรศาสตร์ตามลำดับ และในปี 2538 ได้นำบทเรียนเสริมไปไว้ที่ศูนย์โสตทัศนศึกษากลาง สถาบันวิทยบริการ เพื่อบริการแก่นิสิตคณะครุศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ และคณะนิติศาสตร์

โครงการศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองเต็มรูปแบบที่สถาบันภาษาได้วางไว้ จะเป็นแหล่งเสริมสร้างทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษและพัฒนาทักษะต่าง ๆ ให้แก่นิสิตทุกระดับ อาจารย์ ข้าราชการ และเจ้าหน้าที่ของ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รวมทั้งเป็นแหล่งฝึกอบรมบุคลากรภายนอก และข้าราชการของทบวงมหาวิทยาลัย และกระทรวงต่าง ๆ ให้ได้เรียนรู้และฝึกทักษะภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพเป็นการช่วยให้บุคลากรซึ่งเป็นกำลังสำคัญส่วนหนึ่งในการพัฒนาประเทศ ได้สามารถปรับตัวให้เข้ากับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารระหว่างประเทศที่มีการติดต่อสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษได้ทันกับโลกในยุคข่าวสารข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพ

บทความนี้ผู้เขียน เขียนขึ้นด้วยจุดประสงค์ที่ต้องการจะการเห็นจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยให้การสนับสนุนอย่างจริงจังในการพัฒนาศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อความเป็นเลิศทางวิชาการในโครงการต่าง ๆ รวมทั้งให้มีศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองในทุก ๆ คณะ เพื่อใช้เป็นแหล่งให้นิสิตในคณะได้ศึกษาค้นคว้าและฝึกทักษะที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารที่เป็นความก้าวหน้าของสาขาวิชานั้น ๆ เพื่อจะได้ฝึกฝนให้นิสิตเป็นผู้ใฝ่หาความรู้ด้วยตนเอง และเพื่อความเป็นเลิศทางวิชาการตาม Montien Declaration เมื่อปี 2530 (Montien Declaration, 2530:2) ที่ระบุความมุ่งมั่นในการพัฒนามหาวิทยาลัยให้เป็นแหล่งวิชาการในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ห้องสมุด และศูนย์การเรียนรู้ต่าง ๆ และเป็นแนวปฏิบัติที่ต้องเร่งดำเนินการให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีในปัจจุบัน

สถาบันภาษา- ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อความเป็นเลิศทางวิชาการ : จากอดีตสู่ปัจจุบัน

มาลินี จันทวิมล จบการศึกษา อ.บ.(เกียรตินิยม); M.A. in Education, Iowa สหรัฐอเมริกา ปัจจุบันดำรงตำแหน่งรองศาสตราจารย์ ประจำสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เคยดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถาบันภาษา (ปี 2531-2535) และได้ดำเนินงานตามปรัชญาเริ่มแรกของสถาบันภาษา คือส่งเสริมการเรียนรู้ให้คนได้พัฒนาตามความสามารถของแต่ละบุคคล จึงได้มีการจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กัญดา ธรรมมงคล. (2522). การประเมินผลการเรียนการสอนวิชาการอ่านด้วยตนเองตามความสามารถของแต่ละบุคคลในวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน. กรุงเทพมหานคร: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. (2524). หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายพุทธศักราช 2524 และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์องค์การคำครุสภา.

- จรัส สุวรรณเวลา. (2530). การผลิตบัณฑิตใน
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย: เหลียวหน้าเพื่อแล
หลัง. บทความประกอบ การสัมมนาทางวิชาการ
ปี 2530 เรื่อง การพัฒนาการผลิตบัณฑิตของ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายวิจัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย 26-27 มีนาคม 2530.
- จรัส สุวรรณเวลา. (2534). การเรียนการสอนแบบ
สืบสวน: จากแนวคิดสู่การปฏิบัติ บทความ
ประกอบ การสัมมนาผู้บริหารระดับสูง 16-18
พฤษภาคม 2534.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2530). ร่าง Montien
Declaration เอกสารประกอบ การประชุม สภา
คณาจารย์ครั้งที่ 11/2530 3 กรกฎาคม 2530.
- สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2528-2529).
หลักสูตรภาษาอังกฤษ. กรุงเทพมหานคร:
สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2531).
โครงการ CULI Resource Center. กรุงเทพ
มหานคร: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2532).
การประเมินผลดำเนินงานโครงการศูนย์วิทยภัณฑ์
(โครงการ นำร่อง) กรุงเทพมหานคร: สถาบัน
ภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จันทร์พนิต สุระศิลป์ และวัลยาพร นาวิการ. (2528).
Placement Test ของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย กับ รองศาสตราจารย์ ดร. คุณัญดา
ธรรมมงคล ภาษาปริทัศน์. 6:1, 80-85.
- มาลินี จันทิมล. (2534). การศึกษาเกี่ยวกับการสอบ
ยกเว้นวิชาภาษาอังกฤษของสถาบันภาษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2528.
กรุงเทพมหานคร: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- วิเชียร ปลื้มคิด. (2535). การศึกษาความต้องการของ
อาจารย์และนิสิตเกี่ยวกับการบริการของศูนย์วิทย
ภัณฑ์ สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาโสต
ทัศนศึกษาบัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2530).
ร่างแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 6 (พ.ศ.
2530-2534) เอกสารประกอบการสัมมนาทาง
วิชาการ ปี 2530 พัฒนาการผลิตบัณฑิตของ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายวิจัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย 26-27 มีนาคม 2530.
- สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2529).
รายงานประจำปี 2528. กรุงเทพมหานคร:
สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2531).
รายงานประจำปี 2530. กรุงเทพมหานคร:
สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2532).
รายงานประจำปี 2531. กรุงเทพมหานคร:
สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2534).
รายงานประจำปี 2533. กรุงเทพมหานคร:
สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุพัฒน์ สุกมลสันต์ และคณะ. (2529). การประเมินผล
หลักสูตรภาษาอังกฤษพื้นฐาน. กรุงเทพมหานคร:
สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุพัฒน์ สุกมลสันต์ และคณะ. (2533). การศึกษาติดตาม
สัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่าง ๆ
ของนิสิตที่ได้รับการยกเว้นการเรียนรายวิชา FE I
และที่ไม่ได้รับการยกเว้นในระหว่างปี พ.ศ. 2528
-2530. กรุงเทพมหานคร: สถาบันภาษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Aiken, Paul L., Bachman, Lyle F. and Sealey,
Greta K. (1975). CIEL Individualized
Language Learning Project PASAA 5:1,
71-84.
- Johnson, Francis C. (1972). A Report on
Service English Language Learning and
Teaching at Chulalongkorn University.
กรุงเทพมหานคร: หน่วยวิจัยสถาบัน ฝ่ายวางแผน
และพัฒนา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เทคนิค เพื่อพัฒนาการเขียน

จุฑารัตน์ คัมภีร์ภาพ

ความจำเป็นในการพัฒนาทักษะการเขียน

โดยธรรมชาติของการสื่อสาร การเขียนเป็นผลผลิตทางภาษา เช่นเดียวกับการพูด แต่ขบวนการของการเรียนรู้และการใช้ทักษะการเขียนมีขั้นตอนที่ต้องใช้เวลาในการคิดและการผลิตภาษาที่นานกว่า ส่วนการฟังและการอ่านเป็นทักษะ Input อันเป็นขั้นตอนของการรับรู้ภาษา จึงเห็นได้ว่าการเขียนเป็นทักษะที่ช่วยย่นการเรียนรู้จากทักษะต่าง ๆ

นักจิตวิทยาภาษาศาสตร์ Eric Lenneberg ได้กล่าวไว้ในข้อเขียนเกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ที่เป็นความเฉพาะว่า มนุษย์โดยสากลแล้วมีการเรียนรู้ที่จะเดินและพูดเป็นไปตามธรรมชาติ แต่การเรียนรู้บางอย่างเช่น การว่ายน้ำ และการเขียนนั้น เป็นการเรียนรู้ที่เฉพาะลงไปเราเรียนรู้การว่ายน้ำเมื่อมีที่ให้เราว่ายน้ำและมีคนสอนการว่ายน้ำให้ เช่นเดียวกัน เราเรียนรู้ที่จะเขียนเมื่อเราจำเป็นต้องเขียนและมีคนสอนให้เราเขียน ฉะนั้น เราสามารถจำแนกระดับความสามารถของผู้เขียนได้ออกเป็นระดับต่าง ๆ คือ ผู้เขียนที่เขียนไม่ได้เลย (Non-Writers) ผู้ที่มีทักษะการเขียนที่อ่อน (Poor Writers) และ ผู้เขียนที่เก่งมาก (Excellent Writers) อะไรที่เป็นสิ่งที่หยุดกระบวนการเขียนของผู้เรียนการเขียน ซึ่งเกิดขึ้นแม้แต่กับการเขียนภาษาแม่ของผู้เรียนเอง ผู้สอนจะสอนหรือให้คำปรึกษาแก่ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองให้รู้วิธีการเขียนได้อย่างไร (Lenneberg, 1967)

ยุคปัจจุบันการติดต่อสื่อสารมีได้จำกัดอยู่เพียงแต่ระดับภายในประเทศเท่านั้น แต่เป็นการติดต่อสื่อสารในระดับนานาชาติ คนทำงานเห็นความจำเป็นในการที่จะต้องมี ความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะการเขียนได้ตอบ การเขียนรายงาน การประชุม การฝึกอบรม การดูงาน การศึกษาต่อ นอกจากทักษะการพูดแล้ว การเขียนก็มีความสำคัญเป็นอย่างมาก ดังจะเห็นได้จาก การมาลงทะเบียนเรียนในรายวิชาที่เปิดสอนบุคคลภายนอกของสถาบันภาษาซึ่งมีนิสิตปัสุดท้ายของ

คณะต่าง ๆ หรือ นิสิตปริญญาโท เอก รวมทั้งอาจารย์ บุคลากรในหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และหน่วยงานอื่น มาลงทะเบียนเรียนในรายวิชาต่าง ๆ รวมทั้งในรายวิชาการเขียนด้วย ศูนย์การเขียน จึงเป็นการให้บริการทางวิชาการที่เป็นการเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ทางการเขียนของนิสิต นักศึกษา อันนับ เป็นการเพิ่มคุณภาพของบัณฑิตของสถาบันการศึกษา นั้น ๆ ด้านทักษะภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะทักษะการเขียนมากขึ้นด้วย

หลักสูตรการเรียนภาษาอังกฤษในปัจจุบันทั้งระดับ ประถมศึกษาและมัธยมศึกษา เน้นการฝึกพูดเป็นประโยคเพื่อการสื่อความหมาย (Communicative English) จึงทำให้เรื่องการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเพื่อการใช้ ภาษาอังกฤษให้ถูกต้องอาจถูกละเลยไปบ้าง ซึ่งจากการ วิจัยพบว่า ความรู้เกี่ยวกับการจัดระเบียบภาษา ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ เครื่องหมายวรรคตอน และการเรียบเรียงประโยคให้เป็นข้อความที่สัมพันธ์กัน ในการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีในสถาบันอุดมศึกษาได้ดีที่สุด รองลงมาได้แก่ ความสามารถด้านกลวิธีในการนำภาษาไปใช้ (ได้แก่ ความสามารถด้านการประเมินกิจกรรมในการใช้ภาษาเพื่อ การสื่อสาร การตั้งเป้าหมายเพื่อการสื่อสาร และการวางแผนเพื่อการสื่อสาร) และความสามารถด้านความรู้ ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายซึ่งหมายถึงความ รู้เกี่ยวกับเนื้อหาที่ต้องการสื่อสาร หน้าที่ทางภาษา และ สังคมศาสตร์ (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2537)

ทักษะการเขียนจึงควรได้รับการพัฒนาตั้งแต่ในระดับ การศึกษาเบื้องต้นซึ่งครูผู้สอนเองสามารถทำได้เพราะ มีความใกล้ชิดกับเด็กอยู่แล้ว หากให้ความสำคัญกับทักษะ การเขียนมากขึ้น การพัฒนาทางภาษาน่าจะทำได้ดี ส่วนในระดับมัธยมศึกษา ความใกล้ชิดระหว่างผู้สอนกับ ผู้เรียนอาจไม่มากเท่าในระดับเริ่มเรียน ศูนย์การเขียน จึงเข้ามามีบทบาทเป็นจุดเชื่อมต่อสำหรับนักเรียนที่สนใจ

เรียนรู้ด้วยตนเอง หรือผู้ที่สนใจใฝ่รู้ที่จะไปรับค่าปรึกษาจากอาจารย์ผู้ให้คำปรึกษาด้านการใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้อง รวมทั้งการเขียนทั้งในระดับประโยคและในระดับย่อหน้า หากสถานศึกษาให้ความสำคัญในการจัดตั้งศูนย์การเขียนขึ้น หรือในรูปของศูนย์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนที่สนใจฝึกภาษาอังกฤษในทักษะใด ๆ ด้วยตนเอง โดยการจัดหาหนังสือเสริมความรู้ในทักษะต่างๆ แบบฝึกหัดพร้อมคำตอบ ที่นักเรียนสามารถตรวจคำตอบได้ด้วยตนเอง นอกจากหนังสือแล้ว สื่อต่างๆ เช่น วิดีทัศน์ แถบเสียง โปรแกรมคอมพิวเตอร์ซึ่งในปัจจุบันมีโปรแกรมการสอนภาษาอังกฤษแบบมัลติมีเดียซึ่งดึงดูดความสนใจในการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดีสำหรับสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่ต้องการพัฒนาทักษะต่าง ๆ ของผู้เรียนแยกออกจากกัน ศูนย์การเขียนจึงเป็นงานบริการวิชาการอีกงานหนึ่งที่จะเอื้อประโยชน์ให้แก่เป็นนิตติมาภ

ทักษะต่าง ๆ ที่มีต่อการใช้ศูนย์การเขียน

บทความนี้ผู้เขียนพยายามเชื่อมโยงแนวคิดและวิธีการเรียนการเขียนเข้ากับการช่วยพัฒนาการเขียนของนิสิตนักศึกษาในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา ไว้ 3 มุมมอง กล่าวคือในฐานะที่ผู้เขียนเรียนรู้จากการรับบริการที่ศูนย์การเขียน ที่ Illinois State University (ISU) ประเทศสหรัฐอเมริกาหนึ่งมุมมอง ในฐานะที่เป็นผู้ร่วมแสดง ความสนใจและเกี่ยวข้องกับศูนย์การเขียนในด้านการจัดตั้ง รวมทั้งเป็นผู้ให้คำปรึกษา ที่ศูนย์การเขียน สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยอีกหนึ่งมุมมอง และเมื่อมีโอกาสไปศึกษาดูงาน ณ ศูนย์การเขียน ที่สถานศึกษาในขนาดต่างๆ กัน ณ ประเทศแคนาดา อีกหนึ่งมุมมอง ที่สถานศึกษาขนาดใหญ่ ที่ University of British Columbia (UBC) เมือง Vancouver ที่สถานศึกษาขนาดกลางที่ University of Victoria (UVIC) และสถานศึกษาขนาดเล็กที่ Comoson Community College ที่เมือง Victoria ซึ่งสามารถสรุปวิเคราะห์ ภาพรวม ดังนี้

ความเชื่อ (Beliefs) และวิธีการ (Approach) ในเรื่องการเขียน

หลักการให้คำปรึกษาที่ University of Victoria เชื่อว่า การอ่าน การคิด และการเขียน เป็นกระบวนการที่ดำเนินไปด้วยกัน การเขียนนั้นมีรากฐานมาจากทั้งประสบการณ์ตรงและประสบการณ์อ้อม การเขียนดำเนินไปในรูปแบบของกระบวนการ (Process) ไม่ใช่เป็นเพียงแค่นำถึงผลงานเขียน (Product) ในรูปตัวหนังสือที่ถูกประเมินว่าดีหรือไม่ดี

H. Douglas Brown กล่าวว่า การสอนการเขียนสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองเพื่อการสื่อสารนี้เป็นพัฒนาการที่เกิดขึ้นพร้อมๆ กับการสอนเพื่อพัฒนา

ทักษะอื่น ๆ ในปี 2523 เมื่อแนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารได้เกิดขึ้น ส่งผลให้เกิดแนวคิดใหม่ในการเรียนภาษา โดยมุ่งเน้นมาที่การเรียนภาษาเพื่อใช้สื่อสาร และการให้ความสำคัญกับความต้องการแท้จริงของผู้เรียน

เมื่อ 2-3 ทศวรรษที่ผ่านมา สิ่งที่มีผู้สอนการเขียนเน้น คือ ผลงานเขียน (Product) ที่ออกมาว่าควรจะออกมาอย่างไร ซึ่งต้องออกมาตามรูปแบบการเขียนที่กำหนดไว้ตามมาตรฐาน จะต้องถูกไวยากรณ์ และจะต้องมีการจัดรูปแบบของการเขียนแบบที่ผู้อ่านคาดหวังว่าเป็นตามแบบแผนเดิมที่กำหนดไว้ ไม่ว่าในด้านเนื้อหา การจัดลำดับเนื้อหา การใช้คำศัพท์ การใช้ไวยากรณ์ และ ตัวสะกด รวมทั้งเครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ ซึ่งที่จริงสิ่งต่างๆ เหล่านี้ ก็ยังเป็นข้อที่ผู้สอนหรือผู้ให้คำปรึกษาการเขียนควรตระหนัก H. Douglas Brown กล่าวว่า ผู้เรียนภาษาสามารถเป็นผู้สร้างสรรค์ภาษาได้ (Creators of Language) เพราะผู้เขียนเองเป็นผู้กำหนดเนื้อหาโดยมีแรงขับภายใน (Drive) ทำให้ตนเองเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ ซึ่งก็คือการสอนแบบใช้วิธีการการสอน การเขียนแบบเน้นกระบวนการเขียน (Process Approach) (Brown, 1994)

Brown(1994) ยังกล่าวโดยสนับสนุนแนวคิดของ Peter Elbow(1973) ว่า วิธีการแบบกระบวนการเขียน (Process Approach) หรืออาจเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าการเขียนแบบเขียนออกมาจริงๆ (Real Writing) นั้น เป็นกระบวนการทางความคิด (Thinking Process)

Peter Elbow (1994) ได้กล่าวไว้ว่า การเขียนประกอบด้วยกระบวนการ 2 ขั้นตอน คือการนำภาษาสื่อออกมาให้ได้ความหมาย (Language-into-Meaning) โดยการเริ่มกระบวนการเขียน พร้อมกับกระบวนการคิด ว่าต้องการจะสื่ออะไร แล้วให้เกิดการพัฒนาของคำและความหมายหรือความคิดที่ต้องการสื่อ การปล่อยให้เกิดกระบวนการคิดขณะที่เขียนเป็นการทำให้เกิดการเขียนโดยแบบธรรมชาติ (Natural Writing) เพราะจะเกิดการพยายามที่จะคิดสิ่งที่ดีที่สุดในที่ต้องการจะเขียน ในทางกลับกัน ถ้าเริ่มต้นที่กรอบการคิด หรือ คิดสิ่งที่ต้องการจะสื่อ (Meaning) ก่อน ในจุดที่เริ่มต้นเขียนนั้น ผู้เขียนยังไม่สามารถมีความคิดที่สมบูรณ์ได้ จึงเสมือนการเอาศีรษะไปชนกำแพง เพราะเป็นการบีบคั้นเอาความคิดออกมา ผู้เขียนจะรู้ว่าต้องการจะพูดอะไรหรือใช้คำอะไรเมื่อกระบวนการเขียนจบลง ซึ่งชิ้นงานเขียนสุดท้าย ควรจะต้องแตกต่างจากชิ้นงานแรก ฉะนั้น ความสามารถในการสื่อความหมายจึงเป็นจุดสุดท้ายของการเขียน ส่วนการใช้ภาษาในการสื่อสารนั้นเป็นจุดเริ่มต้น

อย่างไรก็ตาม Brown(1994) ได้กล่าวต่อว่า การเน้นที่กระบวนการ (Process) ควรจะต้องให้มีการสมดุล กับผลงานเขียนที่ออกมา (Product) เพราะว่าผลงานเขียนเป็นเป้าหมายสุดท้ายของการเขียน และเป็นการนำความคิดและเหตุผลมาใช้โดยผ่านกระบวนการเขียน กระบวนการเขียน (Process of Writing) จึงเป็นวิธีการหรือเครื่องมือที่จะนำไปสู่ผลงานเขียน (Product)

การให้คำปรึกษาการเขียนควรพิจารณาประเด็นต่อไปนี้

1. กระบวนการเขียน (Process of Writing) นำไปสู่ผลงานเขียน (Final Written Product)
2. การให้คำปรึกษาช่วยผู้เขียนให้เข้าใจกระบวนการเรียบเรียงงานเขียน
3. การช่วยผู้เขียนให้สร้างกลยุทธ์สำหรับการเตรียมการเขียน การร่าง การเรียบเรียงและการตัดต่อ การเขียน รวมทั้งการทบทวนการเขียน
4. ควรให้เวลาผู้เขียนได้เขียนและตรวจแก้เรื่อง (Revising) หลายรอบ
5. ความสำคัญของกระบวนการเขียนอยู่ที่การอ่าน ทบทวนแก้ไข
6. ผู้เขียนเป็นผู้ค้นหาด้วยตนเองว่า ต้องการจะพูดหรือสื่ออะไรในงานเขียน
7. ให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เขียนตลอดกระบวนการเขียน เพื่อช่วยพิจารณาว่าผู้เขียนมีความพยายามที่จะให้เขียนให้ได้ใกล้เคียงกับความตั้งใจมากที่สุด
8. ผู้ให้คำปรึกษาควรพบผู้เขียนและให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลในระหว่างกระบวนการเขียน

กำเนิดของศูนย์การเขียน

ศูนย์การเขียนที่ก่อตั้งขึ้นมักจะเริ่มจากการเป็นส่วนหนึ่งของภาควิชาภาษาอังกฤษ เช่นที่ Illinois State University และ ที่ Comoson College แล้วแยกออกมาสังกัดศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง เช่นที่ Comoson College หรือบางสถาบันที่มีภาควิชาการเขียนที่แยกออกมาจากภาควิชาภาษาอังกฤษ เช่นที่ University of Victoria (UVIC) ศูนย์การเขียนอยู่ภายใต้การดูแลของอาจารย์จากภาควิชาการเขียน ส่วนที่ University of British Columbia (UBC), UBC Writing Centre อยู่ภายใต้ Academic Performance Division of UBC Continuing Studies สำหรับที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ศูนย์การเขียนเป็นหน่วยงานหนึ่งของสถาบันภาษา และนับเป็นศูนย์การเขียนแห่งแรกของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย

ปรัชญาของศูนย์

การให้คำปรึกษายึดหลักของกระบวนการเขียน (Writing Process) โดยเน้นที่ความต้องการหรือความจำเป็นของผู้รับคำปรึกษา (Student-centered) รวมทั้ง เป็นการ

ให้คำปรึกษาแบบธรรมชาติ (Natural Writing Conference) เน้นการช่วยให้ผู้เขียนให้สามารถช่วยตัวเองในเรื่องการเขียนได้ (Helping them to help themselves with their writing)

หลักในการสร้างเทคนิคการเขียน

หลักเกณฑ์ในการสร้างเทคนิคการเขียน ตามที่ H.

Douglas Brown (2537) กล่าว ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของศูนย์การเขียนต่างๆ ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานดังต่อไปนี้

1. มีการสร้างความสมดุลระหว่างกระบวนการเขียนและผลงานเขียน และการคำนึงถึงผลสุดท้ายของงานเขียนอย่างสมดุล (Balance Process and Product)
2. มีการตระหนักถึงพื้นฐานทางการเขียนและพื้นฐานวัฒนธรรมเดิมของผู้เขียน (Account for Cultural/Literary Backgrounds) หากผู้เขียนแสดงออกมาอย่างชัดเจนในงานเขียนถึงข้อขัดแย้งระหว่างวัฒนธรรมดั้งเดิมของผู้เขียนและวัฒนธรรมของภาษาที่ใช้เขียน ผู้เขียนหรือผู้ให้คำปรึกษาต้องทำให้เกิดความเข้าใจอย่างชัดเจน เพื่อการรู้จักใช้ภาษาที่สละสลวยที่เป็นที่ยอมรับกันทั่วไป
3. การเชื่อมการอ่านเข้ากับการเขียน (Connect Reading and Writing) การเรียนการเขียนนั้น เห็นได้ชัดเจนว่าเกิดจากการสังเกตจากงานเขียนที่เขียนไว้แล้วจากการอ่านและการศึกษางานเขียนต่างๆ ที่ใกล้เคียงกับงานเขียนของตน ซึ่งนำไปสู่ความคิดที่นำไปใช้ในงานเขียนของตน หรือ นำมาเป็นหัวข้อในการเขียน
4. ใช้กรอบขั้นตอนของกระบวนการเขียนดังนี้
 - ขั้นตอนก่อนการเขียน (Prewriting) ผู้เขียนควรเตรียมก่อนการเขียนเพื่อให้เกิดความคิดในการเขียน (Generating Ideas) โดยเลือกทำในสิ่งต่อไปนี้ การอ่านเนื้อหาที่ต้องการจะเขียนอย่างจริงจัง อ่านแบบเจาะเนื้อหา หรือทำการค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ หรือเรียงลำดับสิ่งที่เขียน (Listing) หรือเริ่มต้นด้วยความคิดหลักแล้วเพิ่มความคิดอื่นๆเข้ามา (Clustering) ใช้หลักการการจับประเด็นเรื่องเป็นหมวดหมู่การพูดคุยถกเถียงกับเพื่อน ครูผู้สอน หรือ ผู้ให้คำปรึกษาการเขียนเกี่ยวกับหัวข้อที่จะเขียน หรือคำถามเกี่ยวกับหัวข้อนั้น ๆ หรือใช้เทคนิคการระดมความคิด (Brainstorming) ซึ่งเป็นเทคนิคที่มีประโยชน์มากในการเริ่มต้นการเขียน เพราะเป็นวิธีการที่จะเข้าถึงหัวข้อที่จะเขียนด้วยความคิดที่เปิดกว้าง โดยผู้เขียนปล่อยให้ตัวเองคิดและเขียนความคิดนั้นออกมา ซึ่งผู้เขียนเองอาจจะไม่ทราบหรือคิดไม่ถึงมาก่อนว่าตัวเองจะคิดถึงสิ่งนั้นๆ ที่เขียนออกมา

โดยในขั้นตอนนี้ใช้เวลาประมาณ 5-10 นาทีพิจารณาว่าความคิดใดที่เขียนออกมาแล้วไม่เข้ากับหัวข้อจึงตัดออกไป หรือควรเพิ่มเติมความคิดที่ขาดหายไป

- ขั้นตอนต่อมาเป็นการใช้เทคนิคการเขียนแบบอิสระ (Freewriting) หลังจากสร้างความคิดในการเขียน (Generating Ideas) แล้วจึงเลือกหัวข้อที่เขียนออกมาดูบทวน โดยมีการแก้ไขบ้าง แล้วนำความคิดนั้นมาเขียนเกี่ยวกับหัวข้อที่ต้องการอย่างต่อเนื่อง เขียนทุกสิ่งที่อยู่ในความคิดลงบนกระดาษ โดยไม่คำนึงถึงความคิดของตนเอง ไม่กังวลในเรื่องตัวสะกดและไวยากรณ์

- ต่อมาเป็นขั้นตอนการร่าง (Drafting) ซึ่งเป็นขั้นตอนหลักของกระบวนการเขียน กลยุทธ์และทักษะในกระบวนการร่างนั้น เริ่มจากการใช้เทคนิคการเขียนแบบอิสระ การเขียนที่จะไม่ใช่เทคนิคการเรียบเรียงติดต่อ ไม่ได้ให้ความสนใจในเรื่องการใช้คำ ไวยากรณ์ เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ ในขั้นนี้

- ขั้นตอนการเรียบเรียง ติดต่อ แก้ไข (Editing) เป็นอีกขั้นตอนหนึ่งที่เป็นขั้นตอนหลักโดยการอ่านงานเขียนด้วยคำถามในใจเหล่านี้ คือ ความคิดหลักในชิ้นงานเขียนนั้น ๆ ชัดเจนไหม ใครเป็นผู้อ่าน วัตถุประสงค์ของการเขียนได้ถูกกล่าวถึงอย่างชัดเจนหรือเปล่า รายละเอียดที่เขียนสนับสนุนความคิดหลักชัดเจนไหม โดยสนับสนุนในลักษณะบอกเล่า (Telling) การบรรยาย (Describing) การแสดง (Showing) หลักฐาน ข้อเท็จจริง ตัวเลขสถิติ และอื่นๆ การสนับสนุนความคิดหลักโดยการเชื่อมต่อเหตุเข้ากับผล การเปรียบเทียบ การแสดงความขัดแย้งหรือการแสดงสิ่งที่ตรงกันข้าม ผู้เขียนควรเพิ่มเติมข้อมูลเข้าไปเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจและเห็นคล้อยตาม ส่วนไหนของงานเขียนที่อ่านแล้วให้ความหมายไม่ชัดเจน ผู้เขียนจะทำให้ชัดเจนได้อย่างไร

- ขั้นตอนการปรับปรุงการเขียน (Revising) ผู้เขียนจะต้องนำเอาความเห็นของผู้ให้คำปรึกษามาปรับปรุงแก้ไขงานเขียนของตน โดยผู้เขียนเองเป็นผู้ตัดสินใจว่าจะรวมอะไรเข้าไปหรือจะตัดอะไรออก นักเขียนที่ดีจะทำการปรับปรุงการเขียนหลายครั้งจนกว่างานเขียนนั้นจะออกมาดีที่สุด เพื่อดูว่าภาษาที่ออกมาถูกต้องแล้วหรือไม่ เนื้อหาสมบูรณ์และอ่านแล้วเข้าใจไหม

ลำพังเท่านั้น (Solitary Activity) แต่เป็นการทำกิจกรรมที่มีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน (Interactive Activity)

ที่ศูนย์การเขียน ที่ University of Victoria มีแนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการเขียน (Process Writing) ว่าเป็นกระบวนการที่สื่อสารของความคิดที่ซับซ้อน และจะต้องมีการคิดแล้วคิดอีก เขียนแล้วเขียนอีก การเขียนให้ได้ดีจะต้องมีการฝึกฝนมากมายหลายครั้ง ไม่มีสูตรตายตัวสำหรับการเขียนที่ดี สิ่งที่สำคัญคือการรู้จักใช้รูปแบบของการเขียนที่ง่าย (Keep the Simple Model in Mind) ไม่ซับซ้อน แล้วจึงพัฒนาด้วยการฝึกฝนและศึกษาด้วยตนเองเกี่ยวกับเทคนิคของการเขียน จนกระทั่งผู้เขียนสามารถเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและอย่างมีความมั่นใจในการเขียนมากขึ้น

การให้บริการ

การให้บริการที่ ISU Writing Center ที่ Illinois State University ซึ่งนับเป็นสถานศึกษาขนาดใหญ่ ผู้รับคำปรึกษามีทั้งนักศึกษาที่เป็นเจ้าของภาษา (Native Speakers) และมีเจ้าของภาษา (Non-Native Speakers) ที่ศูนย์ฯ มีหนังสือเกี่ยวกับการเขียนต่างๆ คู่มือฝึกการเขียน รวมทั้งหนังสือต่างๆ ที่ช่วยพัฒนาการเขียน ไว้สำหรับให้ฝึกฝนด้วยตนเอง ในปัจจุบันมี Websites ต่าง ๆ ที่ผู้สนใจสามารถฝึกฝนได้เป็นการเพิ่มเติม ผู้ให้คำปรึกษาเป็นผู้ช่วยงานวิจัย (Research Assistants: RA) และ (Teaching Assistants: TA) ส่วนอาจารย์เป็นผู้ให้คำปรึกษาแก่ RA และ TA ในรูปการประชุมแสดงความคิดเห็นและเสวนาปัญหาต่าง ๆ นับเป็นศูนย์การเขียนที่มีอุปกรณ์และบุคลากรที่มีความพร้อมในการให้บริการ ศูนย์ฯ หนึ่ง

ที่ UBC Writing Center มีการบริการให้คำปรึกษาแก่ทั้งนักศึกษา และบุคคลทั่วไปโดยไม่คิดค่าใช้จ่าย โดยเน้นการให้คำปรึกษาทาง E-mail และการฝึกฝนการเขียนด้วยตนเองในระดับต่างๆ เช่นตั้งแต่ระดับไวยากรณ์ ระดับประโยค และ ระดับย่อหน้า ฝึกฝน Websites ต่าง ๆ ทั้งของ UBC และของสถาบันอื่นสำหรับผู้ที่ต้องการให้ผู้ให้คำปรึกษาให้ความเห็นในงานเขียนก็สามารถติดต่อส่งงานเขียนไปตาม E-mail Addresses ของผู้ให้คำปรึกษาได้สำหรับชนิดของให้บริการ มีดังนี้

- On-line ตอบคำถามปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการเขียน ตัวอย่างเช่น คำถามเกี่ยวกับ Grammar, Punctuation, Mechanics หรือ Academic Style
- Grammar Hotline ตอบคำถามเกี่ยวกับ Grammar
- Clarify Assignments หากนิสิตไม่เข้าใจคำสั่งใน

5. วิธีการเขียนแบบใช้กระบวนการเขียน เป็นกิจกรรมที่มีการแสดงความคิดเห็นร่วมกันเพื่อแก้ไข เรียบเรียงงานเขียนให้ออกมาดีที่สุด เพราะการจะเป็นนักเขียนที่ดีได้ไม่ได้เกิดจากการทำกิจกรรมที่ทำอยู่ด้วยตนเองเพียง

การทำงานที่ได้รับมอบหมาย สามารถส่งคำส่งงานนั้นพร้อมคำถามไปได้เพื่อให้ทางศูนย์ช่วยอธิบายกระจ่างขึ้น

- Advice with the Process ศูนย์ยังช่วยนิสิตในการ Generate Ideas และเริ่มต้น Writing Project รวมทั้งให้คำปรึกษาเกี่ยวกับวิธีการเขียนแบบ Process
- Reviewing Drafts ทางศูนย์ยังรับอ่าน Draft-in-Progress ที่ความยาวไม่เกิน 6 หน้า หากจำนวนมากเกินนั้น ผู้รับคำปรึกษาต้องมาปรึกษาด้วยตนเอง
- ESL-Related Resources สำหรับ ESL Teachers สามารถค้นหาข้อมูลที่เป็นหลักการ วารสารทางการสอนภาษา การประชุมทางวิชาการที่มีแล้วหรือที่กำลังจะมี และสิ่งพิมพ์ใหม่หรือสิ่งพิมพ์ที่มีวางขายอยู่

นอกจากนี้ UBC Writing Center ยังให้ความสำคัญกับการเขียนโดยเปิดสอนรายวิชาต่างๆ ด้านการเขียน เป็นรายวิชาทั้งประเภทที่ให้ Credit และ Non-Credit เพื่อช่วยนิสิตนักศึกษา อาจารย์ และ บุคลากร รวมทั้งบุคคลภายนอกปรับปรุงภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการเขียน และการเตรียมสอบวัดระดับภาษาเพื่อศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีและโท และภาษาอังกฤษเฉพาะด้าน เช่น การเขียนทางธุรกิจ หรือ การเขียนเพื่อการวิจัย รวมทั้งจัดชุดรายวิชาที่แยกสำหรับผู้เรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาเพิ่มเติม (English as an Additional Language) และ สำหรับผู้เรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแรก (English as a First Language) นับว่าเป็นศูนย์การเขียน (Writing Center) ที่พัฒนาไปก้าวหน้าอย่างมาก

การให้คำปรึกษาสำหรับงานเขียนที่ UVIC จะพิจารณาให้เฉพาะนิสิตทั้งชาวแคนาดาและชาวต่างประเทศที่อาจารย์ประจำวิชาเห็นว่าต้องการความช่วยเหลือทางด้านการเขียนและได้รับมอบหมายให้มาใช้บริการที่ศูนย์การเขียนเท่านั้น ทางศูนย์จึงจะให้บริการ ผู้รับบริการบริการนั้นรวมถึงนิสิตชาวแคนาดาเองด้วย โดยทางศูนย์ฯ จัดผู้ช่วยสอน (Teaching Assistants : TA) เป็นผู้ให้คำปรึกษา ส่วนอาจารย์จะให้คำปรึกษาเพื่อให้แนวทางด้านการจัดอบรม และประชุมเสวนาเพื่อให้เห็นภาพของการให้ความรู้ด้านการเขียน หรือให้คำตอบคำอธิบายสำหรับคำถามที่ TA ได้รับ การเขียนนับว่าเป็นสาขาวิชาที่สำคัญ ดังเห็นได้จากที่ UVIC กำหนดการเขียนเป็นรายวิชาเอก วิชาโท และ วิชาเลือก โดยมีภาควิชาการเขียน (Writing Department) และ ภาควิชาภาษาอังกฤษ (English Department) เป็นผู้จัดดูแลรายวิชาทางด้านการเขียน (Writing)

ส่วนที่ Camoson College ยังเป็นการให้บริการแบบเดิมอยู่ คือนิสิตจะมาตามความสมัครใจและอาจารย์ผู้

สอนส่งมา มีทั้งนิสิตชาวต่างประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองและที่เป็นเจ้าของภาษา (Native Speakers) ที่ต้องการความช่วยเหลือด้านการเขียน โดยจะมาลงชื่อจองเวลาที่ศูนย์ฯ หรือ จองทางโทรศัพท์ หรือ อาจจะมาโดยไม่ได้นัดหมายไว้ล่วงหน้าซึ่งทางศูนย์ฯ จะให้บริการหากไม่มีผู้นัดหมายในเวลานั้น ผู้รับคำปรึกษาอาจมาพร้อมงานเขียน เพื่อมาปรึกษาปัญหาไวยากรณ์ หรือเพื่อปรึกษาในขั้นตอนเริ่มต้นของงานเขียนเพื่อรวบรวมความคิด และเพื่อให้หัวข้อที่จะเขียนมีความชัดเจนตามที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์รายวิชาใดวิชาหนึ่ง โดยอาจารย์เจ้าของรายวิชาจะให้ตัวอย่างรายงาน รูปแบบ และเกณฑ์การให้คะแนนงานเขียนนั้น ๆ ไว้ที่ศูนย์ฯ โดยแต่ละวิชาจะมีการประเมินแตกต่างกันไป

ระยะเวลาของการให้บริการต่อครั้งไม่เกิน 30 นาที หรืออาจจะน้อยกว่านั้น และจะให้คำปรึกษาในแต่ละครั้งจะจำกัดเพียงสองสามประเด็นหลักเท่านั้น เช่น ให้คำปรึกษาในเรื่องการรวบรวมความคิดในการเขียนเรื่อง (Generating Ideas) การจัดลำดับความคิด (Organization) ของงานเขียน หรือ การใช้คำเชื่อมต่องานเขียน (Transition Words) หากผู้รับคำปรึกษายังมีข้อปัญหาอยู่ ก็ให้กลับมาใช้บริการอีก แต่จะไม่ให้คำปรึกษาต่อ หากผู้ให้คำปรึกษาสังเกตเห็นว่าผู้รับคำปรึกษายังไม่มีความพร้อมที่จะรับคำปรึกษา และโดยส่วนใหญ่ผู้รับคำปรึกษาจะนำงานในรายวิชาที่ศึกษาอยู่มาปรึกษา และเพื่อหลีกเลี่ยงมิให้งานนั้นจะได้รับอิทธิพลจากความเห็น หรือ ข้อมูล (Input) ของผู้ให้คำปรึกษามากเกินไป การให้บริการต่องานแต่ละชิ้นจะไม่เกิน 3 ครั้ง

Links to on-line writing resources

- <http://kafka.uvic.ca/writing/links.html>
- <http://www.alvista.digital.com>
- http://ikra.call.uvic.ca/Langlen/special/OLCourse/Unit_1/paraint1.html or [Unit_2/narproc1.html](http://ikra.call.uvic.ca/Langlen/special/OLCourse/Unit_2/narproc1.html) or [unit_3/descrip1.html](http://ikra.call.uvic.ca/Langlen/special/OLCourse/unit_3/descrip1.html)
- <http://math.unr.edu/linguistics/teslorg.html>
- <http://www.english.upenn.edu/jlynch/grammar.html>
- <http://www.writcen@cstudies.ubc.ca>
- <http://www.english.upenn.edu/jlynch/grammar.html>
- <http://owl.english.purdue.edu/owl/writinglabs.html>
- <http://owl.english.purdue.edu/owl/about.html>
- <http://owl.english.purdue.edu/esl>
- <http://www2.rscoc.cc.tn.us/jordan-ij/OWL/OWL.html>

- <http://www.tc.cc.va.us/vabeach/writcen/wchome.html>
- <http://www.rpi.edu/dept/lc/writecenter/web/handouts.html>
- <http://www.mcmorg@vax1.bemidji.maus>

ส่วนการให้คำปรึกษาการเขียนที่ศูนย์การเขียน สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้ใช้บริการสามารถจองเวลาการรับคำปรึกษาได้ โดยมาลงชื่อจองเวลาด้วยตนเอง หรือสามารถจองเวลาได้ทาง E-mail ซึ่งต้องรอการยืนยันกลับ หรืออาจจะเข้ามาโดยมีได้นัดหมาย (Walk-In) หากเวลานั้น ๆ ผู้ให้คำปรึกษายังว่างอยู่ ช่วงเวลาของการให้บริการประมาณ 20 นาที จากการประเมินความต้องการของผู้มาใช้บริการที่ศูนย์การเขียน สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จะเห็นว่าผู้ใช้บริการมีความต้องการพัฒนาการเขียนทั้งในระดับประโยคในระดับย่อหน้า และ ในระดับเรื่อง มีผู้มาใช้บริการตั้งแต่เปิดบริการในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2539 จนถึงปัจจุบัน เป็นนิสิตปริญญาตรี นิสิตปริญญาโท และ นิสิตปริญญาเอก เป็นจำนวน 85 คน หรือนับเป็นจำนวนครั้งที่มารับบริการ เป็นจำนวน 107 ครั้ง โดยมีผู้ให้คำปรึกษาในปีการศึกษาแรกทั้งอาจารย์ชาวไทยและต่างประเทศ จำนวน 11 คน และในปีการศึกษาที่ 2 จำนวน 13 คน ผู้ที่มารับบริการมาด้วยความสมัครใจ โดยทราบจากประกาศของสถาบันฯ จากอาจารย์ผู้สอนที่ช่วยประชาสัมพันธ์ให้ จากเพื่อน ๆ หรือผู้ที่มาใช้บริการจากศูนย์การเรียนรู้

นอกจากการให้บริการแก่นิสิตแล้ว อาจารย์และบุคลากรก็มีความต้องการที่จะขอคำปรึกษาและรับคำแนะนำสำหรับงานเขียนด้วยเช่นเดียวกัน สถาบันภาษาจึงเห็นความสำคัญและประโยชน์ของการจัดตั้งศูนย์การเขียน ซึ่งเป็นศูนย์การเขียนแห่งแรกของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย

บทบาทผู้ให้คำปรึกษา

ผู้ให้คำปรึกษาต้องเป็นผู้ที่มีความตื่นตัวและใส่ใจต่องานของผู้มาขอคำปรึกษา ใช้ภูมิหลังและประสบการณ์ในฐานะที่เป็นผู้เขียนและผู้อ่านงานวิชาการ เพื่อที่จะทำให้งานเขียนนั้นชัดเจน(Clarify) รวมทั้งให้คำแนะนำในการทบทวน (Revise) งานเขียนนั้น ผู้ให้คำปรึกษาไม่จำเป็นต้องทราบเนื้อหาทุกเรื่องของงานเขียน ฉะนั้นผู้ให้คำปรึกษาจึงอาจให้คำตอบว่า “ตรงนี้ไม่ชัดเจน” หรืออาจถามกลับว่า “คุณคิดว่าอย่างไร” หรือ “ดูซิว่าเราจะทำอย่างไรรกันไดบ้าง” หรือ “คุณอาจต้องไปถามผู้สอนเรื่องนี้สำหรับคำถามนี้”

กระบวนการให้คำปรึกษา

ผู้ให้คำปรึกษาที่ศูนย์การเขียนมีหน้าที่กระตุ้นให้ผู้มารับคำปรึกษาค้นพบจุดอ่อนและจุดแข็งของตนเอง ตรวจสอบส่วนที่ผิด คิดหาคำตอบที่ถูก แล้วนำมาแก้ไขในส่วนที่ผิด วัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษามีไว้เพียงเพื่อกระตุ้นเขียนให้ถูกเท่านั้น แต่เป็นการแก้ที่กระบวนการเขียน (Writing Process) ของผู้รับคำปรึกษา ฉะนั้น งานเขียนแต่ละชิ้นจะได้รับการวิเคราะห์ที่กระบวนการเขียน โดยเน้นการให้คำปรึกษาที่ให้ความสำคัญกับผู้มารับคำปรึกษา (Student-Centered) โดยที่ผู้รับคำปรึกษาจะมาที่ศูนย์พร้อมกับงานเขียน และจะเป็นผู้พูดเกี่ยวกับงานเขียนของตนเอง ผู้ให้คำปรึกษาจะเป็นผู้ฟังและตั้งคำถามที่จำเป็นในเรื่องการเขียน ตั้งคำถามที่ผู้รับคำปรึกษาไม่ได้ตั้งคำถามนั้นไว้ในขณะที่เขียน

การให้บริการที่ศูนย์ฯ ควรถือเป็นความลับ (Confidential) ระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาอาจารย์ผู้สอนแต่ละรายวิชาของผู้รับคำปรึกษาไม่ควรสอบถามผู้เรียนเกี่ยวกับคำปรึกษาที่ได้รับบริการจากศูนย์การเขียน

ต่อไปนี้เป็นกระบวนการให้คำปรึกษาจากการรวบรวมการให้บริการที่ศูนย์การเขียนที่ Illinois State University, UVIC, UBC และ Comoson College

1. การเริ่มต้น (Getting Started) ระยะเวลาในการให้คำปรึกษาแต่ละครั้งไม่ควรเกิน 30 นาที และ 5 นาทีแรกจะเป็นเวลาของการทำความคุ้นเคยเพื่อให้มีการสื่อสารแลกเปลี่ยนความคิดอย่างเปิดเผยซึ่งกันและกัน ผู้ให้คำปรึกษาจะฟังผู้รับคำปรึกษา สรุป หรือตัดสิน (Judge) งานเขียนนั้น และผู้รับคำปรึกษาต้องเป็นผู้ที่มีความต้องการจะปรับปรุงการเขียนของตนเอง ทั้งนี้โดยที่อาจมาด้วยความสมัครใจหรือได้รับมอบหมายจากอาจารย์ประจำวิชา

2. แบบฟอร์มข้อมูลนิสิต (Student Information Sheet) ข้อมูลที่ปรากฏในแบบฟอร์มข้อมูลนิสิตเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับศูนย์ฯ และใช้เป็นข้อมูลในการให้คำปรึกษาด้วย ในแบบฟอร์มจะมีข้อมูลเกี่ยวกับชนิดของงาน, รายวิชาที่เรียน, ชื่อผู้สอน, กำหนดส่งงาน และ ด้านที่ต้องการความช่วยเหลือ หากผู้รับคำปรึกษาไม่สามารถให้ข้อมูลในเรื่องด้านที่ต้องการความช่วยเหลือ ซึ่งอาจจะเป็นเพราะไม่ทราบว่าต้องการความช่วยเหลือในเรื่องใด หรืออาจต้องการความช่วยเหลือทุกเรื่อง ถ้าในกรณีแรกอาจแนะนำให้ผู้รับคำปรึกษาเขียนลงไปตามความเข้าใจของตัวเอง หากเป็นกรณีที่สองผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาต้องมาช่วยกันเลือกว่าอะไรเป็นความจำเป็นเร่งด่วนที่ต้องได้รับความช่วยเหลือก่อน เคยมีนัดกับ

ศูนย์ฯมาก่อนหรือไม่ในภาคการศึกษานั้นๆ เพศ อายุ ศึกษายู่คณะอะไร ชั้นปีที่เท่าไร ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ (ในกรณีที่ต้องการติดต่อเพื่อเก็บข้อมูลเพิ่มเติมในการทำวิจัย) โดยผู้รับคำปรึกษา/นิสิต ต้องกรอกแบบฟอร์มนี้ ให้เรียบร้อยก่อนมารับคำปรึกษาเมื่อผู้รับคำปรึกษาใช้บริการแล้ว ควรมีแบบฟอร์มให้ผู้รับคำปรึกษาให้ข้อมูลย้อนกลับสำหรับการให้คำปรึกษา และผู้ให้คำปรึกษาควรเก็บข้อมูลนี้อาจเป็นประโยชน์ในการทำทะเบียนการให้บริการ แบบฟอร์มของการให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้รับคำปรึกษา/นิสิต (Student Feedback) ควรมีการระบุข้อมูลด้านการให้คำปรึกษา เช่น ชื่อผู้ให้คำปรึกษา, คำแนะนำและกลยุทธ์ที่ได้รับจากผู้ให้คำปรึกษา รวมทั้งข้อมูลอื่นๆ ที่ได้รับประโยชน์ที่ได้รับจากศูนย์ อาทิ เอกสารหนังสือ วีดิโอ รายละเอียดในเรื่อง ไวยากรณ์ (Grammar) และการเขียน (Writing) จากเครือข่ายใด (Website) การจัด Workshop รวมทั้งมีช่องว่างให้เสนอแนะความเห็นและข้อแนะนำอื่น ๆ ข้อมูลที่ผู้รับคำปรึกษาเลือกที่จะกรอกหรือไม่กรอกก็ได้ เช่น ชื่อ คณะ ชั้นปี ความถี่ของการมาใช้บริการ วันเวลาที่ต้องการมาใช้บริการ นอกจากนี้อาจให้ผู้รับคำปรึกษาให้นำหนักคะแนนของความพอใจในการใช้บริการโดยแบ่งเป็น 5 ระดับตามหัวข้อ เช่น ระดับความพอใจในการให้ความช่วยเหลือในเรื่องการทำ โครงร่างการเขียน (Outline), การพัฒนาประโยคความคิดหลัก (Develop a Thesis Statement) การเขียนระดับย่อหน้า (Paragraph), การเชื่อมต่อประโยค (Transition Statement), การปรับปรุงงานเขียน (Edit) รวมทั้งไวยากรณ์ (Grammar) และอื่น ๆ เกี่ยวกับการเก็บข้อมูลผู้มาใช้บริการ ควรมีสถิติของผู้มาใช้บริการโดยแยกตามเพศ อายุ คณะวิชาที่ศึกษาอยู่ และ จำนวนผู้ที่มาลงชื่อขอใช้บริการแต่ไม่ได้รับการบริการ

3. ความเข้าใจในเนื้อหา (Understanding the Context) เนื่องจากงานเขียนที่ผู้รับคำปรึกษานำมา มีเนื้อหา ข้อจำกัดด้านเวลา และข้อกำหนดเฉพาะต่างกัน จึงเป็นหน้าที่ของผู้รับคำปรึกษาที่ต้องแจ้งให้ผู้ให้คำปรึกษาทราบ หากคำสั่งของงานเขียนนั้นๆ ไม่ชัดเจนสำหรับทั้งผู้รับคำปรึกษาและผู้ให้คำปรึกษา ผู้รับคำปรึกษาต้องนำกลับไปถามความชัดเจนจากผู้สอน ผู้ให้คำปรึกษาจะไม่เข้าไปก้าวก่าย รวมทั้งไม่วิจารณ์งานด้วย

4. การจัดลำดับความสำคัญ (Establishing Priorities) ผู้ให้คำปรึกษาต้องให้คำปรึกษาตรงตามความต้องการของผู้รับคำปรึกษาาก่อนเป็นลำดับแรก แต่บางครั้งผู้รับคำปรึกษาที่ไม่ทราบความต้องการของตนเอง ดังนั้นผู้ให้คำปรึกษาต้องช่วยจัดลำดับความสำคัญ จากงานวิจัยพบว่าผู้ให้คำปรึกษาที่มีประสบการณ์จะแก้ไขในภาพรวมก่อน ในขณะที่ผู้ให้คำปรึกษาที่มีประสบการณ์น้อยมักจะ

แก้ไข ในที่จุดที่ไม่สำคัญ โดยไม่ได้ทำการแก้ไขในภาพรวมทั้งหมด ฉะนั้นจึงควรให้คำแนะนำที่เป็นภาพรวม (Larger Orders) ในเรื่องกระบวนการเขียน (Writing Process) ก่อน แล้วจึงให้คำแนะนำในจุดย่อย ๆ (Smaller Orders)

ในเรื่องนี้ J.D. Brown ให้ความเห็นในการเรียบเรียงตัดต่อ (Editing) ว่าเป็นกระบวนการ 2 ขั้นตอน คือการให้ความเห็นต่อร่างงานเขียนแรก (First Draft) โดยการดูในภาพรวม (Larger Order Concerns) ในเรื่องภาษาและเนื้อหาซึ่งถือเป็นการดูความผิดพลาดโดยรวม (Global Errors) การวางแผนการเขียน (Planning) วัตถุประสงค์การเขียน (Thesis/Statement of Purpose) โครงร่างการเขียน (Outlining) การวิเคราะห์คนอ่าน (Analysis of the Audience or Reader) ความชัดเจนของความคิดและการลำดับโครงสร้างความคิดโดยรวม (Organization and Development) โดยเน้นให้เห็นความสำคัญของบทนำ (Introduction) ประโยคหลัก (Topic Sentence) และบทสรุป (Conclusion) ความคิดที่เกี่ยวข้อง (Related Ideas) การพัฒนาการเชื่อมต่อกของความคิด (Coherent Development and Linking Ideas Transitions and Paragraph Development) การเลือกใช้คำที่เหมาะสมในประโยค ในย่อหน้า หรือระหว่างย่อหน้า รวมทั้งความยาวที่เหมาะสม ส่วนการดูในส่วนย่อย (Smaller Order Concerns) นั้น เป็นการดูงานเขียนเพื่อให้ความเห็นในการเรียบเรียงตัดต่อร่างงานเขียนต่อ ๆ มา (Subsequent Drafts) โดยดูที่ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ (Grammar and Usage) ซึ่งถือเป็นความผิดพลาดรอง (Minor Errors) เอกภาพในแต่ละย่อหน้า (Paragraph Unity) คำที่แสดงถึงการสื่อกับผู้อ่าน (Discourse Markers) ความสมบูรณ์ของการเชื่อมต่อความคิดในประโยค และระหว่างย่อหน้าด้วย (Complete and Coherent Sentences and Paragraphs) รูปแบบของภาษาที่สละสลวย (Rhetorical Conventions) การพัฒนาความคิดจากประสบการณ์ส่วนตัว การแสดงตัวอย่าง การแสดงข้อเท็จจริง และ ความคิดเห็น การใช้การบรรยาย ความเป็นเหตุเป็นผล การเปรียบเทียบ และการขัดแย้ง การเน้นประเด็นหลักที่คงที่ เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation) และ ตัวสะกด (Spelling) ความกระชับของภาษา (Conciseness) ดูในเรื่องรูปแบบเฉพาะ (Format) เกี่ยวกับความเฉพาะของงานเขียนที่มีการกำหนดไว้ (Specifications of the Assignment, Subject, Discipline and Documentation) เช่น แหล่งอ้างอิงต่าง ๆ (Reference) หลักเกณฑ์ของรูปแบบงานวิชาการ และ อื่นๆ นอกจากนี้ยังควรให้ความเห็นในเรื่องความชัดเจนของความคิดหลักที่ทำให้มีความหนักแน่นน่าเชื่อถือ ให้ความเห็นในเรื่องความคิดที่นำมา

สนับสนุนความคิดหลักข้อโต้แย้ง และความเป็นเหตุเป็นผลของงานเขียน รวมทั้งให้ความเห็นเกี่ยวกับการสรุปว่าพอเพียงและน่าเชื่อถือหรือไม่

สัญลักษณ์ในการตรวจแก้ (Revise) งานเขียนที่ใช้กันโดยทั่วไป (ข้อมูลจาก University of British Columbia)

p/s	-	parts of speech
s.v.a.	-	subject-verb agreement
v.f.	-	verb form
t	-	tense
ref	-	pronoun reference
#	-	number
art	-	article usage
fragment	-	fragment
c.s.	-	run-on/comma splice
//	-	faulty parallelism
mod.	-	modifier
logic	-	faulty logic
incomp.comp	-	incomplete
w.w.	-	wrong word
red	-	redundant
cire	-	circumlocution
prep	-	preposition
punc	-	punctuation
ap	-	apostrophe

5. การทำงานร่วมกัน (Maintaining a Collaborative Work) ผู้รับคำปรึกษาจะต้องอ่านงานเขียนที่ได้รับการแก้ไขแล้ว และผู้ให้คำปรึกษาควรบอกผู้รับคำปรึกษาว่าสามารถถามคำถามในระหว่างการให้คำปรึกษา เมื่อไรก็ตามที่มีคำถามได้ เพื่อนำไปสู่การแก้ไขงานหรือต้องการเพียงแค่การอธิบายให้กว้างขวางมากยิ่งขึ้น วิธีการนี้จะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเขียนงานที่มีความเป็นเหตุเป็นผล ใช้คำศัพท์ที่มีความหมายชัดเจนและเหมาะสมกับบริบทสำหรับเรื่องการวางแผนงานเขียนของผู้รับคำปรึกษาบนโต๊ะที่ผู้รับคำปรึกษามักจะวางแผนงานเขียนไว้หน้าผู้ให้คำปรึกษา ซึ่งทำให้ความรู้สึกว่างานเขียน เป็นความรับผิดชอบของผู้ให้คำปรึกษา ฉะนั้น ผู้ให้คำปรึกษาจึงควรวางแผนงานเขียนให้อยู่ตรงกลางระหว่างผู้ให้และผู้รับคำปรึกษาเพื่อให้เกิดความรู้สึกในการเป็นเจ้าของร่วมกัน

ระหว่างการให้คำปรึกษาผู้ให้คำปรึกษาควร

1. ทำ "Suggestion Sheet" ผู้ให้คำปรึกษาไม่ควรเขียนข้อเสนอแนะลงบนกระดาษงานเขียนของผู้รับคำปรึกษา การใช้ Suggestion Sheet เป็นเครื่องมือช่วยให้เกิดการเรียนรู้บางอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นวิธีการที่ดีกว่าการขีดประโยค

ที่เขียนออกแล้วแทนที่ด้วยประโยคใหม่ที่ดี แต่ควรเขียนบนกระดาษที่แยกต่างหากออกมา ผู้ให้คำปรึกษาอาจเขียนตัวอย่างเพื่อแสดงแง่มุมที่แตกต่างกันออกไปในเรื่องที่เกี่ยวกับกระบวนการเขียน วิธีนี้เป็นวิธีที่ดีกว่าการลงบนพื้นที่บริเวณขอบหรือระหว่างบรรทัด ข้อดีของการใช้ "Suggestion Sheet" ก็คือผู้รับคำปรึกษาจะเป็นผู้แก้ไขส่วนที่ผิดใน Final Paper ด้วยการคิดและตัดสินใจเลือกคำตอบมาใช้ในงานเขียน ไม่ใช่ผู้ให้คำปรึกษาเป็นผู้ทำการตัดสินใจและแก้ไข

2. การตั้งคำถาม (Questions) ผู้ให้คำปรึกษาควรใช้เวลาประมาณ 20 วินาที แก่ผู้รับคำปรึกษาในการคิดและตอบคำถาม ลักษณะคำถามควรเป็นคำถามเปิดและเป็นคำถามที่ไม่ซับซ้อนสำหรับผู้รับคำปรึกษา

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างคำถามสำคัญๆ เกี่ยวกับงานเขียน

2.1. ความคิดหลัก (Main Thesis) ถามว่า "คุณต้องการสื่อความคิดหลักของคุณในงานเขียน คุณสามารถทำให้ผู้อ่านเข้าใจสิ่งที่คุณจะสื่อหรือไม่?"

2.2. ถามเกี่ยวกับประเด็นหลักและการเรียบเรียงในระดับย่อหน้า (Focus and Organization at the Paragraph Level) เช่น ถามว่า "ประเด็นที่คุณเขียนไม่ชัดเจน คุณสามารถช่วยอธิบายได้ไหมว่าคุณคิดอะไรในขณะที่เขียนตรงนี้?"

2.3. ถามเพื่อความชัดเจนของประโยคและโครงสร้างประโยค (Sentence Clarity/Structure) ถามว่า "ประโยคนี้อ่านแล้วไม่เข้าใจ คุณคิดไหมว่าคุณสามารถทำให้ประโยคนี้อ่านง่ายขึ้นและง่ายขึ้นอย่างไร?" หรืออาจจะถามว่า "ทำไมคุณจึงจบประโยคอย่างนี้?"

6. การจบการให้คำปรึกษา (Bringing the Conference to a Close) เมื่อเวลาของการให้คำปรึกษาใกล้จะหมดลงภายใน 30 นาที ผู้ให้คำปรึกษาควรเตือนผู้รับคำปรึกษาล่วงหน้าเล็กน้อย หากเห็นว่างานเขียนสามารถทำได้เพียงครั้งเดียว และผู้ให้คำปรึกษาพิจารณาอีกครั้งหนึ่งของงานเขียนเป็นความผิดที่คล้ายคลึงกับข้างต้น หรืออาจเป็นความผิดในเรื่องกลไกการเขียน (Mechanic) เช่น วรคตอน (Punctuation) หรือ การอ้างอิงที่ไม่ถูกวิธี ผู้ให้คำปรึกษาอาจแนะนำให้ไปดูหนังสือเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ ที่มีอยู่ในศูนย์ฯ หรือ ใน Website หรือไปฝึกทำแบบฝึกหัดเรื่องนั้นๆ หากไม่มีผู้นัดหมายต่อการรับคำปรึกษาอาจขยายให้เวลามากขึ้นเล็กน้อยได้ แล้วแนะนำให้มาลงชื่อรับคำปรึกษาใหม่ การให้กลับมารับคำปรึกษาใหม่มีประโยชน์ในการที่ผู้รับคำปรึกษาจะมีเวลาไปศึกษาคำแนะนำนั้นๆ และเพื่อเป็นการไม่ให้คำแนะนำมากเกินไป (Over-Loading Information) แก่ผู้รับคำปรึกษา

7. การจบการให้ความเห็น (Closing Comments) ด้วยการให้กำลังใจผู้รับคำปรึกษา เพื่อพัฒนาของงานเขียนเป็นสิ่งที่ดี แต่ไม่ควรให้ความเห็นงานเขียนในลักษณะที่จะทำให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถตีความเป็นเกร็ดได้ ถ้าผู้รับคำปรึกษาใช้เวลาในการปรึกษาส่วนใหญ่ในการสร้างแนวคิดเกี่ยวกับหัวข้อที่จะเขียน ผู้รับคำปรึกษาจะไม่มีเวลาให้ความสนใจปัญหาเกี่ยวกับตัวภาษาอื่นๆ เช่น ส่วนย่อยของประโยค (Sentence Fragments) เป็นต้น ดังนั้นผู้ให้คำปรึกษาจึงต้องให้ผู้รับคำปรึกษายอมรับการให้คำปรึกษาแบบเป็นไปตามธรรมชาติในการที่ทั้งสองฝ่ายต้องมีส่วนร่วม และช่วยเหลือกันในระหว่างกระบวนการให้คำปรึกษา

บทสรุป

จากแนวทาง วิธีการ และ ความเชื่อ รวมทั้งการลงมือปฏิบัติจริงในศูนย์การเขียนในสถาบันต่างๆ จะเห็นได้ว่าทักษะการเขียนต้องมีการเรียนรู้ มิใช่เกิดขึ้นได้เหมือนทักษะการพูด การเรียนการเขียนให้สามารถเป็นผู้สร้างสรรค์ทางภาษา (Creators of Language) โดยการเขียนแบบกระบวนการ (Process Writing) ในขณะเดียวกันก็คำนึงถึงการเขียนตามรูปแบบของการใช้ภาษาที่สละสลวย (Rhetorical Conventions) เพื่อให้ได้ผลงานเขียน (Product) ตามรูปแบบ (Format) นั้น ๆ และ การใช้ไวยากรณ์ และ เครื่องหมายวรรคตอนต่าง ๆ เพื่อให้ผลงานเขียนสุดท้ายออกมาอย่างสมดุล (Balance Process and Product) เป็นกระบวนการที่ต้องมีการแลกเปลี่ยนโต้ตอบ (Interactive Technique) ในกระบวนการคิด (Thinking Process) โดยการนำภาษามาสื่อให้ได้ความหมาย (Language-into-Meaning) ไม่ใช่กิจกรรมที่จะพัฒนาได้ด้วยตนเองเพียงคนเดียว (Solitary Activity) ซึ่งในขั้นตอนของกระบวนการเขียนนั้น ควรมีการทำงานกับผู้อื่นตั้งแต่ในขั้นเริ่มแรก (Brainstorming) จนถึงขั้นตอนก่อนสุดท้าย (Editing) ฉะนั้น ศูนย์การเขียนจึงเป็นคำตอบที่ดีที่สุดของการพัฒนาทักษะการเขียน เนื่องจากศูนย์การเขียนบริการให้คำปรึกษาแบบตัวต่อตัว หรือแม้แต่การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มย่อยในบางสถาบันก็ตาม ผู้ให้คำปรึกษาเป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญและให้ความสนใจผู้รับคำปรึกษาอย่างเต็มที่หากผู้รับคำปรึกษาให้ความสนใจอย่างจริงจังเชื่อว่าประสิทธิภาพในการเขียนน่าจะได้รับการพัฒนา ซึ่งในปัจจุบันนี้ศูนย์การเขียนในสถาบันศึกษาต่าง ๆ ในต่างประเทศให้ความสำคัญในเรื่องการเขียนมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากการให้บริการที่มีได้จำกัดเฉพาะบุคคลในสถาบันการศึกษาเท่านั้น แต่รวมถึงบุคคลภายนอกด้วย อีกทั้งความสำคัญในด้านการเขียนยังเห็นได้จากการจัดการสอนรายวิชาต่าง ๆ

ทั้งแบบมีหน่วยกิต (Credit) และไม่มีหน่วยกิต (Non-Credit) สำหรับผู้สนใจทั่วไป การเขียนจึงเป็นศาสตร์ที่นับว่าสำคัญไม่เฉพาะแต่ภายในสถาบันการเรียนรู้เท่านั้น แต่ในตลาดงานที่นับวันจะต้องการผู้มีความเชี่ยวชาญเฉพาะในเรื่องนี้มากยิ่งขึ้น ในด้านการประมวลผลของการมาใช้บริการ จากการสัมภาษณ์ทั้งผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา พบว่าผู้รับคำปรึกษาที่มาใช้บริการอย่างต่อเนื่อง มีการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการเขียนอย่างเห็นได้ชัด โดยเกิดขึ้นช้าบ้างเร็วบ้าง ขึ้นอยู่กับพื้นฐานของผู้รับคำปรึกษา ฉะนั้น การให้บริการที่ศูนย์การเขียน จึงเป็นทางเลือกหนึ่งของผู้ที่ต้องการพัฒนาการเขียนให้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น

เทคนิค เพื่อพัฒนาการเขียน

จุฑารัตน์ คัมภีร์ภาพ จบการศึกษา กศ.บ. (เกียรตินิยม อันดับ 2) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และ M.S. in Ed., Illinois State University ปัจจุบัน เป็นอาจารย์สังกัดสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเป็นอาจารย์พิเศษวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการวิจัย ทางกฎหมายระดับบัณฑิตศึกษา คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เอกสารอ้างอิง

สุมิตรา เว้งวัฒนกุล. (2537). รายงานการวิจัย ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการสื่อสาร กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Brown, James Dean. (1991). Do English faculties rate writing samples differently? TESOL Quarterly 25(4): 587-603.

Brown, Douglas H. (1994). Teaching By Principles: An Interactive Approach to Language Pedagogy. Eagle Wood Cliffs, New Jersey: Prentice Hall Regents.

Elbow, Peter. (1973). Writing Without Teacher. Oxford : Oxford University Press.

Lenneberg, Eric H. (1967). The Biological Foundations of Language. New Jersey: John Wiley and Sons.

Shih, May. (1986). Content-based approaches to teaching academic writing. TESOL Quarterly 20(4): 617-648.

UBC. (No date): documenting internet sources presents UBC Writing Center. Available: www.ubc.ca

UVIC. (No date): documenting internet sources presents UVIC. Available: www.uvic.ca

References

เทคนิค TOL

ดร. อติศรา กาดับ

ในการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างชาติ (Second / Foreign Language Learning) นั้น การอ่าน (Reading) นับเป็นวิธีการแสวงหาความรู้ที่สำคัญในการเสริมสร้างความรู้ทางภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเรียนภาษาในสถานที่ที่ผู้เรียนมิได้พำนักอยู่ในประเทศของเจ้าของภาษา ยกตัวอย่าง เช่น การเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ซึ่งเป็นการเรียนแบบ English as a Foreign Language ซึ่งมีความแตกต่างไปจากการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศที่ประชากรพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก เช่น การเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาต่างชาติ หรือผู้ลี้ภัยในประเทศอังกฤษ แคนาดา หรือสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นการเรียนภาษาแบบ English as a Second Language ความแตกต่างที่เห็นได้ชัดระหว่างการเรียนภาษาในสถานการณ์สองแบบ คือ โดยทั่วไป ผู้เรียน English as a Second Language จะมีโอกาสอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เป็นภาษาอังกฤษ ได้ฟัง พูด อ่าน และเขียนเป็นภาษาอังกฤษ แตกต่างกับการเรียน English as a Foreign Language ซึ่งผู้เรียนศึกษาภาษาในขณะที่พำนักอยู่ในภูมิลำเนาของตนเอง ขาดสิ่งแวดล้อมหรือบรรยากาศของภาษาที่ผู้เรียนกำลังศึกษาอยู่ในสถานการณ์การเรียนภาษาแบบ English as a Foreign Language การอ่านยิ่งทวีความสำคัญในการเรียนรู้ภาษา Dubin และ Bycina (1991) กล่าวว่า “In fact, reading is often the chief goal of learners in countries where English is taught as a foreign language.” (195)

Reading

แม้การอ่านจะเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และได้รับการบรรจุอยู่ในหลักสูตรการเรียนการสอนทั้งในโรงเรียนและมหาวิทยาลัยในประเทศไทย การอ่านก็ยังสร้างปัญหาให้แก่แก่นักเรียนนักศึกษาไทย นั่นคือ นักเรียนนักศึกษาไทยยังประสบปัญหาในการทำ ความเข้าใจข้อมูล เช่น บทเรียนที่อ่านอยู่เป็นประจำ ดูเหมือนกระบวนการทำความเข้าใจ รวมทั้งกระบวนการแก้ไขปัญหาเมื่อไม่เข้าใจเอกสารที่อ่านนั้น เป็น ปริศนาสำคัญสำหรับนักการศึกษาและนักวิจัย การอ่าน เนื่องจากความคิดต่าง ๆ ในขณะที่อ่านนั้นเกิดขึ้นในสมอง ผู้อ่าน โดยที่บุคคลภายนอกมีอาจล่วงรู้ได้ และเนื่องจากการอ่านภาษาต่างประเทศทำความเข้าใจยากแก่นักศึกษา จำนวนไม่น้อย นักการศึกษาและนักวิจัยด้านการอ่านจึง เกิดแรงจูงใจที่จะแก้ปริศนาปมใหญ่นี้ เนื่องจากองค์ ประกอบ (Factors) อันจะมีผลกระทบต่อความเข้าใจเนื้อหาที่อ่านมีหลายประการ อาทิ ความสามารถในการอ่าน ภาษาแรก (First Language Reading Ability) ความรู้ ภาษาต่างประเทศที่จำกัดด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ หรือ โครงสร้างของประโยค ข้อยกจำกัดในเรื่องโครงสร้างความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาของเอกสารที่อ่าน (Lack of Content Schemata) รวมกระทั่งถึงประสิทธิภาพในการใช้ กลวิธีตรวจสอบความเข้าใจเนื้อหา (Comprehension Monitoring Strategies) Alderson (1984) ได้เขียน บทความเกี่ยวกับปัญหาของการอ่านภาษาต่างประเทศ ว่ามาจากปัญหาข้อใดใน 2 ข้อ โดยการตั้งคำถามว่า สาเหตุนั้น มาจากการขาดประสิทธิภาพในการอ่าน (Reading Problem) หรือว่ามาจากข้อจำกัดทางภาษา (Language Problem) ของผู้อ่าน

จากการเริ่มตระหนักว่าวิธีการทดสอบต่าง ๆ ที่เคยนำมาใช้ ซึ่งเป็นการทดสอบผลของความเข้าใจ (Product) มากกว่าการทดสอบกระบวนการทำความเข้าใจ (Process) นั้น ไม่ช่วยแก้ปมปริศนาด้านการอ่านเท่าที่ควร นักการวิจัยด้านการอ่านเหล่านี้ จึงได้หันเหความสนใจ มาสู่การทำความเข้าใจกระบวนการตรวจสอบความเข้าใจของผู้อ่านในขณะที่อ่านเอกสาร วิธีการชนิดหนึ่งที่นัก วิจัยการอ่านเริ่มนำมาใช้ เพื่อให้ทราบและเข้าใจมากขึ้น ถึงกระบวนการการตรวจสอบความเข้าใจ¹ และกลวิธี ในการอ่าน (Comprehension Monitoring Strategies) ของผู้อ่าน คือ วิธี หรือ เทคนิคที่เรียกว่า Think-aloud

หรือ Thinking-out-loud หรือ TOL เป็นเทคนิคที่เริ่มต้น ใช้กับงานกิจกรรมการแก้ปัญหา (Problem-solving Tasks) ภายหลังได้รับการพัฒนามาใช้เพื่อเจาะลึก ให้ทราบถึงสภาวะทางด้านความคิด เช่น กระบวนการ ตรวจสอบความเข้าใจในการอ่านของผู้อ่าน ดังตัวอย่าง ของนักศึกษที่เรียนภาษาต่างประเทศ Thorndike (1917) มีความเห็นว่าคุณลักษณะของการอ่านมีความละม้ายกับ กิจกรรมการแก้ปัญหา ดังนั้น เทคนิค think-aloud หรือ TOL² จึงจะนำมาดัดแปลงให้ใช้ได้กับการล่งรู้กลวิธี การอ่านของผู้อ่าน Olson, Duffy และ Mack (1984) เชื่อว่าเทคนิค TOL เป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพ ในการเจาะลึกให้เข้าใจถึงกระบวนการตรวจสอบ ความเข้าใจ เนื่องจากได้รับแรงบันดาลใจจากผลงาน วิจัยของ Newell และ Simon (1972) ในหัวข้อเกี่ยวกับ การแก้ปัญหา ซึ่งพิสูจน์ว่า TOL เป็นเครื่องมือวิจัย ที่มีประสิทธิภาพ นอกจากนั้น Olson และคณะยังมีความเชื่อเช่นเดียวกับ Thorndike ว่ากระบวนการอ่าน อย่างมีประสิทธิภาพมีความละม้ายคล้ายกับกระบวนการ แก้ปัญหา

ดังได้กล่าวข้างต้นแล้วว่า เทคนิคการวัดผลหลายชนิด ที่เคยนำมาใช้วัดผลความเข้าใจในการอ่านเช่น Standardized Tests ต่าง ๆ นั้น เป็นการวัด “ผล” ของความเข้าใจ (Product) Randall, Fairbanks, และ Kennedy (1986) เชื่อว่าเครื่องมือการวัดผลเหล่านี้ไม่สามารถนำมาซึ่งข้อมูลรายละเอียด ซึ่งแสดงถึงกระบวนการ ทำความเข้าใจของผู้อ่าน ในขณะที่ผู้อ่านกำลังอ่าน เอกสารนั้น ๆ อยู่ Randall และคณะชี้ประเด็นว่า บรรดา ครูผู้สอนภาษาต้องมีเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพ ซึ่ง สามารถเจาะลึกถึงความคิดของผู้อ่านว่ามีวิธีการทำ ความเข้าใจเนื้อเรื่องที่ตนอ่านอย่างไร รวมทั้งมีกลวิธี ใดในการแก้ไขปัญหาที่ประสบขณะกำลังอ่าน เอกสารนั้น ๆ

TOL เป็นเทคนิคที่มีประโยชน์อย่างยิ่งในแง่นี้ ผลจาก งานศึกษาวิจัยหลายชิ้นที่ผ่านมา ชี้ให้เห็นถึงคุณค่าของ เทคนิค TOL (Bereiter & Bird, 1985; Block, 1986, 1991; Hosenfeld, 1977; Randall et al., 1986; Steinberg, Bohning, & Chowling, 1991) Randall และ คณะ (1986) เชื่อว่า จากการที่ข้อมูลที่ได้รับจาก

2 เพื่อความกระชับรัด
ผู้เขียนขอใช้คำว่าเทคนิค
TOL แทนคำว่า Think-aloud
หรือ Thinking-out-loud

1 ผู้เขียนใคร่ขอบพระคุณ
รองศาสตราจารย์ ดร.สมศีล
ฉนวนวงศ์ ที่กรุณาให้ความ
กระจ่างความหมายภาษาไทย
ของคำว่า monitoring

3 ผู้เขียนใคร่ขอขอบคุณ
รองศาสตราจารย์ ดร.อัจฉรา
วงศ์โสธร ที่กรุณาให้ความ
กระจ่างความหมายภาษาไทย
ของคำว่า *metacognition*

เทคนิค TOL สามารถเปิดเผยให้นักวิจัยและครูสอนภาษาทราบถึงความคิดของผู้อ่านขณะกำลังอ่านเอกสาร ข้อมูลเหล่านี้จึงเป็นสมมุติฐานของการค้นพบอภิปัญญา³ (Metacognition) Randall และคณะกล่าวว่า “By their very nature, thinking-aloud protocols are rich sources of metacognition because they reveal readers’ thinking as they proceed through a text.” (244) อย่างไรก็ตาม นักวิจัยควรทำความเข้าใจกับคุณลักษณะของการใช้เทคนิค TOL ในการวิจัยให้ถ่องแท้ ที่เห็นได้ชัดจากคำอธิบายของ Olson และคณะคือ เทคนิค TOL เปิดเผยข้อมูลให้ทราบว่าผู้อ่านกำลังคิดอะไรอยู่ในขณะอ่าน แต่ไม่ได้เป็นเทคนิคที่ชี้ไปถึงกลวิธีการทำความเข้าใจของผู้อ่านโดยตรง ข้อมูลที่ได้รับจากการใช้เทคนิคนี้ เช่น กลวิธีในการทำความเข้าใจเนื้อเรื่องของผู้อ่าน เป็นข้อมูลที่นักวิจัยต้องนำมาตีความเอาเอง ถ้านักวิจัยเข้าใจข้อเท็จจริงเหล่านั้นแล้ว นักวิจัยก็สามารถที่จะกำหนดกิจกรรม คำสั่ง คำอธิบาย และองค์ประกอบอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย เพื่อจะได้ใช้เทคนิค TOL อย่างมีประสิทธิภาพ Ericsson และ Simon (1980) เชื่อว่าถ้ามีการนำวิธีการที่เหมาะสมมาใช้แล้ว ข้อมูลที่ได้รับจากเทคนิค TOL จะเป็นประโยชน์มาก

การนำเทคนิค TOL มาใช้ในการศึกษาวิจัยการอ่านนั้น แตกต่างกันไปตามวัตถุประสงค์ของนักวิจัย Cohen และ Hosenfeld (1981) มีความเห็นว่าหากนักวิจัยประสงค์จะได้ข้อมูลดิบโดยปราศจากการวิเคราะห์โดยผู้อ่านเอง นักวิจัยก็ควรจะให้ผู้อ่านพูดหรือรายงานความคิดของตนออกมา โดยมีต้องให้ผู้อ่านทำการวิเคราะห์กลั่นกรองความคิดของตนเอง “Let the thoughts flow verbally without trying to control, direct, or observe them ... thus think-aloud data are, by their very nature, unanalyzed and without abstraction” (Cohen & Hosenfeld, 1981: 286)

Olson และ คณะ (1984) ได้อ้างอิงถึง Ericsson และ Simon (1980) ซึ่งให้คำแนะนำเกี่ยวกับการนำเทคนิค TOL ไปใช้ดังนี้:

ประการแรก ข้อมูลที่ได้รับจากผู้อ่านจากเทคนิค TOL ควรเป็นข้อมูลที่แสดงให้เห็นถึงความคิดอย่างแท้จริงของผู้อ่านในขณะอ่าน มิใช่ข้อมูลที่เป็นคำอธิบายการกระทำ หรือความคิดของผู้อ่านโดยผู้อ่านเอง

ประการที่สอง ข้อมูลที่ได้รับ ควรมุ่งเน้นถึงความคิดของผู้อ่านในขณะที่กำลังอ่านอยู่ในขณะนั้นจริง ๆ มิใช่ข้อมูลที่ระบุถึงความคิดของผู้อ่านในระยะเวลาที่ผ่านมาแล้ว กล่าวอีกนัยหนึ่ง ควรให้ผู้อ่านกล่าวความคิดของตนเองที่เกิดขึ้นในขณะอ่านจริง ๆ มิใช่ให้ผู้อ่านรายงานความทรงจำของตนเอง

ประการที่สาม ควรสนับสนุนให้ผู้อ่านกล่าวถึงประสบการณ์ของตนเองในแง่ต่าง ๆ ในขณะอ่าน โดยที่นักวิจัยเอง ควรตระหนักด้วยว่า กระบวนการความคิดบางกระบวนการอาจยากต่อการที่จะกล่าวถึง หรือรายงานออกมาดัง ๆ

ประการที่สี่ ลักษณะของข้อมูลที่ได้รับจากเทคนิค TOL นั้น มิใช่เป็นการสะท้อนโดยตรงของกระบวนการความคิดของผู้อ่าน แต่เป็นข้อมูลที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกับกระบวนการความคิดที่แฝงอยู่ของผู้อ่าน ดังนั้น จากข้อมูลที่ได้รับจากผู้อ่านนี้ นักวิจัยจึงจำเป็นต้องอนุมานหรือวินิจฉัยทฤษฎีทางวิชาการเอาเอง

นอกจากนั้น Ericsson และ Simon (1980) ยังกล่าวว่า “the failure of subjects to report some information does not demonstrate the uselessness of verbal reports. Incompleteness of reports may make some information unavailable, but it does not invalidate the information that is present.” (243)

Rankin (1988) กล่าวว่า:

In uncovering these hidden thought processes, researchers hope to be able to contribute to our body of knowledge in both theoretical and practical ways. By knowing what strategies second-language readers actually use when reading (as opposed to what we think they do), we will not only improve our understanding of reading as a communicative act but also our understanding of how it might best be taught. (122)

จากงานศึกษาวิจัยของ Randall และคณะ (1986) สรุปได้ว่า จากข้อมูลที่ได้รับ เทคนิค TOL เป็นเครื่องมือซึ่งนำมาซึ่งภาพลักษณะวิธีการทำความเข้าใจบทเรียนของนักเรียน และเป็นเครื่องมือที่ครูสอนภาษาสามารถวินิจฉัยข้อผิดพลาดในกลวิธีการตรวจสอบความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนได้

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าเทคนิค TOL จะมีคุณค่าในการนำมาซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการความคิด (Thinking Process) ของผู้อ่าน แต่เทคนิค TOL ก็มีข้อจำกัดเช่นเทคนิคอื่น ๆ Paris, Wasik, และ van de Westhuizen (1988) ชี้ประเด็นว่า กระบวนการแห่งสติปัญญาที่อยู่ลึก ๆ ของผู้อ่าน อาจเป็นการยากที่ผู้อ่านจะกล่าวถึงหรือบรรยายออกมา นอกจากนั้น การเลือกใช้คำพูดของผู้อ่านอาจไม่ถูกต้องชัดเจน อีกทั้งองค์ประกอบอื่น ๆ เช่น วุฒิภาวะความวิตกกังวล หรือความเต็มใจในการเปิดเผยความรู้สึกตัวเอง อาจมีผลกระทบต่อข้อมูลที่ได้รับ ดังนั้นก่อนที่จะทำการวิจัยโดยใช้เทคนิค TOL ผู้ทำวิจัยต้องอธิบายและฝึกผู้อ่านให้คุ้นเคยกับเทคนิคนี้เป็นอย่างดี เพื่อจะได้ข้อมูลที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

อย่างไรก็ดี ข้อจำกัดของการศึกษาวิจัยด้วยเทคนิค TOL ที่ควรทราบคือ ลักษณะของการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้รับจากเทคนิค TOL (Protocol Analysis) เป็นการวิเคราะห์ที่ใช้เวลา (Time Consuming) โดยเฉพาะถ้าการวิจัยนั้นใช้ตัวทดลอง (Subjects) จำนวนมาก และใช้บทเรียนที่มีความยาวมาก Bereiter และ Bird (1986) กล่าวว่า

“Studies involving strategy identification through protocol analysis are so labor-intensive.” (151) ดังนั้น นักวิจัยจึงอาจจำเป็นต้องจำกัดจำนวนผู้อ่าน (Readers) และ/หรือ ปริมาณความยาวของเอกสารที่จะใช้ในการวิจัย อย่างไรก็ตาม เทคนิคนี้อาจมีคุณประโยชน์อย่างมาก หากนักวิจัยประสงค์จะทำการวิจัยประเภทกรณีศึกษา (Case Studies) ซึ่งสามารถใช้ตัวทดลองจำนวนน้อยได้

ขั้นตอนการใช้เทคนิค TOL

ความถูกต้องของข้อมูลขึ้นอยู่กับคำอธิบายที่ชัดเจน และความเข้าใจของผู้ฝึกอ่านที่มีต่อเทคนิค TOL ความแตกต่างของคำสั่ง (Instructions) ยังจะทำให้เกิดความแตกต่างของข้อมูลที่ได้รับด้วย ดังนั้น จุดประสงค์ของงานวิจัยแต่ละชิ้นจึงเป็นตัวกำหนดสำคัญสำหรับคำสั่งที่จะให้ผู้อ่านปฏิบัติ หากนักวิจัยมีจุดประสงค์ในการทำวิจัยแตกต่างกัน คำสั่งที่ใช้ในการปฏิบัติสำหรับการวิจัยด้วยเทคนิค TOL ก็ย่อมจะแตกต่างกันออกไปตามจุดประสงค์ โดยทั่ว ๆ ไป การวิจัยซึ่งใช้เทคนิค TOL มักจะเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) นักวิจัยมักจะให้ผู้อ่าน (Readers) อ่านเอกสารและรายงานความคิดของตนเองออกมามาถึง ๆ ขณะอ่าน นักวิจัยหลายคนมักจะบอกให้ผู้อ่าน รายงานความคิดของตนเองออกมาทันทีที่ผู้อ่านรู้สึกว่าการคิดได้ผุดขึ้นในสมอง หรือในช่วงที่ตนเองกำลังจะเข้าใจ (หรือไม่เข้าใจ)

เนื้อเรื่องที่ตนเองกำลังอ่าน หรือในขณะที่ตนเองรู้สึกว่าการคิดมีปฏิกิริยากับเนื้อหาของเอกสารที่กำลังอ่าน นักวิจัยหลายคน เช่น Block (1986; 1991) Randall และคณะ (1986) บอกให้ผู้อ่านหยุดอ่าน และรายงานความคิดของตนเองออกมามาถึง ๆ ทันทีที่เห็นเครื่องหมายจุดแดง หรือเครื่องหมายดอกจันที่นักวิจัยได้ทำเครื่องหมายไว้ ส่วนมากนักวิจัยจะใส่เครื่องหมายเหล่านี้ไว้ท้ายประโยค เช่น

These changes have played a significant role in the epidemic of such chronic ailments as cardiovascular diseases and cancer, which have become the leading causes of premature death in the developed world. *(รายงานความคิดออกมามาถึง ๆ)

The same chronic diseases are also becoming a serious problem in developing countries a fact that is hidden by the high prevalence of communicable diseases. *(รายงานความคิดออกมามาถึง ๆ) (Nissinen, November, 1988 : 4)

อย่างไรก็ตามผู้เขียนมีความเห็นว่าผู้อ่านอาจเกิดความคิดความเข้าใจอะไรบางอย่าง ในช่วงก่อนที่จะถึงจุดที่ทำเครื่องหมายเอาไว้ และนำที่จะรายงานความคิดของตนเองออกมาได้ในช่วงนั้น โดยที่มีต้องรอไปถึงเครื่องหมาย เพราะหากเป็นเช่นนั้น ก็เท่ากับว่านักวิจัยจะขาดข้อมูลที่ควรจะได้รับในช่วงนั้นไป นอกจากนั้น การเจาะจงให้ผู้อ่านหยุดอ่านและรายงานความคิดของตนเองออกมามาถึง ๆ ตรงจุดที่ทำเครื่องหมายเอาไว้ (เช่นเมื่ออ่านจบแต่ละประโยค) จะทำให้นักวิจัยไม่สามารถทราบถึงลักษณะการอ่านที่แท้จริงของผู้อ่านแต่ละคน เช่นผู้อ่านบางคนอาจจะนิยมอ่านเป็นช่วงสั้น ๆ แล้วหยุดเพื่อทำการวิเคราะห์เนื้อหาที่เพิ่งอ่านไป ในขณะที่ผู้อ่านบางคนอาจจะนิยมอ่านจนจบประโยค แล้วจึงวิเคราะห์เนื้อหาที่อ่าน ดังนั้น การเจาะจงดังกล่าวจึงอาจทำให้สูญเสียข้อมูลที่เป็นประโยชน์ไป Rankin (1988) ลงความเห็นว่า การสั่งให้ผู้อ่านหยุดอ่านตรงจุดที่ทำเครื่องหมายเอาไว้ และรายงานความคิดของตนเองออกมามาถึง ๆ นั้น อาจทำให้เกิดขึ้นระหว่างจุดที่ทำเครื่องหมายไว้เป็นระยะ ๆ และกลวิธีการอ่าน (Reading Strategies) ที่นักวิจัยควรจะได้ความได้จากข้อมูลนั้น ๆ อาจสูญหายไป

ลักษณะการขัดจังหวะผู้อ่าน (Intervention) เพื่อจุดประสงค์ใดประสงค์หนึ่งโดยนักวิจัยก็อาจแตกต่างกันไป นักวิจัยส่วนใหญ่จะเข้าไปขัดจังหวะผู้อ่าน ในกรณีที่ผู้อ่านเงียบไปนาน ๆ โดยที่มีได้กล่าวหรือรายงานความ

คิดของตนเองออกมาดัง ๆ ทั้งนี้เพื่อเป็นการกระตุ้นเตือนให้ผู้อ่านตื่นตัวกับความคิดของตนเองในขณะที่อ่าน Randall และคณะ (1986) แนะนำให้ครูสอนภาษาหรือนักวิจัย ใช้วิธีขัดจังหวะที่เป็นกลางและไม่เป็นการชี้นำ เนื่องจาก Randall และคณะมีความเห็นว่า “Instruction of comments, discussion, or instruction may obscure the picture of the student’s actual reading behavior and prevent the reader from expressing important insights.” (250) Randall และคณะแนะนำให้นักวิจัยทำการพูดคุยซักถามผู้อ่านภายหลังจากการวิจัยสิ้นสุดลง เพื่อจะได้ข้อมูลที่ถูกต้องตรงตามความเป็นจริงมากที่สุด

สำหรับการบันทึกข้อมูลที่ได้รับการรายงานความคิดของผู้อ่าน (Protocols) นั้น นักวิจัยส่วนมากจะทำการบันทึกเสียง นักวิจัยบางท่านอาจใช้ทั้งการบันทึกเสียง (Audio-tape) และภาพ (Video-tape)

งานวิจัยด้านการอ่านภาษาแรกโดยการใช้เทคนิค TOL

ผู้เขียนขอแนะนำงานวิจัยการอ่านภาษาแรก (First Language Reading) โดยการใช้เทคนิค TOL มากล่าวถึงบางชิ้น

เทคนิค TOL ได้ถูกนำมาใช้ในงานวิจัยการอ่านทั้งภาษาแรกและภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ (First and Second or Foreign Language Reading) หลายชิ้น ในงานวิจัยการอ่านภาษาแรกนั้น Bereiter และ Bird (1985) ใช้เทคนิค TOL ในงานวิจัยทั้ง 2 ชิ้น ในงานวิจัยชิ้นแรก Bereiter และ Bird ให้ผู้อ่าน 10 คน อ่านบทความ 6 ประเภท และให้รายงานความคิดออกมาดัง ๆ เพื่อต้องการทราบว่าผู้อ่านเหล่านี้มีกลวิธีการตรวจสอบความเข้าใจในการอ่านอย่างไร Bereiter และ Bird วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ โดยทำการคัดเลือกกลวิธีการอ่าน 4 ประเภทที่ดูจะใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพในการแก้ปัญหาที่ผู้อ่านเหล่านี้ประสบอยู่ กลวิธีการอ่าน 4 ประเภทนี้คือ

Restatement

คือการที่ผู้อ่านนำข้อความที่อ่านมาถอดความ อธิบายความหมาย หรือย่อความ เพื่อให้ง่ายต่อการทำความเข้าใจ

Backtracking

คือการอ่านข้อความที่อ่านไปแล้วซ้ำอีก ทั้งนี้อาจเกิดจากการไม่เข้าใจข้อความที่อ่านไปแล้ว จึงจำเป็นต้องอ่านซ้ำ หรือเกิดจากการหลงประเด็นที่อ่านไปแล้ว จึงต้องอ่านซ้ำเพื่อเรียบเรียงต่อข้อมูลใหม่

Demanding Relationships

คือการที่ผู้อ่านมีปฏิสัมพันธ์กับข้อมูลที่อ่านซึ่งผู้อ่านคาดหวังว่าจะพบหรือจะมีคำอธิบายเพิ่มเติมในภายหลัง ซึ่งมักจะออกในรูปของคำถาม

Problem Formulation

คือการตั้งประเด็นกับข้อมูลที่อ่านซึ่งถือเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลประเภทหนึ่ง โดยการใช้วิธีการตีความ การตรวจสอบข้อมูลที่อ่านไปแล้วให้ละเอียดยิ่งขึ้นหรือการมีปฏิสัมพันธ์กับข้อมูลที่อ่านในทำนองไม่เห็นด้วย (Bereiter & Bird, 1985 : 137-138)

Bereiter และ Bird ได้นำกลวิธีการอ่าน 4 ประเภทนี้ไปใช้ในงานวิจัยชิ้นที่สองโดยใช้เทคนิค TOL อีกเช่นเดียวกัน จุดประสงค์ของงานวิจัยชิ้นที่สองของ Bereiter และ Bird คือต้องการศึกษา ค้นคว้าให้ทราบว่ากลวิธีการอ่านทั้ง 4 ประเภท ข้างต้นนี้จะมีประสิทธิผลในการนำมาสอนหรือไม่ และเพื่อต้องการทดสอบว่าจะสามารถนำเทคนิค TOL ใช้เป็นเครื่องมือในการสอนได้หรือไม่ Bereiter และ Bird จึงได้แบ่งกลุ่มเป้าหมายในการทำวิจัยชิ้นที่สองออกเป็น 4 กลุ่ม โดยมีกลุ่มทดลองในรูปแบบต่าง ๆ กัน 3 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่มดังนี้:

1. Modeling-plus-instruction
2. Modeling Only
3. Exercise Condition
4. Control

ผลปรากฏว่ากลุ่มทดลองกลุ่มแรก (Modeling-plus-Instruction) ซึ่งได้รับ

ก) การอธิบายกลวิธีแต่ละประเภท (Explanation) พร้อมการรายงานความคิดออกมาดัง ๆ ให้ดูเป็นตัวอย่าง (Think-aloud Strategy Modeling) พร้อมกับการยกตัวอย่าง (Examples)

ข) การฝึกให้คุ้นเคยกับกลวิธีการอ่านแต่ละประเภท (identification practice) และ

ค) การฝึกให้รายงานความคิดออกมาดัง ๆ ในการใช้ กลวิธีการอ่านแต่ละประเภท (oral practice)

ผลปรากฏว่ากลุ่มทดลองกลุ่มแรกนี้ได้คะแนนการทดสอบ การอ่านสูงกว่าอีก 3 กลุ่ม นอกจากนั้น ปรากฏว่ากลุ่ม ทดลองกลุ่มแรกมีการใช้กลวิธีการอ่านที่สอนโดยทั่ว ๆ ไปมากกว่าอีก 3 กลุ่ม จากผลการวิจัยนี้ Bereiter และ Bird สรุปว่า การเรียนรู้กลวิธีต่าง ๆ ทางด้านสติปัญญานั้น จำเป็นจะต้องสอนและอธิบายรวมทั้งการสาธิตให้ดู เป็นตัวอย่างอย่างแจ่มชัด นักเรียนจึงจะสามารถนำ กลวิธีมาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คุณประโยชน์ของเทคนิค TOL ที่ Bereiter และ Bird กล่าวถึงจากผลงานวิจัย 2 ชิ้น มีผลสรุปได้ดังนี้ :

1) ข้อมูลจากเทคนิค TOL ที่ได้รับจากผู้อ่านที่ใช้กลวิธี การตรวจสอบความเข้าใจในการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ นั้น เป็นพื้นฐานของการวางรูปแบบการสอนกลวิธีการ อ่านเหล่านี้แก่นักเรียน

2) เทคนิค TOL เป็นวิธีที่ช่วยให้ครูผู้สอนสื่อการสอน กลวิธีการอ่านแก่นักเรียนได้โดยตรง โดยการสาธิตให้ นักเรียนดูพร้อมคำอธิบาย

3) เทคนิค TOL เป็นวิธีที่สามารถนำมาซึ่งข้อมูลจาก การให้นักเรียนฝึกฝนและใช้กลวิธีการอ่านอย่างมี ประสิทธิภาพ

4) การสาธิตกระบวนการทางด้านความคิดและสติปัญญา (mental and cognitive processes) โดยใช้เทคนิค TOL นี้ จะเพิ่มคุณค่า โดยการนำมาใช้ร่วมกับวิธีการ สอนการอ่านประเภทอื่น ๆ

นอกจาก Bereiter และ Bird (1985) แล้ว Steinberg, Bohning และ Chowling (1991) ได้ใช้เทคนิค TOL เพื่อทำการศึกษาการอ่านภาษาอังกฤษ และการทำความเข้าใจข้อมูลของเอกสารที่อ่านของนักศึกษาชาวอเมริกัน ระดับปริญญาตรี โดยเอกสารที่นำมาใช้ในการวิจัยเป็น บทความเชิงอธิบาย (expository text) ที่มีระดับความ ยากสูง ในงานวิจัยของ Steinberg และคณะนี้ มีนักศึกษา ชั้นปีที่หนึ่งร่วมทำการวิจัย 20 คน นักศึกษาเหล่านี้เป็น นักศึกษาที่ผ่านการวัดผลการอ่านแล้วว่าเป็นผู้มีความ สามารถในการอ่านในระดับต่ำ Steinberg และคณะใช้ เทคนิค TOL โดยให้นักศึกษารายงานความคิดของตน

เองออกมาดัง ๆ ขณะอ่านเอกสารชิ้นนั้น นอกจากนั้น Steinberg และคณะยังได้ทำการสนทนากับนักศึกษา เหล่านี้หลังการอ่าน เพื่อให้ได้ข้อมูลเพิ่มเติม งานศึกษา วิจัยของ Steinberg และคณะเป็นงานศึกษาวิจัยเชิง คุณภาพ โดยที่ Steinberg และคณะได้บรรยายลักษณะ การอ่านของนักศึกษาเหล่านี้ออกเป็นสองแบบ คือ

1) การบรรยายลักษณะการอ่านโดยแบ่งเป็นการอ่าน ที่เกี่ยวข้องกับคำ (word-related) ประโยค (sentence-related) และบริบท (discourse-related) และ

2) การบรรยายถึงลักษณะการอ่าน และการทำความเข้าใจเนื้อหาของเอกสารที่อ่านซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ ในขณะที่การอ่านดำเนินไปอย่างราบรื่นไม่ติดขัด และ ในขณะที่ผู้อ่านประสบปัญหาในการทำความเข้าใจเนื้อเรื่อง

งานวิจัยกลวิธีการอ่านการตรวจสอบความเข้าใจ ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

ผู้เขียนขอแนะนำงานวิจัยการอ่านภาษาต่างประเทศ โดยการใช้เทคนิค TOL มากล่าวถึงคร่าว ๆ 2 ชิ้น ในการศึกษา วิจัยเชิงคุณภาพของการอ่านภาษาที่สองหรือภาษาต่าง ประเทศ Carol Hosenfeld นับเป็นผู้บุกเบิกในการใช้เทคนิค TOL ในปี ค.ศ. 1979 Hosenfeld ได้ทำวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้นักศึกษาชาวอเมริกันคนหนึ่งชื่อ Cindy เป็นผู้อ่าน (reader) โดยใช้เทคนิค TOL Hosenfeld ได้ทดลองให้ Cindy อ่านบทเรียนภาษาฝรั่งเศส และให้รายงานความคิดของตนเองออกมาดัง ๆ (think aloud) เป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาแรกของ Cindy ข้อมูลที่ได้รับจาก เทคนิค TOL ซึ่งเรียกว่า protocols นั้น ทำให้ Hosenfeld พบว่า Cindy มีลักษณะการอ่านประเภทที่เรียกว่า “แปลคำต่อคำ” (word-by-word translation หรือ verbatim translation) ลักษณะการอ่านของ Cindy ตามที่ Hosenfeld บรรยายคือ: “translated word-by-word, forgot the meaning of sentences as soon as she decoded them, and guessed the meaning of new words without regard to context, i.e., as though they existed in isolation.” (Cohen & Hosenfeld, 1981: 297)

นับว่าเทคนิค TOL มีคุณค่าในการที่จะทำให้นักวิจัยและ ครูผู้สอนภาษา ได้ทราบถึงลักษณะการอ่านการทำความเข้าใจ และการตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน หาก ผลการศึกษาวิจัยแสดงให้เห็นว่าลักษณะการอ่านเช่นใด ส่อถึงข้อบกพร่องของผู้อ่าน ก็จะได้ดำเนินการแก้ไขให้ นักเรียนปรับปรุงแก้ไขลักษณะการอ่าน และใช้กลยุทธ์ ในการอ่านที่มีประสิทธิภาพ

นอกจากงานศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพของ Hosenfeld แล้วยังมีงานวิจัยของ Ellen Block เมื่อปี ค.ศ. 1986 ที่ใช้เทคนิค TOL เช่นกัน Block (1986) ทำการศึกษาวิจัยกลวิธีการอ่านและการตรวจสอบความเข้าใจของนักศึกษา 9 คน เป็นชาวจีน 3 คน ชาวสเปน 3 คน และชาวอเมริกัน 3 คน โดยให้นักศึกษาเหล่านี้รายงานความคิดของตนเองออกมาดัง ๆ ขณะอ่านเอกสารภาษาอังกฤษ เช่นเดียวกับงานศึกษาวิจัยของ Hosenfeld เทคนิค TOL ในงานศึกษาวิจัยของ Block ทำให้ Block ได้ทราบถึงลักษณะกลวิธีการอ่านการตรวจสอบความเข้าใจของนักศึกษาเหล่านี้ และทำให้ Block สามารถเปรียบเทียบลักษณะการอ่านของนักศึกษา 3 กลุ่มนี้ โดยจัดเป็นการอ่านโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแรก (ชาวอเมริกัน) และภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (ชาวจีนและชาวสเปน) Block สรุปว่าข้อมูลที่ได้รับจากเทคนิค TOL แสดงให้เห็นว่ากลวิธีที่ใช้ในการอ่านการทำความเข้าใจเนื้อเรื่องไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปตามภาษาแรกของผู้อ่าน พูดอีกนัยหนึ่งคือ ถึงแม้ผู้อ่านจะมีภาษาแรกที่แตกต่างกัน (ในที่นี้คือภาษาจีน ภาษาสเปน และภาษาอังกฤษ) แต่กลวิธีในการอ่านการทำความเข้าใจที่ใช้ดูจะไม่แตกต่างกัน

งานวิจัยของผู้เขียน

ในงานวิทยานิพนธ์ปริญาเอกของผู้เขียนนั้น (Katib, 1997) ผู้เขียนได้ทำวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีการอ่าน การตรวจสอบความเข้าใจในการอ่านบทความภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่สอง และปีที่สี่ของคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใช้เทคนิค TOL และบันทึกข้อมูลโดยการบันทึกเสียง (Audio-tape) และบันทึกภาพ (Video-tape) จุดมุ่งหมายของงานวิจัยนี้มีสามประการ

ประการแรก ต้องการทราบกลวิธีการตรวจสอบความเข้าใจในการอ่านบทความภาษาอังกฤษของนิสิตไทย

ประการที่สอง ต้องการทราบว่าผู้อ่านสองกลุ่ม ซึ่งมาจากพื้นเพการศึกษาเดียวกัน (Homogeneous Group: Faculty of Communication Arts) มีระดับการเรียนรู้ที่สูงพอ ๆ กัน (คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3 ขึ้นไป) กลุ่มหนึ่งระดับความสามารถภาษาอังกฤษค่อนข้างสูง (Higher English Language Proficiency) แต่อีกกลุ่มหนึ่งระดับความสามารถภาษาอังกฤษค่อนข้างต่ำ (Lower English Language Proficiency) จะมีกลวิธีการตรวจสอบความเข้าใจในการอ่านต่างกันหรือไม่ อย่างไร

ประการที่สาม ต้องการทราบว่านิสิตปีที่ 4 ซึ่งมีเวลาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนานกว่านิสิตปีที่ 2 จะมีกลวิธีการตรวจสอบความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้รับจากการที่ให้นิสิตจำนวน 16 คน รายงานความคิดของตนเองดัง ๆ (Think Aloud) ผู้เขียนได้ค้นพบว่า

1) มีกลวิธีการตรวจสอบความเข้าใจในการอ่าน (Comprehension Monitoring Strategies) ทั้งหมด 28 กลวิธี ผู้เขียนได้จัดกลวิธีทั้ง 28 ชนิดนี้ให้อยู่ในหมวดหมู่ตามหน้าที่ในการใช้โดยแบ่งออกได้เป็น 6 หมวดหมู่ คือ

- (1) Understanding the meaning of the text
- (2) Rationalization
- (3) Interaction with the text
- (4) Enquiring clarification
- (5) Comprehension monitoring และ
- (6) Text structure and vocabulary

2) จากการใช้วิธีสถิติ Mann-Whitney U-Wilcoxon Rank Sum W Test กับกลวิธีการตรวจสอบความเข้าใจในการอ่านทั้ง 28 ชนิดนี้ มีเพียง 3 กลวิธีที่แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างในการใช้ความเข้าใจระหว่างนิสิตกลุ่มที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษค่อนข้างสูง และนิสิตกลุ่มที่ระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษค่อนข้างต่ำ ข้อมูลที่ได้รับนี้ทำให้อาจอนุมานได้ว่าความแตกต่างของระดับความสามารถทางภาษาต่างประเทศของผู้อ่าน (ผู้อ่านที่มีระดับความสามารถภาษาอังกฤษค่อนข้างสูง และผู้อ่านที่มีระดับความสามารถภาษาอังกฤษค่อนข้างต่ำ) อาจจะไม่มีผลกระทบมากนักต่อความแตกต่างในการเลือกใช้กลวิธีการอ่าน หากผู้อ่านเหล่านี้มีพัฒนาการทางด้านสมองและสติปัญญา และความสามารถในการศึกษาสูง ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านเหล่านี้มีพัฒนาการเรียนรู้ (learning strategies) ที่ได้มีพัฒนาการอย่างเต็มที่มาแล้ว มาใช้กับการเรียนการอ่านภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศด้วย และ

3) มีเพียง 3 กลวิธีที่แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างในความถี่ของการใช้กลวิธีการตรวจสอบความเข้าใจในการอ่านระหว่างนิสิตปีที่ 2 และปีที่ 4 ผลจากข้อมูลนี้อาจสรุปได้ว่าระยะเวลาที่ต่างกันเพียง 2 ปี ในบรรยากาศการศึกษา ไม่มีบทบาทมากนักต่อความแตกต่างในการใช้กลวิธีตรวจสอบความเข้าใจในการอ่าน

นอกจากนั้น เทคนิค TOL ยังได้เปิดเผยให้ผู้เขียนได้ทราบข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการตรวจสอบความเข้าใจในการอ่านของนิสิต ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า

1. จากการเลือกใช้กลวิธีการตรวจสอบความเข้าใจในการอ่าน ตามลำดับจำนวนมากไปจนถึงจำนวนน้อย (Frequency of Use of Strategies) ปรากฏว่านิสิต 2 กลุ่ม (จำนวน 16 คน) เลือกใช้กลวิธี 6 อย่างแรกที่เหมือนกันตามลำดับมากไปน้อยคือ

- 1) Rereading
- 2) Translation
- 3) Rephrasing
- 4) Identifying Meaning and Forming Hypothesis of Meaning of Vocabulary (Unspecific and Specific Meanings)
- 5) Expressing Confusion (Content and Vocabulary) และ
- 6) Interpretation of the Text Content

กลวิธี 6 อย่างนี้จะเป็นกลวิธีที่ถูกใช้มากเช่นกัน ในงานวิจัยชิ้นอื่น ๆ ทั้งในภาษาแรกและภาษาต่างประเทศ

2. ลักษณะการอ่านและการตรวจสอบความเข้าใจในการอ่าน (Types of Readers) แบ่งออกได้เป็น 5 ประเภทด้วยกัน คือ

- 1.) ผู้อ่านที่ใช้กลวิธีการอ่านหลากหลาย (Diverse Strategy Readers)
- 2.) ผู้อ่านที่ใช้กลวิธีการอ่านจำนวนมากพอ ประมาณและมีลักษณะการอ่านช่วงยาว (Average Strategy and Longer Chunks Readers)
- 3.) ผู้อ่านที่มีลักษณะการอ่านแบบช่วงสั้นและถี่ (Short Chunks Strategy Readers with High Frequency)
- 4.) ผู้อ่านที่มีลักษณะการอ่านแบบเฉื่อยชาไม่กระตือรือร้น (Passive Readers)
- 5.) ผู้อ่านที่มีกลวิธีการอ่านแบบผสม (Mixed Strategy Readers)

3. ข้อมูล TOL เปิดเผยให้ทราบถึงความเป็นเอกลักษณ์ในการอ่านของนิสิตแต่ละคน (Individual Differences)

นอกจากนั้น เทคนิค TOL ยังเปิดเผยให้ทราบถึงลักษณะการใช้กลวิธีการอ่านการทำความเข้าใจของผู้อ่านบางคน ซึ่งแทนที่จะทำให้เพิ่มประสิทธิภาพในการทำความเข้าใจเนื้อเรื่องกลับเป็นตัวกีดขวางทำให้ประสิทธิภาพในการอ่านการทำความเข้าใจลดลงลักษณะเช่นนี้เป็นลักษณะที่เรียกว่า Counter-Productive และผลเสียก็คือ ทำให้ผู้อ่านประสบปัญหาในการทำความเข้าใจเนื้อหาของเอกสารที่อ่าน

สรุปวิธีการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

การอ่านนับเป็นวิธีที่สำคัญในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และในการแสวงหาความรู้ที่มีคุณค่าสำหรับนักศึกษา อย่างไรก็ตาม นักศึกษาไทยยังคงประสบปัญหาในการอ่านบทเรียนภาษาต่างประเทศอยู่เนื่อง ๆ การเข้าใจถึงปัญหาการอ่านภาษาต่างประเทศของนักศึกษาจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง เทคนิค Think-aloud ได้พิสูจน์แล้วว่าสามารถนำมาซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับการอ่านที่เป็นประโยชน์ และแสดงให้เห็นถึงรูปแบบการอ่านต่าง ๆ ของการตรวจสอบความเข้าใจของนักศึกษา และการแก้ไขปัญหการไม่เข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านของผู้เรียนภาษาต่างประเทศ ข้อมูลเหล่านี้แสดงให้เห็นลักษณะของปัญหาที่ผู้อ่านประสบขณะที่กำลังอ่าน เพื่อจะได้นำมาแก้ไขปรับปรุงลักษณะการอ่านที่ขาดประสิทธิภาพ หากนำเทคนิค TOL มาใช้ร่วมกับวิธีการวัดผลชนิดอื่น ก็ยิ่งจะช่วยให้ นักวิจัยและอาจารย์ผู้สอนเข้าใจถึงลักษณะการอ่านภาษาต่างประเทศของนักเรียนนักศึกษาไทยได้ดียิ่งขึ้น

เทคนิคTOL

ดร. อติศรา กาติ๊บ สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท สาขา
จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปริญญาโท สาขา
International Relations ที่ University of San Diego,
California สหรัฐอเมริกา และปริญญาโท สาขา
Teaching of English as a Second Language ที่
University of Illinois at Urbana-Champaign, Illinois
สหรัฐอเมริกา หลังจากนั้น ได้รับทุนรัฐบาลแคนาดา
ให้ศึกษาระดับปริญญาเอกที่ University of Victoria
สำเร็จการศึกษา Doctor of Philosophy สาขา Language
Arts-Education ดร.อติศรา กาติ๊บ ปัจจุบันเป็นอาจารย์
ประจำอยู่ที่ สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
และเคยดำรงตำแหน่งเลขานุการภาควิชาสอนภาษา
อังกฤษสำหรับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ปี พ.ศ.
2533 เขียนบทความเรื่อง The Role of Second
Language Teachers ลงพิมพ์ในวารสาร PASAA
Vol.20, No 1, June 1990

เอกสารอ้างอิง

- Alderson, J. C. (1984). Reading in a foreign language: A reading problem or a language problem? In J.C. Charles Alderson & A. H. Urquhart (Eds.), Reading In A foreign language (1-27). New York: Longman Inc.
- Bereiter, C., & Bird, M. (1985). Use of thinking aloud in identification and teaching of reading comprehension strategies. Cognition and Instruction 2: 131-156.
- Block, E. (1986). The comprehension strategies of second language readers. TESOL Quarterly 20(3): 463-494.
- Block, E. (1991). See how they read: Comprehension monitoring of L1 and L2 readers. TESOL Quarterly 26: 319-342.
- Casanave, C.P. (1988). Comprehension monitoring in ESL reading: A neglected essential. TESOL Quarterly 22 (2): 283-302.
- Cohen, A. D., & Hosenfeld, C. (1981). Some uses of mentalistic data in second language research. Language Learning 31: 285-314.
- Dubin, F., & Bycina, D. (1991). Academic reading and the ESL/EFL teachers. In M. Celce-Murcia (Ed.), Teaching English as a Second or Foreign Language (2nd ed.), 195-215. New York: Newbury House.
- Ericsson, K. A., & Simon, H. A. (1980). Verbal reports as data. Psychological Review, 87 (3): 215-251.
- Hosenfeld, C. (1977). A preliminary investigation of the reading strategies of successful and non-successful second language readers. System 5: 112-123.
- Hosenfeld, C. (1979). Cindy: A learner in today's foreign language classroom. In W. Bourne (Ed.), The foreign language learner in today's classroom environment (53-75). Montpelier, VA: Northeast Conference on The Teaching of Foreign Languages.
- Katib, A. (1997). A descriptive study of Thai EFL students' comprehension monitoring strategies when reading in English. Doctoral dissertation, University of Victoria, Victoria.
- Newell, A., & Simon, H. A. (1972). Human problem solving. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall, Inc.
- Nissinen, A. (1988). Back to nature. World Health, -: 4-5.
- Olson, G., Duffy, S., & Mack, R. (1984). Think-out-loud as a method for studying real-time comprehension processes. In D. E. Kieras & M. A. Just (Eds.), New methods in reading comprehension research (252-286). Hillsdale, New Jersey: Lawrence Erlbaum Associates, Publishers.
- Paris, S. G., Wasik, B. A., & van der Westhuizen, G. (1988). Metacognition: A review of research on metacognitive and reading. In J. Readance & S. Baldwin (Eds.), Dialogues in literacy research (143-166). Chicago: National Reading Conference, Inc.
- Randall, A., Fairbanks, M. M., & Kennedy, M. L. (1986). Using think-aloud protocols diagnostically with college readers. Reading Research and Instruction 25(4): 240-253.
- Steinberg, I., Bohning, G., & Chowling, F. (1991). Comprehension monitoring strategies of non-proficient college readers. Reading Research and Instruction 30 (3): 63-75.
- Thorndike, E. L. (1917). Reading as reasoning: A study of mistakes in paragraph reading. Journal of Educational Psychology 8: 323-332.

References

นักศึกษา กฎหมาย ต้องการอะไร

ทรงพร ทาเจริญศักดิ์

ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันว่าภาษาอังกฤษได้ก้าวเข้ามามีบทบาทอย่างกว้างขวางในวงกฎหมายในประเทศไทย โดยเฉพาะในภาคเอกชน ซึ่งปัจจุบันนักกฎหมายไม่เพียงแต่ต้องติดต่อสื่อสาร และให้คำแนะนำกับลูกค้าในประเทศไทยเท่านั้น หากจำเป็นต้องติดต่อสัมพันธ์กับนักกฎหมาย หรือลูกค้าชาวต่างประเทศที่มาประกอบธุรกิจในประเทศไทย

ผู้เขียนได้ให้บริการการสอนภาษาอังกฤษแก่นิสิตคณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มาเป็นเวลานาน ทั้งในระดับปริญญาตรีและปริญญาโท ตลอดจนได้เฝ้าสังเกตความเปลี่ยนแปลงนี้มาตลอด โดยเฉพาะความเปลี่ยนแปลงของตัวนักศึกษากฎหมายที่มีความตื่นตัว และมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษของตนเอง ผู้เขียนจึงได้ออกแบบสอบถามความคิดเห็นของนิสิตปริญญาโท คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 57 คน เพื่อศึกษาถึงปัญหาและสร้างแนวทางในการช่วยเหลือพวกเขา คำถามที่ถามนิสิตตั้งแต่ชั่วโมงแรกของการสอนก็คือ

1. ท่านคิดว่าภาษาอังกฤษจำเป็นต่อนักกฎหมายอย่างไร
2. ท่านคิดว่านักกฎหมายมีปัญหาอะไรบ้างในการเรียนภาษาอังกฤษ
3. ปัจจัยอะไรบ้างที่ท่านคิดว่าทำให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ยาก (โดยเฉพาะภาษาอังกฤษในข้อเขียนทางกฎหมาย)
4. ทักษะภาษาอังกฤษที่ท่านคิดว่าจำเป็นต่อวิชาชีพกฎหมายคือทักษะอะไรบ้าง โดยให้เขียนตัวเลข 1-5 หน้าทักษะพูด ฟัง อ่าน เขียน แปล ตามลำดับความสำคัญ
5. ในการประกอบวิชาชีพกฎหมาย ท่านจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ใดบ้าง
6. ในชีวิตประจำวัน ท่านให้เวลาในการเพิ่มพูนความรู้ และฝึกฝนภาษาอังกฤษในด้านใดบ้าง โดยให้ระบุกิจกรรมที่ทำ

1

ในหัวข้อที่ 1 ที่ว่าด้วย “ภาษาอังกฤษจำเป็นต่อนักกฎหมายอย่างไร”

คำตอบส่วนใหญ่ที่ได้รับคล้ายคลึงกันว่า ภาษาอังกฤษมีความสำคัญและมีความจำเป็นอย่างยิ่งยวดในยุคสมัยของการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของโลกธุรกิจไร้พรมแดน ซึ่งต้องแข่งขันทางธุรกิจทั้งในประเทศและนอกประเทศ พอจะสรุปเป็นประเด็น ดังนี้

ก. ความรู้ภาษาอังกฤษช่วยให้สามารถรับทราบข่าวสาร ข้อมูลทางกฎหมายได้อย่างรวดเร็วฉับไวทันต่อเหตุการณ์ เนื่องจากสื่อต่าง ๆ จากต่างประเทศจะเป็นภาษาอังกฤษ

ข. ภาษาอังกฤษช่วยให้สามารถติดต่อสื่อสารกับนักกฎหมายต่างประเทศ ลูกความ คู่พิพาท หรือแม้แต่หัวหน้าที่เป็นชาวต่างชาติได้

ค. ปัจจุบันนี้วิชาชีพกฎหมาย นอกจากจะมีความสำคัญในแง่ของการว่าความในศาลแล้ว ยังต้องใช้ในการเจรจา ระหว่างประเทศ หรือ “International Transaction” ทั้งในด้านการร่างสัญญา และกับเอกสารทางกฎหมายอื่น ๆ ล้วนแต่มีความเกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษทั้งสิ้น

ง. ภาษาอังกฤษจำเป็นมากสำหรับนักกฎหมายในการศึกษาระดับสูงขึ้นเพราะต้องศึกษาค้นคว้าจากตำราภาษาอังกฤษ

จ. สำหรับนักกฎหมายแล้ว ภาษาอังกฤษจำเป็นอย่างยิ่งในการช่วยพัฒนาระบบกฎหมายไทยให้เจริญยิ่งขึ้น โดยนำไปวิเคราะห์เปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศเพื่อพัฒนาระบบกฎหมายของไทยให้เป็นสากล และพัฒนา นักกฎหมายไทยให้มีคุณภาพทัดเทียมกับนักกฎหมายต่างประเทศ

2

คำถามที่ 2 ที่ว่า นักกฎหมายไทยมีปัญหาอะไรบ้างในการเรียนภาษาอังกฤษจากการรวบรวมคำตอบ สามารถสรุปประเด็นปัญหาได้ดังนี้

ก. พื้นฐานภาษาอังกฤษไม่ดีพอ จึงทำให้ไม่ชอบเรียน ขาดความกระตือรือร้น จึงขาดความรู้ความชำนาญ ขาดทักษะในทุก ๆ ด้าน โดยเฉพาะขาดความเข้าใจใน ด้านโครงสร้างประโยค มีปัญหาทางด้านการอ่านตำรา การเขียน การฟัง และการพูด

ข. ศัพท์เฉพาะทางกฎหมายยากต่อการทำความเข้าใจ และตีความ เพราะมีลักษณะเฉพาะ และคำบางคำก็ไม่มี ความหมายเหมือนกับความหมายที่ใช้ทั่วไปในภาษาอังกฤษ อีกทั้งไวยากรณ์และโครงสร้างภาษาก็แตกต่าง จากที่ใช้ในภาษาอังกฤษทั่วไป

ค. ในระดับมหาวิทยาลัยไม่ค่อยเน้นการสอนภาษาอังกฤษ จึงขาดความต่อเนื่องในการเรียนรู้และฝึกฝน บางมหาวิทยาลัยกำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักกฎหมายเป็นเพียงวิชาเลือก

ง. อาจารย์ผู้สอนที่มีความชำนาญทั้งด้านภาษาอังกฤษ และด้านกฎหมายมีจำนวนน้อย

3

คำถามข้อที่ 3 บั๊จยอะไบบ้างที่ท่านคิดว่าทำให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ยาก (โดยเฉพาะภาษาอังกฤษในข้อเขียนทางกฎหมาย)

ผู้ตอบส่วนใหญ่มีความเห็นโดยสรุปดังนี้

ก. เป็นภาษาที่ยาก เพราะมีศัพท์เฉพาะเป็นจำนวนมาก ซึ่งยากต่อการอ่านและการตีความ

ข. ภาษาอังกฤษในข้อเขียนทางกฎหมายมีรากทางประวัติศาสตร์มาจากภาษาละตินและภาษาฝรั่งเศส เป็นต้น จึงเป็นอุปสรรคต่อความเข้าใจ

ค. ภาษากฎหมายโดยทั่วไปไม่ว่าจะเป็นภาษาใด มักจะเป็นภาษาที่มีลักษณะเฉพาะเจาะจงเพราะต้องการความหมายที่แจ้งชัดตรงตามเจตนาของผู้ใช้

ง. วัฒนธรรมทางภาษาและระบบกฎหมายของประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษมีความแตกต่างกัน จึงจำต้องศึกษาให้เข้าใจพื้นฐานที่แตกต่างกันด้วย

จ. พจนานุกรมทางด้านกฎหมายยังมีจำนวนน้อย

4

คำถามข้อที่ 4 ทักษะภาษาอังกฤษที่ท่านคิดว่าจำเป็นต่อการทำงาน

พอจะสรุปความคิดเห็นได้ดังนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามจะให้ความสำคัญกับการอ่านเป็นลำดับหนึ่ง การฟังเป็นลำดับสอง การพูดเป็นลำดับสาม การเขียนเป็นลำดับสี่ และการแปลเป็นลำดับห้า

จะเห็นว่า อันดับที่ 1 การอ่าน (ร้อยละ 33.33) อันดับ ที่ 2 การฟัง (ร้อยละ 29.82) อันดับ ที่ 3 การพูด (ร้อยละ 28.07) นั้น เป็นตัวเลขที่ใกล้เคียงกันมาก แสดงว่าผู้ตอบมีความจำเป็นต้องใช้ทักษะการฟังและการพูดเกือบจะเท่ากับทักษะการอ่านทีเดียว ส่วนทักษะการเขียนและการแปลนั้นมีความจำเป็นน้อยกว่าสามทักษะที่กล่าวมาแล้วมากพอสมควร ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการเขียนและการแปลเป็นภาษาอังกฤษนั้นอาจจะใช้วิธีว่าจ้างผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านให้เป็นผู้แปล

5

คำถามข้อที่ 5 ในการทำงานของท่านจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ใดบ้าง

ผู้ตอบได้ระบุสถานการณ์ต่าง ๆ ดังนี้

พูด

- ติดต่อลูกค้า
- ติดต่อสื่อสารกับเพื่อนร่วมงาน
- โทรศัพท์
- ติดต่อสถานทูต
- ต้อนรับผู้มาเยือน
- สอบสวนปากคำผู้ต้องหา
- ประชุม

ฟัง

- ติดต่องาน
- ข่าว
- เพื่อเก็บข้อมูลสำหรับตีความ
- คำสั่งงาน
- ประชุม
- สัมมนา, บรรยายพิเศษ
- ฟังคำให้การ

อ่าน

- จดหมาย (ส่วนใหญ่จะติดต่อกับลูกค้า โดยใช้จดหมาย เพื่อปรึกษาข้อกฎหมาย)
- หนังสือพิมพ์, หนังสืออ้างอิง
- บันทึกข้อความ
- เอกสารสัญญา
- Fax
- หนังสือบอกกล่าวทวงถาม (Notice)
- เอกสารจากต่างประเทศ
- หนังสือเดินทาง (Passport)
- ระเบียบข้อบังคับในการทำงานอย่างง่าย ๆ
- บทความ, ตำราทฤษฎี

6

คำถามข้อที่ 6 ในชีวิตประจำวันท่านได้พยายามให้เวลากับการเพิ่มพูนความรู้ด้านภาษาอังกฤษในด้านใดบ้าง

- อ่านหนังสือพิมพ์และนิตยสารภาษาอังกฤษ (คิดเป็น 71.93%) ผู้ตอบได้ระบุหนังสือและนิตยสารดังกล่าว เช่น

Bangkok Post	Asia-Week
The Nation	Students Weekly
Readers Digest	Business Opportunities
Future	in Japan
Times	นิยาย
Text ต่าง ๆ	PC Computing
โดยเฉลี่ยแล้วประมาณอาทิตย์ละ 1-2 ครั้ง	

- สนธิสัญญา ข้อตกลงระหว่างประเทศ
- รายงานทางวิชาการ
- ข้อเท็จจริงในสำนวนคดี

เขียน

- จดหมาย
- บันทึก
- รายงานแจ้งลูกค้า
- Comment
- สัญญา (ร่าง-แก้)
- หนังสือบอกกล่าวทวงถาม (Notice)
- ระเบียบข้อบังคับในการทำงานอย่างง่าย ๆ
- คำแนะนำ
- จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (E-mail)
- หนังสือติดต่อราชการ
- รายงาน

- ฟังวิทยุภาษาอังกฤษจากสถานีวิทยุ (คิดเป็น 54.39%) เช่น

FM 94.5	FM 95.5
FM 103.5	FM 105
FM 105.5	FM 107

ส่วนใหญ่จะฟังข่าว เพลง แต่จะฟังไม่บ่อยนัก บางคนจะฟังทุกเช้า

- ดูโทรทัศน์/เคเบิลทีวี (คิดเป็น 63.17%) เช่น

IBC	ITV
CNN	BBC
THAI SKY	MTV
UTV	ดาวเทียม

โดยส่วนใหญ่จะดูข่าวและภาพยนตร์ ซึ่งจะฟังเป็น sound track และจะดูเมื่อมีเวลาว่าง เช่น เสาร์-อาทิตย์

- ซื้อหนังสือ/เทป/วีดีโอ มาฝึกด้วยตนเอง (คิดเป็น 33.33%) เช่น

Follow Me
หนังสืออาจารย์สงวน วงศ์สุชาติ
หนังสือ Grammar
หนังสือภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน
เทปฝึกการฟังและออกเสียง

- ฝึกพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อนร่วมงาน/นักท่องเที่ยว (คิดเป็น 35.09%) เช่น

ฝึกพูดกับเพื่อนร่วมงาน
ประชุมต่างหน่วยงาน
ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่จะทำต่อเมื่อมีโอกาส

แปล

- ระเบียบประวัติสำหรับการสมัครงาน (Resume)
- หนังสือเดินทาง (Passport)
- ข่าวก
- บันทึก
- เอกสารราชการ
- สัญญา, ร่างสัญญา
- จดหมาย
- หนังสือบอกกล่าวทวงถาม (Notice)
- เอกสารการทำงาน
- กรมธรรม์
- หนังสือกฎหมาย
- เอกสารลูกค้า
- ตัวโดยสารเครื่องบิน
- กฎหมายต่างประเทศ
- บทความ
- หลักฐาน

กล่าวโดยสรุป ผู้เขียนมีข้อสังเกตเกี่ยวกับผลของการสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษากฎหมาย ดังนี้

ก. เห็นได้ชัดว่า นักศึกษากฎหมายส่วนใหญ่เป็นผู้มีวุฒิภาวะสูง สามารถระบุปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของตนได้อย่างชัดเจน ตลอดจนได้ให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ โดยเฉพาะการแนะนำให้สถาบันที่สอนกฎหมายให้สนใจปรับปรุงหลักสูตรให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น และเชิญชวนอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมายหันมาสนใจสอนภาษาอังกฤษมากขึ้น

ข. สำหรับประเด็นที่ว่า ทำไมภาษาอังกฤษในกฎหมายจึงยาก ผู้ตอบส่วนใหญ่ก็สามารถระบุปัญหาได้อย่างถูกต้องว่าเป็นปัญหาที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาลาติน จึงทำให้มีศัพท์สำนวนและการตีความที่มีลักษณะเฉพาะ อีกทั้งโครงสร้างภาษายังซับซ้อน และใช้ประโยคที่มีส่วนขยายมากในประโยคเดียวกัน

ค. เป็นที่น่าสังเกตว่า ทักษะการฟัง และการพูด ซึ่งเป็นทักษะที่มักจะถูกละเลย และไม่ได้รับการจัดให้อยู่ในหลักสูตรสำหรับนักศึกษา ได้กลายมาเป็นทักษะที่ผู้ตอบแบบสอบถามคิดว่าน่าจะได้รับความสำคัญในระดับที่ใกล้เคียง หรือเกือบจะเท่าทักษะการอ่าน

ง. ในส่วนสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้ตอบแบบสอบถามต้องใช้ภาษาอังกฤษในการประกอบวิชาชีพนั้น น่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะได้สะท้อนให้เห็นถึงการมีปฏิสัมพันธ์ทางภาษาอย่างหลากหลาย และเป็นจริง สมควรที่ผู้รับผิดชอบในการสอน และจัดหลักสูตรจะนำไปพิจารณาเพื่อปรับปรุงการจัดทำหลักสูตร และพัฒนาการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการใหม่ ๆ ของนักศึกษากฎหมายในประเทศไทย อันหมายถึงการพัฒนาบุคลากรด้านกฎหมายไทยให้มีคุณภาพมากขึ้น

จ. ต่อประเด็นที่ว่า นักศึกษากฎหมายได้ใช้ชีวิตประจำวันอย่างไรที่จะช่วยส่งเสริมเพิ่มพูนความรู้ และทักษะการใช้ภาษาอังกฤษให้มากขึ้นนั้น จะเห็นได้ว่าเป็นที่น่ายินดีอย่างยิ่งที่ได้รับทราบว่าผู้เรียนชาวไทยในปัจจุบันมีความตื่นตัวที่จะหาโอกาสต่าง ๆ ที่สามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้มาใช้เป็นประโยชน์ช่วยตัวเองให้เก่งภาษาอังกฤษขึ้น มีจำนวนถึงร้อยละ 71.93 ที่อ่านหนังสือพิมพ์ และนิตยสารภาษาอังกฤษเป็นประจำทุกสัปดาห์ ถึงแม้ว่าจะไม่ได้อ่านเป็นประจำทุกวันแต่ก็สะท้อนให้เห็นว่านักศึกษาได้พยายามช่วยตัวเองมากขึ้น ไม่ได้จำกัดการหาความรู้ไว้เฉพาะในห้องเรียนเท่านั้น นอกจากนี้ นักศึกษาจำนวนหนึ่งก็ใส่ใจในการฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ ช็อทหนังสือ หรือเทปมาฝึกฝนด้วยตนเองตลอดจนฝึกสนทนากับคนต่างชาติเมื่อมีโอกาส

สิ่งเหล่านี้เป็นนิมิตหมายอันดี และสอดคล้องกับแนวการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในยุคปัจจุบัน ที่เน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ ตลอดจนเน้นการฝึกผู้เรียนให้สามารถพัฒนากลยุทธ์ในการเรียน (Learning Strategies) ที่เหมาะสมกับตนเอง เพื่อจะได้มีทักษะในทางบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษในอนาคต และตลอดไป

นักศึกษากฎหมาย ต้องการอะไร

ทรงพร ทาเจริญศักดิ์ จบการศึกษา อ.บ.(เกียรตินิยม) และ อ.ม. จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย M.A. in TESL จาก Southern Illinois สหรัฐอเมริกา และ Advanced Practical Cert. in Teacher Training in ESOL จาก University of Londonปัจจุบันดำรงตำแหน่งรองศาสตราจารย์ ประจำสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อาจารย์พิเศษวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการวิจัยทางกฎหมายระดับบัณฑิตศึกษา คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ปรึกษาด้านสิ่งพิมพ์ของ SEAMEO RIHEO ทบวงมหาวิทยาลัย ประธานคณะทำงานเพื่อทศวรรษการศึกษา สิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติ (The Thai Task Force for the UN Decade of Human Rights Education) เลขานุการร่วม FORUM-ASIA และกรรมการที่ปรึกษาของ The International Human Rights Internship Program (IHRIP)

References

รายงานความก้าวหน้าของการวิจัย
เรื่อง
การให้คำปรึกษาหารือในการปรับปรุง
การเขียนเค้าโครงการวิจัย
ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา

ดร. อัจฉรา วงศ์โสธร

ความสำคัญและที่มาของปัญหา

แผนพัฒนาการศึกษาของชาติระยะที่แปด (พ.ศ.2539-2543) ตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษาภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารสากล และสนองตอบความต้องการใหม่ ๆ ของสังคม รวมทั้งความต้องการของนักศึกษายุคใหม่ (แผนพัฒนาการศึกษาของชาติระยะที่แปด: 2539-2543, หน้า 8) การเขียนภาษาอังกฤษเป็นทักษะสื่อสารที่สำคัญยิ่งในสังคมที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เช่นสังคมไทย มีการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ทั้งเพื่อการติดต่อส่วนตัวเพื่อการศึกษาหาความรู้และเพื่อธุรกิจการงาน แต่เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า นักศึกษาไทยในระดับต่าง ๆ ของการศึกษามีปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษ และการเรียนก็ไม่อยู่ในระดับที่น่าพอใจ ยังมีที่ต้องปรับปรุง โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะในการเขียน

สมิตรา, (2535:161-162), สุพัฒน์ (2535:73-74) และจากการวิจัยของอัจฉรา และคณะ (2536) พบว่าการที่ครูผู้สอนแก้ไขงานเขียนส่วนที่ผิดของผู้เรียน และการให้คำปรึกษารายบุคคล มีผลให้งานเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยในระดับอุดมศึกษาดีขึ้น และช่วยสร้างให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการฝึกการเขียนภาษาอังกฤษ

หลักสูตรกระทรวงศึกษา (2539) ก็ได้บรรจุทักษะเขียนไว้ในระดับประถมศึกษาโดยมีการเสริมสร้างความรู้ด้านไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารไว้ด้วย ในระดับอุดมศึกษา ทักษะเขียนภาษาอังกฤษก็มีอยู่ในทุกระดับทั้งระดับปริญญาตรีและบัณฑิตศึกษา เช่น หลักสูตรบัณฑิตศึกษาของสถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นอาทิ ซึ่งได้ตระหนักถึงความสำคัญนี้ และได้บรรจุการเขียนเฉพาะกิจ เช่น การเขียนเค้าโครงการวิจัย การเขียนบทความวิชาการ และการเขียนรายงานวิจัยไว้ในหลักสูตรบัณฑิตศึกษา รายวิชาภาษาอังกฤษเทคนิค (5500-531) ซึ่งเป็นเป้าหมายของงานวิจัยเรื่องนี้ มีวัตถุประสงค์ดังนี้:

เพื่อให้ผลิตสามารถ

- 1. อ่านบทความ โครงการวิจัย บทคัดย่อ รายงาน
- 2. เขียนสรุปย่อบทความ เขียนโครงการ บทคัดย่อ รายงาน
- 3. กล่าวรายงาน

เนื้อหาวิชาประกอบด้วยบทความทางวิชาการหรือวิชาชีพ โครงการวิจัย บทคัดย่อ บทสรุป รายงาน และวัฒนธรรมที่ช่วยในการสื่อสารทางวิชาชีพ สื่อการสอน

ประกอบด้วยบทเรียนที่เป็นบทฝึกการอ่านและเขียนทางวิชาการหรือวิชาชีพ วิดีทัศน์ เทปบันทึกเสียง และแผ่นใส การประเมินผลประกอบด้วย การเขียนรายงาน 2 เรื่อง เรื่องที่หนึ่งเป็นการเขียนบทความหรือย่อความทางวิชาการจากบทความทางสาขาวิชาของผู้เรียน เรื่องที่สองเป็นการเสนอเค้าโครงการวิจัยในหัวข้อทางสาขาวิชาของผู้เรียน นอกจากนี้มีการสอบกลางภาค ปลายภาค และการเสนอเค้าโครงการวิจัยแบบปากเปล่า น้ำหนักของคะแนนที่ได้ คือ การเสนอโครงงานและการทำงานทั้งในห้องเรียนและการมอบหมายงานเป็นการบ้าน คิดเป็นร้อยละ 40% คะแนนสอบกลางภาคและปลายภาค คิดเป็นร้อยละ 30% ต่อการสอบหนึ่งครั้ง รวมทั้งหมดเป็น 100 คะแนนเต็ม ระดับคะแนนผ่านคือ 60% ขึ้นไป ได้ S ต่ำกว่า 60% ได้ U การประเมินผลที่ผ่าน ๆ มาสรุปได้ว่านิสิตส่วนใหญ่มีความสนใจในการอ่านและเขียนทางวิชาการ แต่มีความเห็นว่าการอ่านและเขียนด้านการวิจัยยาก และมีปัญหาด้านการใช้ไวยากรณ์ และการเลือกคำศัพท์ นิสิตต้องการที่จะอ่านบทความวิชาการเสนอเค้าโครงการงาน เขียนรายงาน กล่าวรายงาน การออกเสียง และการใช้ท่วงทิวาจาให้เหมาะสม

จากการตรวจให้คะแนนงานเขียนของนิสิตในรายวิชานี้ ผู้วิจัยพบว่ายังมีปัญหาในการเขียนอยู่มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการใช้ภาษา และการเรียบเรียง ทำให้การนำเสนอไม่ได้ความสมบูรณ์เท่าที่ควร ผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้สอนประจำรายวิชานี้ จึงเห็นความจำเป็นที่จะศึกษาหาแนวทางในการปรับปรุงงานเขียนของนิสิตที่ศึกษารายวิชานี้ และได้หยิบยกเอาการเขียนเค้าโครงการวิจัย (Research Proposal) มาเป็นหัวข้อในการศึกษา เนื่องจากเป็นสิ่งที่นิสิตสนใจและต้องใช้ในการศึกษาทางสาขาวิชาของตน ซึ่งจะต้องมีการทำงานวิจัยตามเค้าโครงที่เสนอไว้ อีกทั้งเค้าโครงการวิจัยก็ประกอบไปด้วยส่วนต่าง ๆ ของรายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ ยกเว้นผลการวิจัย ได้แก่:

1. Background of the Problem /Rationale of the Study
2. Type and Area or Discipline of Research
3. Researcher(s)'s Experience in Research
4. Research Objectives
5. Expected Outcomes
6. Review of Related Literature
7. Scope of Research
8. Site of Research
9. Research Procedure
10. Research Schedule
11. Equipment for Research
12. Budget

จากผลการวิจัยในประเทศที่พบว่านักศึกษาไทยในระดับอุดมศึกษาได้ประโยชน์สูงสุดจากการที่ผู้สอนเป็นผู้แก้ไขงานของผู้เขียน และให้คำแนะนำเป็นรายบุคคลไม่ว่าจะโดยการเขียนคำอธิบายสำหรับการแก้ไขปรับปรุงหรือโดยการให้คำแนะนำตัวต่อตัวด้วยวาจา (อัจฉรา และคณะ, 2536) และจากงานวิจัยในประเทศสิงคโปร์โดย Lopez-Nerney & Chan (1994) ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการใช้คำปรึกษาหารือ (Conferencing) ที่ครูให้แก่นักศึกษาในการปรับปรุงการเขียนรายงานของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยแห่งชาติของสิงคโปร์ (National University of Singapore) โดยวิธีการให้คำปรึกษาหารือ 3 ครั้ง ก่อนให้เสนอรายงานจริง และได้วิเคราะห์รูปแบบภาษาที่ได้รับการปรับปรุง และการใช้ผลของการให้คำปรึกษาหารือในการฝึกการเขียนรายงานแบบซ่อมเสริม Lopez-Nerney & Chan พบว่าการให้คำปรึกษาหารือเป็นรายบุคคลสามารถช่วยให้เขียนรายงานได้ดีขึ้นทั้งด้านภาษา และเนื้อหาที่นำเสนอ นอกจากนี้คณะผู้วิจัยยังพบว่าวิธีการสอนแบบนำเสนอรูปแบบภาษาที่เป็นตัวอย่างของการเขียน (Genre-based) มีประโยชน์ในการช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการเขียนรายงานของตนเองได้

การให้คำปรึกษาหารือในการปรับปรุงงานเขียนนั้นอาจเป็นการปรึกษาหารือกันระหว่างนักศึกษาด้วยกันเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม หรือที่ครูให้คำปรึกษาหารือแก่ผู้เรียนหรืออาจเป็นทั้งสองแบบรวมกัน การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาหารือในการปรับปรุงงานเขียนมีปรากฏในสหรัฐอเมริกา ตัวอย่างเช่นงานวิจัยของ Berman & McLaughlin (1972) และ Galbraith & Anstrom (1995) ซึ่งพบว่าการให้คำปรึกษาหารือโดยครูผู้สอน และเพื่อนผู้ร่วมเรียนมีประโยชน์ต่อการปรับปรุงงานของนักเรียนที่มีพื้นฐานต่าง ๆ กัน

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ซึ่งมีการใช้การสังเกต การสัมภาษณ์ การรายงานความก้าวหน้าด้วยตนเองและการประเมินตนเองมาใช้ งานวิจัยเชิงคุณภาพทางการศึกษานี้ยังเริ่มเป็นที่นิยม มีการวิจัยเพิ่มมากขึ้นและเป็นที่ยอมรับว่าเป็นวิธีวิจัยที่น่าเชื่อถือได้ (Bogdan & Biklen, 1982:13)

การให้คำปรึกษาหารือในการปรับปรุงงานเขียนนี้มีการใช้ควบคู่ไปกับการเรียนการสอนและการประเมินงานเขียนแบบแฟ้มงาน (Portfolio Evaluation) ดังที่กล่าวถึงใน Bachman (1990) และ Brindley (1991) ว่าสามารถนำมาใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (English as a Foreign Language) หรือภาษาที่สอง (English as a Second Language) ได้

ข้อคำถามของการวิจัย

ในเมืองไทยยังไม่มีการวิจัยในเรื่องนี้โดยตรง ในระยะเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้พัฒนาคำถามของการวิจัยไว้ ดังนี้:

คำถามข้อที่หนึ่ง ในการปรับปรุงการเขียนเค้าโครงการวิจัย ผู้เรียนจะสามารถใช้ข้อมูลป้อนกลับที่ได้จากเพื่อน ผู้ร่วมเรียน และจากครูผู้สอนหรือไม่ เพียงใด และถ้ามีการปรับปรุง ด้านใดของการเขียนเค้าโครงการได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้น

คำถามขยายจากคำถามข้อที่หนึ่ง

(1.1) พื้นฐานความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน จะมีผลต่อการปรับปรุงการเขียนเสนอเค้าโครงการวิจัย หรือไม่ เพียงใด

(1.2) ความสามารถในการแสดงออกโดยการพูด โดยให้รายละเอียด อธิบาย ให้เหตุผล ชักถามขอข้อมูลเพิ่มเติมของผู้เรียน จะมีผลต่อการปรับปรุงการเขียนเสนอเค้าโครงการวิจัย หรือไม่ เพียงใด

(1.3) ความเงียบ (Silence) ระหว่างการให้คำปรึกษาหารือ มีความหมายหรือไม่ อย่างไร เป็นความเงียบที่เกิดขึ้นจากความไม่เข้าใจ ความสับสน ความไม่แน่ใจ หรือเป็นการแสดงถึงช่วงเวลาแห่งการคิดคำนึง (Reflections) ของผู้เรียนที่ช่วยให้การเขียนเสนอเค้าโครงการวิจัย สมบูรณ์ มีคุณภาพดีขึ้น

(1.4) การปรับปรุงการเขียนเสนอเค้าโครงการวิจัยทางด้านเนื้อหาของโครงการ เช่นด้านการนำเสนอเนื้อหาหลักการ ที่มาของการวิจัย ความสำคัญของการวิจัย วัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการวิจัยหรือทางด้านภาษา เช่น ด้านการใช้ศัพท์ สำนวน ไวยากรณ์ การเรียบเรียง ความ สอดคล้องของการเสนอ หรือความสละสลวยของภาษาที่ใช้

คำถามข้อที่สอง ปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนที่เกิดขึ้นระหว่างการให้คำปรึกษาหารือเป็นเช่นใด สามารถกำหนดหารูปแบบได้หรือไม่

คำถามขยายจากคำถามข้อที่สอง

(2.1) ปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน ใครเป็นผู้ริเริ่ม ครู เพื่อนร่วมเรียน ตัวผู้เสนอเค้าโครงการวิจัยเอง หรือเป็นส่วนร่วมระหว่างเพื่อนผู้เรียนกับครู ระหว่างเพื่อนผู้เรียนกับครูผู้เสนอเค้าโครงการวิจัย ระหว่างผู้เสนอเค้าโครงการวิจัยกับครู หรือระหว่างบุคคลทั้งสามกลุ่ม

(2.2) บุคคลใดในทั้งสามกลุ่มมีความสำคัญมากน้อยเพียงใดในการริเริ่มปฏิสัมพันธ์ ในการเปลี่ยนทิศทาง หรือเปลี่ยนแนวทางของปฏิสัมพันธ์

(2.3) รูปแบบของปฏิสัมพันธ์เป็นการใช้ภาษาหรือ การใช้ความเงียบเป็นสื่อมากน้อยเพียงใด

(2.4) ปฏิสัมพันธ์มีลักษณะความเป็นกลางเฉพาะด้าน

วิชาการ (Neutral-academic) แบบแสดงความรู้สึกแบบนิเสธ (Personal-positive) หรือแบบแสดงความรู้สึก และเป็นแบบภาคเสธ (Personal-negative) หรือแบบอื่น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ:

1. ศึกษาวิธีการให้คำปรึกษาหารือที่มีประสิทธิภาพต่อการปรับปรุงการเขียนเค้าโครงการวิจัยของนักศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษต่างกัน
2. ศึกษาวิเคราะห์ว่าองค์ประกอบใดของการเขียนเค้าโครงการวิจัยได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การวิจัยดังกล่าวนี้ คาดว่าจะนำไปสู่ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการให้คำปรึกษาหารือในการเขียนรายงานที่สามารถช่วยให้นักศึกษานำไปปรับปรุงการเขียนเค้าโครงการวิจัยในสาขาวิชาได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถนำมาใช้ในการปรับปรุงหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับบัณฑิตศึกษารายวิชา Technical English (5500-531) ได้

ขอบเขตของการวิจัย

งานวิจัยนี้ทำกับนิสิตบัณฑิตศึกษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา 5500-531 ของสถาบันภาษา ในภาคปลายของปีการศึกษา 2538 จำนวน 3 คนซึ่งมีพื้นฐานภาษาอังกฤษต่างกัน

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

การให้คำปรึกษาหารือ (Conferencing) หมายถึงการที่ผู้เรียนนำร่างเค้าโครงการวิจัยมาเสนอต่อชั้นและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อการปรับปรุงงานกับเพื่อนร่วมชั้น และกับครูผู้สอน ซึ่งในงานวิจัยนี้ มีการให้คำปรึกษาหารืองานแต่ละชิ้น สอกรอบด้วยกัน

การเสนอเค้าโครงการวิจัย (Research Proposal) หมายถึงการถึงเค้าโครงการที่นักศึกษานำเสนอเพื่อการขออนุมัติดำเนินการวิจัยในหัวข้อทางสาขาวิชาของตน ซึ่งในงานวิจัยนี้มีการนำเสนอร่างสองรอบ เพื่อการปรึกษาหารือและปรับปรุง และการนำเสนอจริง หนึ่งรอบ เพื่อการประเมินและให้คะแนนโดยครูผู้สอน และเพื่อนร่วมชั้นเรียน และการนำเสนอครั้งที่สามนี้มีการบันทึกวิธีทัศนไว้ใน การวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับ การวิจัยเชิงคุณภาพทางการศึกษา การวิจัยเชิงปฏิบัติ และการให้คำปรึกษาหารือเพื่อการปรับปรุงงานที่ใช้กระบวนการเขียนทางวิชาการ

การวิจัยเชิงคุณภาพทางการศึกษา

การวิจัยเชิงคุณภาพนี้ใช้มากทางมานุษยวิทยาและสังคมวิทยาซึ่งมักจะเรียกการวิจัยแบบนี้ว่า “การวิจัยภาคสนาม” (Field Research) หรือบางกรณีก็เรียกว่าการวิจัยเชิงชาติพันธุ์วรรณา (Ethnography) ซึ่งใช้วิธีการทางธรรมชาติ โดยเก็บข้อมูลจากสถานที่จริง ไม่ใช่เป็นการเก็บในห้องทดลอง นักวิจัยจะเป็นเพียงผู้บันทึก ผู้สังเกตการณ์ ผู้สัมภาษณ์ ผู้เข้าไปมีส่วนร่วม และผู้คิดไตร่ตรองและวิเคราะห์ โดยไม่ใช่เป็นผู้เข้าไปแทรกแซงหรือสร้างสถานการณ์ทดลองที่ผิดแปลกไปจากสภาพจริงที่เกิดขึ้นอยู่ ดังนั้นนักวิจัยจะต้องเข้าใจสภาพแวดล้อมของสังคมที่ตนจะเข้าไปศึกษา ปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมที่ดำเนินอยู่ ความเชื่อ ค่านิยม พื้นภูมิหลังของผู้มีส่วนร่วมในสังคมนั้น และสิ่งที่สร้างสรรค์และจรรโลงวัฒนธรรมของกลุ่มนั้น ๆ ไว้ ที่มาของการวิจัยเชิงคุณภาพคือทฤษฎีปรากฏการณ์นิยม (Phenomenology) ซึ่งมีแนวคิดที่ว่าทุกสิ่งทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นคน สัตว์ หรือ สิ่งของไม่มีความหมายในตนเอง จะมีความหมายก็ต่อเมื่อ มีการให้ความหมายโดยการตีความ ส่วนประสบการณ์ของคนก็เช่นกัน จะมีความหมายก็ต่อเมื่อ มีการตีความให้ความหมายประสบการณ์นั้น ๆ (Bogdan & Biklen:33)

การวิจัยทางการศึกษามีความสัมพันธ์กับการวัดผลซึ่งมักจะเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Bogdan & Biklen:xiii,xiv) การวิจัยเชิงคุณภาพนี้ เพิ่งจะเป็นที่ยอมรับทางการวิจัยทางการศึกษา (Educational Research) ในระยะทศวรรษที่ผ่านมาเอง เทคนิควิธีที่ใช้ในการเก็บข้อมูลจะใช้วิธีการเข้าไปมีส่วนร่วม การสังเกต การสัมภาษณ์อย่างเจาะลึก การทำบันทึกเหตุการณ์ความรู้สึกนึกคิด และการไตร่ตรองของตนไว้ นักวิจัยจะต้องบันทึกทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นอันจะสามารถนำมาใช้อธิบายปรากฏการณ์ที่ตนศึกษาได้ ทั้งนี้เป็นเพราะเป้าหมายของการวิจัยเชิงคุณภาพคือ การให้ได้มาซึ่งข้อมูลมากมายที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อทำความเข้าใจ ตีความ และให้ความหมายแก่ข้อมูลโดยพิจารณาถึง เบื้องหน้า และเบื้องหลัง หรือพิจารณาที่มาของข้อมูล (Strauss:19) นักวิจัยต้องมีวิสัยทัศน์ที่ละเอียดลึกซึ้งในการตรวจสอบ วิเคราะห์ และตีความปรากฏการณ์ที่ศึกษา

ในการให้คำอธิบายว่าการวิจัยเชิงคุณภาพคืออะไรBogdan & Biklen (1982:39-44) ได้ให้คำอธิบายไว้ดังนี้:

(1) จะใช้การวิจัยเชิงคุณภาพควบคู่ไปกับการวิจัยเชิงปริมาณได้หรือไม่
ได้ เพราะ ถึงแม้ว่าการวิจัยทั้งสองประเภทนี้ มีทฤษฎีหรือที่มาที่แตกต่างกัน แต่ก็อาจส่งเสริมกันได้ เช่น

นักวิจัยอาจใช้การสังเกต หรือการสัมภาษณ์ เพื่อช่วยอธิบายความแตกต่างทางสถิติของตัวแปรที่ศึกษาได้

(2) การวิจัยเชิงคุณภาพเป็นศาสตร์จริงหรือไม่
เป็น เพราะ การวิจัยเชิงคุณภาพ เป็นการหาคำอธิบายจากข้อมูล (Data-Based) ที่มีระบบ (Systematic) และสามารถพิสูจน์ยืนยันข้อเท็จจริงได้ (Empirical)

(3) ผลงานจากการวิจัยเชิงคุณภาพแตกต่างไปจากผลงานของบุคคลอื่น ๆ เช่น ครู ศิลปิน หรือนักข่าวอย่างไร
แตกต่างกัน ครู อาจเก็บข้อมูล ทำบันทึก และสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนแต่การกระทำของครูเป็นการกิจที่กระทำเพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอน ครูไม่มีข้อคำถามที่ตั้งไว้แน่นอน เพื่อการเก็บ และบันทึกข้อมูล แต่ข้อมูลของครูอาจนำมาใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพได้ ส่วนงานของนักข่าวเป็นการทำบันทึกเพื่อเผยแพร่ข้อมูลแก่กลุ่มเป้าหมายที่เป็นผู้รับสารและมักทำเพื่อจูงใจเสริมสร้างหนังสือพิมพ์ของตน คือทำการค้ามากกว่าเพื่อวิชาการ นอกจากนี้ การเก็บข้อมูลและการตีความก็เพื่อการสร้างความสนใจผู้ฟังหรือผู้อ่าน จึงมีวัตถุประสงค์ วิธีการบันทึกและการเสนอรายงานที่แตกต่างไปจากการรายงานของนักวิจัยเชิงคุณภาพที่มุ่งความเป็นกลางและวิชาการ ส่วนศิลปิน เช่นนักประพันธ์นวนิยายหรือกวี ซึ่งมีความสนใจสิ่งแวดล้อมและพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในสังคม และประมวลเอาเรื่องราวดังกล่าวมาถ่ายทอดลงในผลงานศิลปะของตน อาจถือเป็นการบันทึกข้อมูลในแง่หนึ่ง แต่วิธีการเก็บข้อมูลไม่เป็นระบบและศิลปินก็ใช้ข้อมูลเพื่อสนองความต้องการในการนิพนธ์ตามความรู้สึกนึกคิดของตน ข้อมูลที่ถ่ายทอดไม่เป็นแบบ “ศาสตร์” ที่มีความเชื่อถือได้ เหมือนกับการวิจัยเชิงคุณภาพ

(4) ผลการวิจัยเชิงคุณภาพสามารถนำมาใช้อธิบายปรากฏการณ์อื่น ๆ นอกเหนือจากที่วิจัยไว้ได้หรือไม่
เช่นในการวิจัยที่ใช้ชั้นเรียนใดชั้นเรียนหนึ่ง ผลการวิจัยที่ได้จะสามารถนำไปใช้อธิบายชั้นเรียนอื่น ๆ ได้หรือไม่ในการเสนอผลงานวิจัย นักวิจัยรายงานแต่เพียงกรณีที่ศึกษา ไม่ได้มีเจตนาจะครอบคลุมไปถึงกรณี หรือชั้นเรียนอื่น ๆ จึงเป็นหน้าที่ของผู้ใช้ผลงานวิจัยว่า ในสภาพแวดล้อมเช่นชั้นเรียนนั้น ๆ มีสิ่งใดที่เหมือน หรือคล้ายคลึงกันกับชั้นเรียนอื่นที่อาจใช้ผลพาดพิงถึงหรือไม่

(5) ความคิดเห็น ความลำเอียง ทศนคติในทางด้านใดด้านหนึ่งและ “อคติตา” ของนักวิจัยเชิงคุณภาพจะมีผลกระทบต่อข้อมูลที่ศึกษาวิจัยหรือไม่ ปัญหานี้เป็นสิ่งที่

นักวิจัยเชิงคุณภาพเกรงว่าจะเกิดขึ้นในการบันทึกข้อมูลวิเคราะห์ และทำรายงาน ดังนั้นจึงใช้ “ความเป็นปรนัย” (Objectivity) ในการเก็บบันทึกข้อมูล และรายงาน อีกทั้งงานวิจัยเชิงคุณภาพไม่ใช่การบันทึกความรู้สึกหรือความรู้สึกประทับใจที่เลื่อนลอยข้อมูลที่รายงานต้องสามารถพิสูจน์ได้มีความน่าเชื่อถือ และเที่ยงตรง ในการทำบันทึกข้อมูลนักวิจัยเชิงคุณภาพจะบันทึกว่าส่วนใดเป็นความคิด หรือความรู้สึกส่วนตนจะต้องยอมรับอย่างเปิดเผย พร้อมกับใช้วิธียืนยันความเชื่อถือได้ ตามกระบวนการสามเส้า (Triangulation) โดยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลที่เก็บได้จากหลายแหล่ง และให้ผู้ที่เกี่ยวข้อง หรือเพื่อนร่วมงานเป็นผู้วิพากษ์ข้อมูลที่ได้ เพื่อป้องกันความลำเอียงของนักวิจัยเอง

(6) การที่นักวิจัยเข้าไปร่วมอยู่ในสถานการณ์ที่จะทำการวิจัยจะมีผลกระทบต่อพฤติกรรมของบุคคลที่ถูกศึกษาหรือไม่

มีผล และผลนี้เรียกว่า “ผลกระทบจากผู้สังเกตการณ์” (Observer Effect) ซึ่งเกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะนักวิจัยเข้าไปร่วมในสถานการณ์ที่ศึกษา ซึ่งเป็นพลวัตที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติของปฏิสัมพันธ์ทางสังคม นักวิจัยเชิงคุณภาพพยายามนำผลกระทบนี้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ เพราะผลนี้จะชี้ให้เห็นพฤติกรรมปกติเด่นชัดขึ้น ซึ่งนักวิจัยต้องแยกแยะให้ออก

(7) นักวิจัยเชิงคุณภาพสองคน แยกกันศึกษากรณีที่เหมาะสมกันจะได้ผลวิจัยเหมือนกันหรือไม่ อาจจะได้ผลที่แตกต่างกัน เพราะนักวิจัยเชิงคุณภาพให้ความสำคัญแก่ความถูกต้องแม่นยำ และความสมบูรณ์ครบถ้วน และถือว่าความเชื่อถือได้คือความสอดคล้องของข้อมูลที่บันทึกไว้กับสถานการณ์ มากกว่าความสม่ำเสมอหรือความคงที่ของการสังเกตต่างครั้งคราวกัน นอกจากนี้การวิจัยทั้งสองครั้งอาจได้ผลต่างกันโดยที่งานวิจัยทั้งสองเรื่องต่างก็มีความเชื่อถือได้เหมือนกัน แต่หากว่าผลที่ได้ไม่เพียงแต่ไม่เหมือนกันเท่านั้น แต่ยังแย้งกันอีกด้วย ก็จำเป็นต้องพิจารณาว่างานวิจัยชิ้นใดที่เชื่อถือได้ และชิ้นใดที่ไม่น่าเชื่อถือ

(8) “งานวิจัยเชิงคุณภาพ” ต่างจาก “งานวิจัยเชิงปริมาณ” อย่างไร ข้อแตกต่างมีดังนี้:

(8.1) สิ่งที่เน้น

งานวิจัยเชิงคุณภาพ ให้ความสำคัญแก่ชีวิตประจำวัน โครงสร้าง และกระบวนการของสังคม ความเข้าใจ และกำหนดลักษณะของสถานการณ์ และสามัญสำนึกของกลุ่มคนที่เป็นส่วนของสังคม

งานวิจัยเชิงปริมาณ ให้ความสำคัญแก่ตัวแปร สมมุติฐาน และนัยสำคัญทางสถิติ

(8.2) ปรัชญาและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเชิงคุณภาพ มีพื้นฐานมาจากวัฒนธรรมแนวคิดของอุดมคตินิยม ปรัชญาการณนิยม สังคมวิทยา ประวัติศาสตร์ชาติพันธุ์วรรณา และมานุษยวิทยา

งานวิจัยเชิงปริมาณ มีพื้นฐานมาจากสังคมนิยม พฤติกรรมนิยม จิตวิทยา เศรษฐศาสตร์ และรัฐศาสตร์

(8.3) เป้าหมายของการวิจัย

งานวิจัยเชิงคุณภาพ มีเป้าหมายเพื่อพัฒนาความสามารถในการวินิจฉัยวิเคราะห์ การบรรยายความจริงที่หลากหลาย และทฤษฎีที่เกิดขึ้นจากปรากฏการณ์

งานวิจัยเชิงปริมาณ มีเป้าหมายเพื่อทดสอบทฤษฎีที่มีอยู่แล้ว การกำหนดข้อเท็จจริง การบรรยายข้อมูลที่ได้มาจากการวิเคราะห์ทางสถิติ การแสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร และการพยากรณ์ข้อเท็จจริง

(8.4) แผนการวิจัย

งานวิจัยเชิงคุณภาพดำเนินการวิจัยอย่างค่อยเป็นค่อยไปยืดหยุ่นได้และมีลักษณะทั่วไป และเป็นไปตามสามัญสำนึกของผู้วิจัยว่า งานวิจัยเชิงปริมาณ มีการกำหนดรูปแบบไว้ล่วงหน้า มีความละเอียดและรัดกุมเฉพาะเจาะจง และเป็นไปตามแบบแผน

(8.5) การเขียนเค้าโครงการวิจัย

งานวิจัยเชิงคุณภาพ มีเค้าโครงการวิจัยที่สั้นกระชับรัดมักเขียนขึ้นเมื่อได้เก็บข้อมูลไปบ้างแล้ว ไม่กล่าวถึงเอกสารทางวิชาการที่เกี่ยวข้องทั้งหมด และเขียนอย่างกว้าง ๆ

งานวิจัยเชิงปริมาณ มีการเขียนเค้าโครงการวิจัยอย่างละเอียดทั่วถ้วน มีความเฉพาะเจาะจง เขียนจากการศึกษาเอกสารทางวิชาการ และเขียนก่อนเก็บข้อมูล

(8.6) ข้อมูล

งานวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้ข้อมูลเชิงบรรยาย บทถอดเทป ภาพถ่าย และสิ่งประดิษฐ์

งานวิจัยเชิงปริมาณ ใช้ข้อมูลเชิงปริมาณ การลงรหัสที่นับได้ ใช้การนับ และมาตราวัด ตัวแปรที่นำมาจัดการได้ และใช้ข้อมูลทางสถิติ

(8.7) กลุ่มตัวอย่าง และกรณีศึกษา

งานวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้กลุ่มตัวอย่างขนาดเล็ก ไม่เป็นตัวแทนของทั้งหมด และใช้การสุ่มจากทฤษฎีที่เป็นพื้นฐานของการศึกษา มักจะเป็นการศึกษารายกรณี

การวิจัยเชิงปริมาณ ใช้กลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่ มีการจัดระดับตามเกณฑ์ มีกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง มีความแม่นยำ ใช้การสุ่มทั่วไป และจัดตัวแปรแทรกซ้อน

(8.8) เทคนิควิธี หรือวิธีวิธีทางการวิจัย

งานวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้การสังเกต การสำรวจเอกสารต่าง ๆ การเข้าร่วมในสถานการณ์ ใช้การสังเกตการณ์ และการสัมภาษณ์แบบเปิด

งานวิจัยเชิงปริมาณ ใช้การทดลอง การสำรวจ การสัมภาษณ์ทั้งทดลอง การสังเกตอย่างมีแบบแผน และใช้ข้อมูลที่เป็นระบบ

(8.9) สัมพันธภาพกับกลุ่มตัวอย่าง

งานวิจัยเชิงคุณภาพ มีการเห็นความเข้าใจ ความเอาใจเขามาใส่ใจเรา และความไว้วางใจกัน

งานวิจัยเชิงปริมาณ จะจำกัดวงอยู่แค่วัตถุประสงค์ และความสนใจของผู้วิจัย สัมพันธภาพเกิดขึ้นในระยะสั้น และเป็นไปอย่างห่างเหิน

(8.10) เครื่องมือวิจัย

งานวิจัยเชิงคุณภาพ มีการใช้เทปบันทึกเสียง เทปบันทึกภาพ และตัวนักวิจัยมักเป็นเครื่องมือของการวิจัยเอง นอกจากนี้มีการใช้ผู้ถอดเทป

งานวิจัยเชิงปริมาณ ใช้รายการบันทึก แบบสอบถาม มาตรฐานประเมินค่า คะแนน และตัวเลข

(8.11) การวิเคราะห์ข้อมูล

งานวิจัยเชิงคุณภาพ มีการวิเคราะห์ข้อมูลอย่างค่อยเป็นค่อยไป อาศัยโมเดล แก่นเรื่อง แนวคิด สร้างแนวคิดในการวิเคราะห์ หรือข้อสรุป และคำอธิบายจากสิ่งแวดล้อมและสภาพที่เกิดขึ้น ใช้การวิเคราะห์แบบอุปนัย และใช้การไตร่ตรอง

งานวิจัยเชิงปริมาณ วิเคราะห์ข้อมูลเมื่อเสร็จสิ้นการวิจัย โดยใช้สถิติในการวิเคราะห์ สร้างแนวคิดหรือข้อสรุป และคำอธิบายจากทฤษฎี หลักการที่ยอมรับ หรือที่ได้ผ่านการพิสูจน์แล้ว

(8.12) ปัญหา

งานวิจัยเชิงคุณภาพ มีปัญหาในด้านเวลาที่ใช้ซึ่งมักจะยาวนาน ข้อมูลมีมากมาย ยากที่จะจำกัดให้แคบลง ยากที่จะใช้ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างจำนวนมาก และมีปัญหาด้านความเชื่อถือได้ และความไม่เป็นมาตรฐาน

งานวิจัยเชิงปริมาณ มีปัญหาด้านการควบคุมตัวแปรแทรกซ้อนอื่น ๆ และความเที่ยงตรง

นักวิจัยในการเรียนการสอนจะเรียนรู้ และมีพัฒนาการไปพร้อมกับกระบวนการวิจัยที่ค่อยเป็นค่อยไป ข้อคำถามเพื่อการบันทึกข้อมูลจะพัฒนาขึ้นควบคู่กันไป นักวิจัยเชิงคุณภาพทางการศึกษาก็เป็นเช่นเดียวกับนักวิจัยเชิงคุณภาพในสาขาอื่น ที่ใช้การวิเคราะห์อย่างมีจริยธรรม และเต็มไปด้วยความระมัดระวังในแง่ของความเชื่อถือได้ของข้อมูลที่ได้และการวิเคราะห์ที่ใช้หลักการเป็นหลัก (Strauss, 1987:4-6) เนื่องจากอาศัยทฤษฎีที่มาจากข้อมูลที่เกิดขึ้นในสภาพจริง (Grounded Theory) Ely (et al.) (1991:179-222) กล่าวถึงนักวิจัยเชิงคุณภาพที่มีชีวิตเพื่อการวิจัย และวิจัยเพื่อชีวิต (Life as Research and Research as Life) ซึ่งมีพัฒนาการทางวิชาชีพ และเกิดวิวัฒนาการของตัวนักวิจัยเอง ด้วยกระบวนการวิจัยที่เป็นแบบปฏิสัมพันธ์กับบุคคลที่อยู่รอบข้าง ซึ่งอาจเป็นนักเรียน ครูร่วมสอน บุคคลอื่น ๆ ที่อยู่ในสถานศึกษา และที่อยู่นอกสถานศึกษาที่เกี่ยวข้องทั้งโดยทางตรงและทางอ้อม

การวิจัยเชิงปฏิบัติ

การวิจัยเชิงปฏิบัติมุ่งที่จะศึกษาหาวิธีแก้ไขปรับปรุงปัญหาเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้น ในทางการเรียนการสอนภาษา การวิจัยเชิงปฏิบัติมักเป็นการวิจัยที่มีชั้นเรียนเป็นศูนย์กลาง เช่น การศึกษาเพื่อหาวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียน หรือการปรับปรุงการออกเสียงภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง ชัดเจนยิ่งขึ้น คุณภาพของการวิจัยเชิงปฏิบัติขึ้นอยู่กับปัจจัย 6 ประการดังนี้:

1. การเก็บข้อมูลเพื่อการศึกษาวิจัยต้องเก็บจากหลายมุมมอง เพื่อเป็นการพิสูจน์ความเชื่อถือได้ และความเที่ยงตรงของผลการวิจัย
2. ความเชื่อมโยงความคิดวิเคราะห์ให้ผสมผสานเข้ากับการปฏิบัติ
3. การวิจัยเชิงปฏิบัติจะประมวลความคิดวิเคราะห์ และการพัฒนาคุณค่าทางการศึกษา

- 4.การประมวลความคิดวิเคราะห์เกี่ยวกับผลของการปฏิบัติ และผลข้างเคียงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติ นั้น ๆ
5. นักวิจัยเชิงปฏิบัติได้พัฒนาตนเองทางด้านวิชาการ ควบคู่ไปกับงานวิจัยของตนเอง
6. นักวิจัยสามารถสอดใส่สิ่งที่ค้นพบด้วยตนเอง โดยการอภิปรายแสดงความคิดเห็นเชิงวิพากษ์วิจารณ์ได้ (Altrichter, 1993:47-52)

การให้คำปรึกษาหารือเพื่อการปรับปรุงงานที่ใช้กระบวนการเขียนทางวิชาการ

การอ่านและเขียนควรเป็นสิ่งจำเป็น และมีเป้าหมายทางการนำไปใช้ ไม่ว่าจะเป็นทางวิชาการ หรือความเพลิดเพลิน เพื่อประโยชน์ส่วนตัว ฯลฯ Britton (1989:223) เมื่อกล่าวถึงการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative Learning) ที่ใช้การพูดเป็นศูนย์กลางในการเรียน การอ่าน ที่มีผลกระทบต่อการเขียน และการเขียนที่ให้ข้อมูลป้อนกลับ (Feedback) สู่การอ่าน ดังนั้นทักษะการอ่านและการเขียนมีพัฒนาการที่เกิดขึ้นด้วยกัน เช่นเดียวกับการฟัง และพูด ทักษะส่งสาร และทักษะรับสารมีความสัมพันธ์กันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ การเรียนภาษาที่แท้จริงนั้น ต้องอาศัยการค้นพบด้วยตนเอง ไม่ใช่ด้วยการสั่งสอนเท่านั้น และภาษามีหน้าที่ในการสื่อสาร นักเรียนสามารถเรียนได้ด้วยวิธีการพูด การเขียน เช่นเดียวกับที่เรียนได้ด้วยการฟัง และการอ่าน การให้คำปรึกษาหารือโดยผ่านการสนทนา ช่วยนักเรียนพัฒนากระบวนการคิดที่จะใช้ในการเรียบเรียงงานเขียน (Carini, 1994:53) ตามทฤษฎีของ Goffman (1959) อ้างถึงใน Newkirk (1995:193) บุคคลที่มีปฏิสัมพันธ์กัน ต่างมีบทบาทที่กำหนดโดยวัฒนธรรม ให้สื่อสารตามวัตถุประสงค์ที่คาดหวัง และพยายามปกปิดทัศนคติ ความรู้สึก และความคิดที่ไม่จำเป็น และไม่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์นั้น ๆ ออกในชั้นเรียนทั้งครูและนักเรียนต่างมีบทบาทของตนในการสนทนา เพื่อให้คำปรึกษาหารือและเพื่อการเรียนรู้ และการปรับปรุงงานเขียนของตน Newkirk ได้วิจัยเกี่ยวกับบทบาทของครูและนักเรียนในระหว่างการให้คำปรึกษาหารือด้านการเขียน และการปรับเปลี่ยนบทบาทตามความจำเป็น Newkirk ได้ศึกษาเรื่องนี้เมื่อตนเกิดความรู้สึกสับสนด้านการใช้ศัพท์ที่เกิดขึ้นในระหว่างการให้คำปรึกษาหารือ ระหว่างครูหนึ่งคน และนักเรียนสองคน โดยให้กลุ่มตัวอย่างได้เปิดเทปฟังบทสนทนาของตนที่บ้านทีละวัน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความตึงเครียด และความเข้าใจผิดในการสื่อสาร Newkirk ซึ่งพบว่า นักเรียนยังไม่คุ้นเคยและรู้สึกขัดเขินเมื่อใช้วิธีการเรียนรู้

แบบนี้ และไม่ถนัดที่จะสนทนา ครูจึงจำเป็นต้องเข้ามาเสริมอยู่เสมอ และจะช่วยให้นักเรียน ไม่ต้องรู้สึก “เสียหน้า” เมื่อไม่สามารถสนทนาได้เท่าที่ควรในระหว่างการให้คำปรึกษาหารือ ชั้นเรียนเปรียบเสมือนชุมชนปิดเล็ก ๆ ชุมชนหนึ่ง มีความลับ พิธีการ และรูปแบบการปฏิบัติตน เมื่อนักเรียนจะต้องสวมบทบาทนักวิชาการในการให้คำปรึกษาหารือ เพื่อการปรับปรุงงานเขียนของเพื่อนร่วมเรียน ก็อาจจะมีอิทธิพลของวัฒนธรรมกำกับอยู่เช่นเดียวกับจิตวิทยาในการเข้ากลุ่มทางสังคมระหว่างนักเรียน และครู ซึ่งมีการคาดหมายเกี่ยวกับหน้าที่และความรับผิดชอบต่อกัน และต่อการเรียนรู้ของตนเอง

การให้คำปรึกษาหารือจะสำเร็จ หรือล้มเหลว ขึ้นอยู่กับตัวแปรต่าง ๆ ทั้งที่เป็นรูปธรรม เช่น เพศ วัย รูปร่าง หน้าตา ฯลฯ และเป็นนามธรรม เช่น ความคุ้นเคยกัน ความมีมุกตลกติดต่อกัน มารยาท และจริยธรรมที่ควรยึดถือไว้ในระหว่างเรียน ฯลฯ

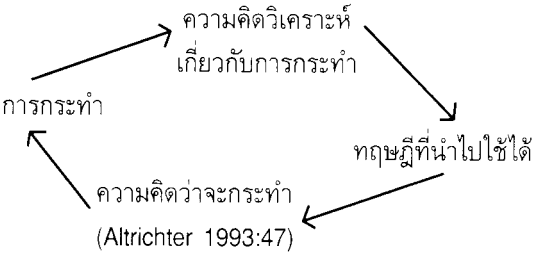
สถานการณ์วิจัย

การวิจัยที่กล่าวถึงในที่นี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ และเป็นงานวิจัยที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Learner-centered Research) โดยผู้วิจัยคือผู้สอนประจำกลุ่ม ในการเก็บข้อมูลใช้ผู้สอนจำนวน 2 คน เป็นชาวไทย 1 คน คือผู้สอนประจำกลุ่มที่กล่าวถึงข้างต้น และชาวอเมริกัน ที่มาร่วมในการให้คำปรึกษาหารือ 1 คน ทั้งสองคนได้รับปริญญาเอกด้านการศึกษาจากมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา และมีประสบการณ์ในการสอนมากกว่า 15 ปี งานวิจัยเป็นการศึกษารายกรณี โดยเลือกกรณีที่จะศึกษาจากการสุ่มภายในกลุ่ม (Internal Sampling) โดยผู้วิจัยพิจารณาว่าจะเลือกนักศึกษาคนใดมาศึกษา (Bogdan & Biklen, 1982:63) จากระดับความสามารถด้านภาษาอังกฤษก่อนเรียน ทั้งนี้ไม่ได้คำนึงถึงความเป็นตัวแทน (Representativeness) ของกลุ่มตัวอย่าง

งานวิจัยเชิงคุณภาพนี้ เป็นงานวิจัยเชิงปฏิบัติ (Action Research) จะให้ความสำคัญแก่สถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน ซึ่งประกอบด้วย ผู้เรียนที่มีความคิดเห็นต่าง ๆ กัน ข้อมูลจึงได้มาจากหลายฝ่ายที่เกี่ยวข้อง คือจากผู้เก็บบันทึกข้อมูล กลุ่มตัวอย่าง และเพื่อนร่วมชั้นเรียน ซึ่งกระบวนการนี้ Altrichter (1993:47) เรียกว่ากระบวนการสามเส้า (Triangulation) ซึ่งเป็นการยืนยันความเชื่อถือได้ (Reliability) ของข้อมูล

งานวิจัยนี้ ใช้สัมพันธภาพระหว่าง ความคิดตระเตรียม การเขียนเค้าโครงการวิจัย ความคิดวิเคราะห์ และความสัมพันธ์ระหว่างความคิดวิเคราะห์ และการลงมือปฏิบัติ

ซึ่งในที่นี้คือการปรับปรุงเค้าโครงการวิจัยที่จะเสนอโดยใช้ข้อมูลเพื่อการปรับปรุงที่ได้จากการปรึกษาหารือกัน

การเรียนการสอนในรายวิชานี้มีทั้งหมด 14 ครั้ง ครั้งละ 3 ชั่วโมง โดยมีการเรียนการสอนในวันพุธ ระหว่าง 13-16 นาฬิกา เริ่มด้วยการทดสอบจัดระดับ การทบทวนด้านไวยากรณ์ ศัพท์ และการใช้คำเชื่อมต่าง ๆ ตลอดจนการอ่านและการออกเสียงหนัก-เบาในคำและประโยค และข้อความสั้น ๆ ได้ การทบทวนนี้ในชั้นเรียน และมีแบบฝึกพร้อมคำเฉลย และเทปบันทึกเสียงพร้อมกับบทเพลงให้ไว้ในศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองของสถาบัน ภาษา นิสิตทุกคนได้ไปลงทะเบียนเพื่อสิทธิในการใช้ศูนย์การเรียนรู้ นี้ ต่อจากนั้นก็เข้าสู่การฝึกการอ่านทางวิชาการแบบต่าง ๆ และรายงานวิจัย การเขียนทางวิชาการโดยเน้นการเขียนเค้าโครงการงานวิจัย การเขียนย่อความ และการเขียนบทคัดย่อ ตลอดจนการเขียนรายงานแบบต่าง ๆ ได้แก่ รายงานข่าว รายงานสุนทรพจน์ของบุคคลสำคัญที่ให้ในพิธีการสำคัญต่าง ๆ รายงานการประชุม และรายงานการวิจัย การวัดผลประกอบด้วยการเสนอรายงาน 2 เรื่อง เรื่องแรกคือการนำเอาบทความที่มีหัวเรื่องในสาขาวิชาเรียนของนิสิตที่นิสิตสนใจ หรือจะทำรายงาน หรือวิทยานิพนธ์ มาเสนอต่อชั้นเรียน และเขียนย่อบทความนั้นส่ง รายงานฉบับที่สองคือเค้าโครงการงานวิจัยในหัวข้อที่นิสิตสนใจ หรือจะไปตามรายงานครั้งที่หนึ่ง นอกจากนั้นก็มีการเขียนส่งทั้งที่เป็นบ้านและที่ทำในชั้น ซึ่งส่วนที่กล่าวนี้ทั้งสามส่วนมีน้ำหนักคะแนน 40% การสอบกลางภาคในเดือนธันวาคม ประกอบด้วยการอ่านบทความสั้น ๆ และเขียนตอบแบบสั้น ๆ และการเขียนย่อความจากบทอ่านที่ให้ ส่วนการสอบปลายภาคประกอบด้วยการอ่านรายงานวิจัย และเขียนเค้าโครงการงานเสนอ และการนำเสนอโครงการงานวิจัยปากเปล่า น้ำหนักของการสอบกลางภาคและปลายภาคเท่ากัน คือ 30% รวมกันเป็น 60%

ชั้นเรียนของวิชา Technical English เป็นชั้นเรียนที่มีเครื่องปรับอากาศสื่อโสตทัศนประกอบด้วยเครื่องวีดิทัศน์ เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ กระดานเขียนไวท์บอร์ด และที่นั่งเรียนที่สามารถจัดให้เป็นรูปวงกลม สำหรับการเสนอร่างเค้าโครงการงานวิจัยได้

ผู้เรียนในภาคการศึกษาแรก ปีการศึกษา 2538 มีจำนวน 10 คนซึ่งมาจากสาขาวิชาต่าง ๆ กัน ได้แก่พลศึกษา 2 คน จิตวิทยาการศึกษา 1 คน บริหารธุรกิจ 1 คน สถาปัตยกรรมศาสตร์ 2 คน พัฒนาการศึกษาศาสตร์ 3 คน การสื่อสารและเทคโนโลยีทางการศึกษา 1 คน นิสิตทราบและยินยอมให้มีการทำการวิจัยในรายวิชานี้ และให้ความร่วมมืออย่างดีในการให้คำปรึกษาหารือแก่เค้าโครงการงานวิจัยในระหว่างเพื่อนร่วมเรียนทำให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดและเขียนภาษาอังกฤษ ได้แสดงความคิดเห็นในเชิงปรับปรุง ดิซึม และวิพากษ์วิจารณ์ระหว่างที่มีกิจกรรมกลุ่มเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของกันและกันเมื่อเข้าสู่การเขียนเค้าโครงการงานวิจัยซึ่งเริ่มในเดือนมกราคม 2539 เมื่อผ่านการสอบกลางภาคแล้ว จึงเริ่มการปรึกษาหารือหรือนิสิตจะเขียนแสดงความคิดเห็นและการประเมินตนเองว่าได้อะไรบ้าง ประสบปัญหาใดบ้าง ในแบบฟอร์มที่เป็นแบบปลายเปิดในแต่ละครั้ง คำถามมี 16 ข้อเพื่อให้แสดงความรู้สึก ความคิดเห็น การคิดใคร่ครวญเกี่ยวกับการเรียนที่เพิ่งผ่านไป

ก่อนเรียนตามหลักสูตร นิสิตผ่านการทดสอบจัดระดับโดยให้เขียนความสนใจ และจุดประสงค์และความคาดหวังของคนที่ได้จากรายวิชานี้เป็นการเขียนแบบเสรี ความยาวไม่กำหนด และสอบแบบทดสอบทักษะสัมพันธ์การอ่าน-เขียนเค้าโครงของบทอ่าน ไวยากรณ์และคำศัพท์ที่ผู้วิจัยพบว่าเป็นประเด็นปัญหาของนิสิตในระดับนี้

กรณีศึกษา

การเลือกรายกรณีที่น่าสนใจศึกษาใช้วิธีการสุ่มภายใน (Internal Sampling) (Bogdan&Biklen, 1982: 63) โดยผู้วิจัยพิจารณาตัดสินเองว่าจะเลือกนักศึกษาคนใดมาศึกษาวิจัย และได้พิจารณาจากผลการสอบซึ่งประกอบด้วย การเขียนแบบเสรี การเขียนเติมคำ และการทำเค้าโครงบทอ่านแบบมีตัวเลือก ทำให้ได้ทราบพื้นฐานภาษาอังกฤษของผู้เรียน และช่วยผู้วิจัยในการเลือกนิสิตเข้าโครงการจำนวน 3 คน ซึ่ง มีสมญานามว่า อร ซึ่งมีผลสอบต่ำที่สุด ปรา ซึ่งมีผลการสอบปานกลางคืออยู่ในระดับมัธยฐานของกลุ่ม และบุล ซึ่งมีความสามารถสูงกว่าปานกลาง อรเป็นนิสิตปริญญาโทพลศึกษา ปราเป็นนิสิตปริญญาโททางสถาปัตยกรรมศาสตร์ และบุลเป็นนิสิตปริญญาเอกทางจิตวิทยาการศึกษา ปราและบุลเป็นชาย ปรามีอายุอ่อนกว่า และต่างมีประสบการณ์ทางการสอนมาแล้ว

สื่อการเรียนการสอนสำหรับการวิจัย

บทเรียนประกอบด้วย บทเรียนประกอบวิดีโอทัศน์ เรื่อง Proposal ที่ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดในชั้นเรียน และใน Self-Access Learning Centre แบบฟอร์มเพื่อเสนอเค้าโครงการงานวิจัย ให้ฝึกเติมข้อความให้สมบูรณ์ ตัวอย่างเค้าโครงการงานที่ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการแล้ว แบบฝึกหัดการอ่าน และเขียนภาษาทางวิชาการที่ใช้หลักการของความชัดเจน (Clarity) ความแม่นยำถูกต้อง (Preciseness) ความกระชับกระชับรัดกุมไม่เยิ่นเย้อ (conciseness) ความเป็นกลาง (Objectivity) ความยุติธรรม (Fairness) และการอ้างอิงถึงแหล่งที่มาของข้อมูล (Attribution of Source)

เค้าโครงการงานวิจัยของนิสิตแต่ละคนเป็นสื่อการเรียนการสอนชิ้นสำคัญ ซึ่งในงานวิจัยนี้ได้ใช้เค้าโครงการงานของอรปรา และบุล ดังที่ได้กล่าวถึงข้างต้นแล้ว

การให้คำปรึกษาหารือที่มีผู้สอนและเพื่อนร่วมเรียนเป็นผู้ให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงต่าง ๆ นั้นใช้แบบเสนอเค้าโครงการงานวิจัยของแต่ละคนทั้งสิ้น

เครื่องมือวิจัย

เครื่องมือวิจัยประกอบด้วย

- (1) แบบทดสอบก่อนเรียน เน้นทักษะการอ่าน เขียน การใช้ศัพท์ และไวยากรณ์ ในระหว่างการเรียนรู้ให้ผู้เรียนประเมินตนเองในด้านความก้าวหน้าในการเรียน
- (2) ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียน สื่อการสอน การเรียนในศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง ที่ให้ผู้เรียนเขียนเอง (self report) เกณฑ์การประเมินความสำเร็จในการเสนอเค้าโครงการงานวิจัยที่ผู้เรียนและผู้สอนร่วมกันพัฒนาขึ้นให้เหมาะสมกับงานที่นำเสนอ ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบดังนี้: Voice, Organization, Timing of the Presentation, Personality, Relationships with Audience, Humor, Visual Aids, Content/information

การเก็บข้อมูล

ข้อมูลที่เก็บมีสองประเภทคือ

- (1) ข้อมูลที่ได้จากการสังเกต การเก็บข้อมูลทำในชั้นเรียนที่มีการจัดโต๊ะ เก้าอี้ เพื่อการปรึกษาหารือเป็นกลุ่ม มีการบันทึกเทป ทั้งเทปบันทึกเสียง และ วิดีทัศน์ มีการบันทึกเทปการเสนอเค้าโครงการงานวิจัยที่ อร ปรา และบุล เสนอในชั้นเรียนเป็นจำนวน 3 รอบ รอบแรกมีผู้สอนแสดงความคิดเห็น และให้คำปรึกษาเพื่อการปรับปรุงในขณะเสนอเค้าโครงการงานครั้งแรก รอบที่สองเป็นเค้าโครงที่ปรับปรุงมีความสมบูรณ์ขึ้น มีการบันทึกเทปการนำเสนอ และการให้คำปรึกษาหารือ เช่นเดียวกับการบันทึกเทปครั้งที่หนึ่ง และครั้งที่สามเป็นการเสนอเค้าโครงการงานฉบับสมบูรณ์เพื่อการวัดผล

แบบสรุปการ (Summative) ที่เป็นการประเมินผลสัมฤทธิ์ในการเรียน (Achievement) ครั้งนี้มีการประเมินการเสนอเค้าโครงการงานวิจัยโดยผู้สอนและเพื่อนร่วมเรียนโดยใช้เกณฑ์ที่ช่วยกันพัฒนาขึ้น ช่วงเวลาระหว่างการเก็บข้อมูลแต่ละครั้ง ของแต่ละคน เป็นเวลา 2 สัปดาห์ โดยที่การเก็บข้อมูลครั้งที่สาม ซึ่งเป็นการประเมินผลสรุปการมีขึ้นในสัปดาห์สุดท้ายของการเรียนการสอน และสัปดาห์แรกของการสอบประจำภาคที่หนึ่งของปีการศึกษา 2539 (กันยายน 2539)

- (2) ข้อมูลเอกสาร คือผลการสอบก่อนเรียนเพื่อศึกษาระดับความสามารถพื้นฐานทางการอ่านและเขียนของผู้เรียน และแบบเสนอเค้าโครงการงานวิจัย

ทั้งนี้ แนวทางการเก็บข้อมูลก็เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ (Lofland&Lofland,1984: 11) และข้อมูลนั้น ๆ มีความละเอียด ลึกซึ้ง ตามสถานการณ์ที่ศึกษาซึ่งเป็นชั้นเรียนที่เน้นการอ่านเขียนภาษาอังกฤษเทคนิคในระดับบัณฑิตศึกษา ในช่วงที่เน้นการนำเสนอเค้าโครงการงานวิจัย

ข้อมูลที่ได้ประกอบด้วย:

- (1) เค้าโครงการวิจัย 3 ฉบับของ อร ปรา และบุล โดยที่เป็นร่าง 2 ฉบับ และฉบับจริง 1 ฉบับ คนละ 3 ฉบับ รวมทั้งหมด 9 ฉบับ
- (2) อายุ พื้นฐานการศึกษา วิชาเอก และระดับความสามารถทางการอ่านและเขียนที่ได้ก่อนเรียน (Pre-test) ของ อร ปรา และบุล
- (3) ผลการประเมินเค้าโครงการงานวิจัยของอร ปรา และบุล ที่เพื่อนร่วมชั้น และผู้สอนให้ไว้
- (4) การให้คำปรึกษาหารือระหว่างอร ปรา และบุลที่มีกับเพื่อนร่วมชั้น และกับผู้สอน ตามที่ได้บันทึกเทปไว้
- (5) การประเมินและการให้ข้อคิดเห็นหรือข้อสังเกตเกี่ยวกับการเรียนแต่ละครั้งทั้งที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน และในศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองที่อร ปรา และบุล บันทึกไว้

การวิเคราะห์ข้อมูล

เนื่องจากข้อมูลเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพ เป็นการนำเสนอเค้าโครงการงานวิจัย และการพูดคุย ซักถาม การให้รายละเอียดเพิ่มเติม และการให้คำปรึกษาหารือ ซึ่งเป็นข้อมูลภาษา (Verbal Data) ทั้งสิ้น การวิเคราะห์ทำตามข้อความของการวิจัยที่ตั้งไว้

วิเคราะห์ข้อมูล

ใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งประกอบด้วย

(1) การวิเคราะห์ภาคสนาม หมายถึงการวิเคราะห์ระหว่างการดำเนินการวิจัย โดยผู้วิจัยจำกัดขอบเขตของการเก็บข้อมูลให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย พัฒนาคำถามของการวิจัยให้สมบูรณ์ เขียนข้อคิดเห็นจากการสังเกต พัฒนาหมวดหมู่และเกณฑ์ที่จะใช้อธิบายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมด และสามารถนำไปสู่การสร้างโมเดลของความสัมพันธ์และปฏิสัมพันธ์ได้ โดยผู้วิจัยทำการเลือกกรณีที่จะนำมาศึกษา กำหนดรหัสสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้บันทึกเทปและถอดเทปไว้

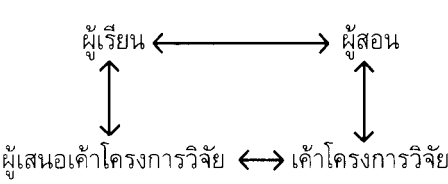
การวิเคราะห์ในระหว่างที่ดำเนินการวิจัยนั้น Lofland &Lofland (1984:132-135) เรียกว่า วิธีการ Productive ผู้วิจัยใช้บันทึกช่วยจำ (Memo) ที่รวบรวมเข้าไว้ในแฟ้มวิเคราะห์ (Analytical File)

(2) การวิเคราะห์ภายหลังการเก็บข้อมูลเสร็จสิ้นแล้ว นอกจากการวิเคราะห์ที่เกิดขึ้นระหว่างการเก็บข้อมูลแล้ว ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลภายหลังการเก็บข้อมูล โดยเรียงลำดับให้หมายเลขบันทึกภาคสนามที่ได้ ใช้รหัสที่พัฒนาขึ้นใส่กำกับหน่วยข้อมูล (Units of Data)

หน่วยข้อมูลที่ใช้วิเคราะห์ในงานวิจัยนี้เป็นหน่วยปฏิสัมพันธ์ (Interaction Unit) ซึ่งเป็นหน่วยกิจกรรม (Unit's Process) ที่เกิดขึ้นเป็นขั้นตอนตามการเสนอเค้าโครงการวิจัย และการให้คำปรึกษาหารือระหว่างผู้เรียน ครู และผู้เสนอเค้าโครงการวิจัย หน่วยกิจกรรมที่ใช้วิเคราะห์เป็นหน่วยตามลำดับของกิจกรรม (Sequence) (Lofland & Lofland,1984: 108-109)ซึ่งเป็นขั้นตอน เรียงตามลำดับเวลาของปฏิสัมพันธ์ ผู้วิจัยวิเคราะห์ย้อนหลังไปจุดเริ่มต้น (Trace Back Starting points) วิเคราะห์ไปข้างหน้าจากจุดเริ่มต้น (Trace Forward Starting Points) และวิเคราะห์ภาพรวมทุกจุดเริ่มต้น (Trace Through Starting Points) เพื่อตอบคำถามของการวิจัย

การวิเคราะห์ภายหลังการเก็บข้อมูลนี้ช่วยให้ได้ภาพรวมทั้งหมดของการกระทำที่เกิดขึ้น รวมถึงความคิดต่าง ๆ ที่บันทึกไว้ในบันทึกช่วยจำ

การกำหนดรหัส หน่วยข้อมูลในการวิจัยนี้ได้ใช้รหัสกิจกรรม (Activity Codes) (Bogdan&Biklen, 1982:160) ซึ่งใช้กำกับพฤติกรรมของปฏิสัมพันธ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างผู้เรียน ผู้เสนอเค้าโครงการวิจัย เค้าโครงการวิจัย และผู้สอนซึ่งเป็นปฏิสัมพันธ์แบบจุดภาคีตั้งแผนภูมิต่อไปนี้

นอกจากนี้ผู้วิจัยสามารถเลือกใช้เกณฑ์ในการวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ทางภาษา ที่เกิดขึ้นระหว่างการให้คำปรึกษาหารืออีกเกณฑ์หนึ่ง ที่ผู้วิจัยใช้ คือ เกณฑ์ปฏิบัตินิยมซึ่งพิจารณาความหมายที่เกิดขึ้นจากการที่ภาษามีปฏิสัมพันธ์กับผู้สื่อสารทางภาษาหรือผู้ใช้ภาษา และกับบริบทแวดล้อมของการสื่อสาร Widdowson (1992: 334) ความหมายปฏิบัตินิยมนี้แบ่งออกเป็น 3 นัยด้วยกัน ได้แก่ ความหมายที่ใช้บ่งชี้ หรือระบุถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (Reference) ความหมายที่เกิดจากวัตถุประสงค์ของการใช้ภาษา (Force) และความหมายที่เกิดขึ้นจากการใช้ภาษาในสังคม ซึ่งมีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างบุคคลที่ยังมีชีวิตอยู่ในสังคม และมีวัฒนธรรมประเพณีเป็นกรอบของการปฏิบัติ (Effect) Widdowson (1992) และ Olsen (1992) กล่าวว่า การสื่อสารทางภาษาจะมีประสิทธิภาพได้ก็ต่อเมื่อ ผู้ที่ร่วมใช้ภาษาสามารถเจรจาเพื่อให้ได้ความหมาย (Negotiation of Meaning) และปรับเปลี่ยนสาร เพื่อให้เกิดความเข้าใจอันถ่องแท้ได้ อัจฉรา (2537:39) กล่าวว่าตามจิตวิทยาการเรียนรู้ การเจรจาเพื่อให้ได้ความหมายนี้เป็นกระบวนการที่จำเป็นในการสื่อความหมายทั้งระหว่างบุคคล และระหว่างบุคคลกับสาร เช่นในการสนทนา ผู้ที่เข้าร่วมสนทนาต้องทำความเข้าใจโดยการเจรจาเพื่อให้ได้ความหมายของสารที่ผ่านช่องทางของการสื่อสารแบบตัวต่อตัว Halliday (1975) ได้ให้ลักษณะของความหมายที่ได้จากสารตามเกณฑ์ปฏิบัตินิยมว่าประกอบด้วยความหมาย 3 ประเภทใหญ่ ๆ ด้วยกัน ได้แก่ (1) Ideational Meaning คือความหมายตรงตามเนื้อความ หรือที่ Widdowson เรียกว่า Reference (2) Interpersonal Meaning คือความหมายโดยอ้อม หรือโดยนัย ที่เป็นความหมายที่ได้จากการวิเคราะห์บริบทแวดล้อมของปฏิสัมพันธ์ทางภาษา และ (3) Textual Meaning คือความหมายที่ได้จากความเข้าใจความสัมพันธ์ของเนื้อความ ที่ประกอบด้วยความหมายที่ได้จากากายสัมพันธ์ (Syntax) ความสัมพันธ์ภายในเนื้อความ (Cohesion) เช่น การใช้คำสรรพนามแทนคำนามที่เป็นที่เข้าใจระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร

รหัสหน่วยข้อมูล สัญลักษณ์ที่ใช้กำกับหน่วยข้อมูล
ปฏิสัมพันธ์จตุภาคีมีดังนี้:

- SGT=Student Generated Talk** ผู้เรียนคนอื่นที่ไม่ใช่ผู้เสนอเค้าโครงการวิจัยเป็นผู้ริเริ่มการพูด
- ST=Student Talk** ผู้เรียนคนอื่นที่ไม่ใช่ผู้เสนอเค้าโครงการวิจัยเป็นผู้พูด
- SS =Student Silence** ผู้เรียนคนอื่นที่ไม่ใช่ผู้เสนอเค้าโครงการวิจัยนิ่งเงียบไม่ตอบคำถาม ไม่แสดงข้อคิดเห็นใด ๆ ที่เป็นการตอบสนองต่อคำถามหรือการกระตุ้น (Stimulator) จากครูและผู้เสนอเค้าโครงการวิจัย
- PGT=Proposer Generated Talk** ผู้นำเสนอเค้าโครงการวิจัยเป็นผู้ริเริ่มการพูด
- PT=Proposer Talk** ผู้นำเสนอเค้าโครงการวิจัยเป็นผู้พูด เช่น ตอบคำถาม แสดงความคิดเห็นต่อการกระตุ้นจากครู หรือเพื่อนร่วมชั้นเรียน
- PS=Proposer Silence** ผู้นำเสนอเค้าโครงการวิจัยเงียบเฉย ไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองต่อการกระตุ้นจากครู หรือเพื่อนร่วมชั้นเรียน
- TGS=Teacher Generated Talk** ครูเป็นผู้ริเริ่มการพูด
- TT=Teacher Talk** ครูเป็นผู้พูด โดยอาจตอบคำถามหรือแสดงความคิดเห็นที่ต่อเนื่องจากการพูดของผู้เรียน
- TS=Teacher Silence** ครูเงียบเฉย ไม่พูดสนองตอบการกระตุ้นจากผู้เรียน หรือผู้เสนอเค้าโครงการวิจัย
- A=Academic** ด้านวิชาการ
- ATPos=Attitude Positive** การแสดงทัศนคติ ด้านดี เห็นชอบด้วย
- ATNeg=Attitude Negative** การแสดงทัศนคติด้านลบ ไม่เห็นชอบด้วย
- Q=Question** คำถาม
- Ans=Answer** คำตอบ
- Cm=Comment** ข้อคิดเห็น
- L=Language** เกี่ยวกับภาษาของเค้าโครงการวิจัย
- CP=Content of proposal** เกี่ยวกับเนื้อหาของเค้าโครงการวิจัย
- Sq=Sequence** การเรียงลำดับ
- Org=Organization** การเรียบเรียงความ
- Cl=Clarity** ความชัดเจนของเนื้อความ
- Amg=Ambiguity** ความคลุมเครือไม่ชัดเจน
- Exp=Explanation** อธิบาย, ให้ข้อมูลเพิ่มเติม
- Im=Ideational Meaning** ความหมายตรงตามเนื้อความ
- InpM=Interpersonal Meaning** ความหมายโดยอ้อม หรือโดยนัย ที่มีความหมายที่ได้จากการวิเคราะห์บริบทแวดล้อมของปฏิสัมพันธ์ทางภาษา
- Tm=Textual Meaning** ความหมายที่ได้จากความเข้าใจในความสัมพันธ์ของเนื้อความ

สรุปความคืบหน้าของงานวิจัย

ผู้วิจัยได้ถอดเทปบันทึกเสียงและบันทึกภาพ ข้อมูลที่เป็นการสนทนาให้คำปรึกษาหารือกันระหว่างผู้เรียนด้วยกันเอง และผู้เรียนกับครู และได้วิเคราะห์ลักษณะของปฏิสัมพันธ์ทางภาษาที่เกิดขึ้น ได้ลงรหัสประเภทข้อมูลของออร์เรียมเรียบร้อยแล้ว และอยู่ในระหว่างการวิเคราะห์ข้อมูลปฏิสัมพันธ์ของการให้คำปรึกษาหารือของ ปราและบุล

คณะกรรมการอีกไม่ต่ำกว่าสองท่าน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางการเรียนการสอนภาษา และภาษาศาสตร์ประยุกต์ จะเข้าร่วมพิจารณา การวิเคราะห์ และความถูกต้องเหมาะสมของการกำหนดรหัสของปฏิสัมพันธ์ทางภาษาที่เกิดขึ้นระหว่างการให้คำปรึกษาหารือที่ผู้วิจัยกำหนด ทั้งนี้เพื่อเป็นการยืนยันความน่าเชื่อถือ และความเที่ยงตรงของการวิเคราะห์

รายงานความก้าวหน้า
ของการวิจัย
เรื่อง การให้คำปรึกษาหารือใน
การปรับปรุงการเขียนเค้าโครง
การวิจัยของนักศึกษา
ระดับบัณฑิตศึกษา

ดร.อัจฉรา วงศ์โสธร สำเร็จการศึกษา Ph.D. (Foreign Language Research and Education) จากมหาวิทยาลัยมินโซต้า (Minnesota) สหรัฐอเมริกา ปัจจุบันดำรงตำแหน่งรองศาสตราจารย์ ประจำสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หัวหน้าภาควิชาสอนภาษาอังกฤษสำหรับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ กรรมการประจำ กรรมการวิชาการผู้ทรงคุณวุฒิ กรรมการวิจัยของสถาบันภาษา กรรมการพิจารณาการขอเปิดดำเนินการหลักสูตร และการรับรองมาตรฐานการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา เอกชน สาขาวิชาภาษาและวรรณคดี มีผลงานทางวิชาการที่ได้จัดพิมพ์เผยแพร่หลายเล่ม อาทิ แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษา ทักษะการเรียนรู้ องค์ประกอบและวิธีวัด และ Approaches to Language Testing

References

เอกสารอ้างอิง

- ศึกษานิเทศก์. (2539). หลักสูตรภาษาอังกฤษ. พ.ศ. 2539. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ.
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักนายกรัฐมนตรี. (2539). แผนพัฒนาการศึกษาของชาติระยะที่แปด (พ.ศ. 2539-2543). กรุงเทพฯ: คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- สุพัฒน์ สุขมลสันต์. (2535). การอภิวิเคราะห์และ การสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียน การสอนภาษาอังกฤษระหว่างปี พ.ศ. 2515-2530. งานวิจัยลำดับที่ 28. โครงการเผยแพร่ ผลงานวิจัย. ฝ่ายวิจัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2535). การวิจัยทางการเรียน การสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัครา วงศ์โสธร และคณะ. (2536). การวิจัยเพื่อหา วิธีแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนัก ศึกษาไทยที่เหมาะสมที่สุด. กรุงเทพฯ: สถาบัน ภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัครา วงศ์โสธร (2539). แนวทางการสร้างข้อสอบ ภาษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- Altrichter, H. (1993). The concept of quality in action: Giving practitioners a voice in educational research. In M. Schratz (Ed.), Qualitative voices in educational research, (40-55). London, Washington, DC: Falmer.
- Bachman, L. F. (1990). Fundamental considerations in language testing. Oxford: Oxford University Press.
- Berman, T. & McLaughlin, M. (1975). Federal program supporting educational change. Santa Monica, CA: Rand Corporation.
- Bogdan, R. C. & Biklen, S. K. (1982). Qualitative research for education: An introduction to theory and method. Boston, MA: Allyn and Bacon.
- Brindley, G. (1991). Assessing achievement in a learner-centred curriculum. In J. C. Alderson & B. North. (Eds.), Language testing in the 1990s: The communicative legacy, (153-166). London: Macmillan.
- Britton, J. (1989). Writing-and-reading in the classroom. In A. H. Dyson (Ed.), Collaboration through writing and reading: Exploring possibilities, (217-246). Urbana, Illinois: National Councils of Teachers of English.

- Carini, P. F. (1994). Dear Sister Bess: An essay on standards, judgement and writing Assessing Writing 1(1): 29-65.
- Ely M., Anzul, M, Friedman, T., Garner, D., & Steinmetz, A. M. (1991) Doing qualitative research: Circles within circles. London: Falmer.
- Galbraith, P. & Anstrom, K. (1996). Peer coaching: An effective staff development model for educators of linguistically and culturally diverse students. Washington, DC: National Clearing House for Bilingual Education.
- Goffman, E. (1969). The presentation of self in everyday life. Garden City, New York: Anchor.
- Goodman, K. (1994). Reading, writing and written texts: A transactional sociopsycholinguistic view. Paper presented at the 1994 SEAMEO Regional Language Centre Seminar on Reading and Writing Research: Implications to Language Education 18-20 April 1994, Singapore.
- Halliday, M. A. K. (1975). Learning how to mean: Explorations in the development of language. London: Edward Arnold.
- Kral, T. K. et al. (Eds.) (1992). Explorations and innovations in ELT methodology: Selected papers presented at CULI's Second International Conference, 2-4 December 1991. Bangkok: Chulalongkorn University Language Institute.
- Lofland, J. & Lofland, L. H. (1984). Analyzing social settings: A guide to qualitative observation and analysis. (2 ed.). Belmont, California: Wadsworth.
- Lopez-Nerney, S & Chan, P. (1994). Writing via conferencing: Potential and constraints. Paper presented at 1994 SEAMEO Regional Language Centre Seminar on Research in Reading and Writing: Implications to language education 18-20 April 1994, Singapore.
- Newkirk, T. (1995). The writing conference as performance. Research in the Teaching of English 29 (2): 193-237.
- Olsen, R. Winn-Bell. (1992). Focus on the teacher. In T. J. Kral, et al (Eds.), Explorations and innovations in ELT methodology: Selected papers presented at CULI's Second International Conference, 2-4 December 1991. (18-31) Bangkok: Chulalongkorn University Language Institute.
- Strauss, A. L. (1987). Qualitative analysis for social scientists. Cambridge, Massachusetts: Cambridge University Press.
- Widdowson, H. G. (1992). ELT and EL teachers: Matters arising. ELT Journal 46(4): 333-338.
- Widdowson, H. G. (1992). The context of use and learning. in T.J. Kral, et al. (Eds.) Explorations and innovations in ELT methodology: Selected papers presented at CULI's Second International Conference, 2-4 December 1991. (1-17) Bangkok: Chulalongkorn University Language Institute.

References

บทคัดย่อ

การเปรียบเทียบความสามารถ ในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนิสิตต่างกลุ่มคณะวิชาที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับ สาขาวิชาการอ่านของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อ้อยทิพย์ กรมกุล และทัศนีย์ ศรีไพพรรณ

ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ได้รับการยอมรับกันแพร่หลายทั่วโลกจนอาจกล่าวได้ว่าเป็นภาษาสากล Strevens (Strevens, 1987) ได้กล่าวถึงการใช้ภาษาอังกฤษไว้ว่า ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1945 เป็นต้นมา การใช้ภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบอย่างเด่นชัด รูปแบบแรกเกิดขึ้นหลังจากอาณานิคมของอังกฤษได้รับอิสรภาพแล้ว ภาษาอังกฤษซึ่งเคยใช้เพื่อแสดงความเป็นผู้อยู่ในอาณัติของอังกฤษของเหล่าอาณานิคมได้กลายเป็นเครื่องมือเพื่อเข้าไปเยือน “หน้าต่างทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของโลก” และไม่เป็นภาษาที่น่ารังเกียจของกลุ่มประชากรกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งอีกต่อไป การใช้ภาษาอังกฤษรูปแบบที่สองเกิดจากการพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษ สืบเนื่องมาจากกิจกรรม หรือการเปลี่ยนแปลง ตลอดจนวิชาการที่แปลกใหม่ที่เกิดขึ้นก็มักใช้ภาษาอังกฤษในการเผยแพร่ ในข้อตกลงระหว่างชาติก็มีการกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้ในการควบคุมการจราจรทางอากาศ หรือแม้แต่ข้อตกลงขององค์การสหประชาชาติก็ให้มีการใช้ภาษาอังกฤษในหน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือหรือหน่วยบริการ การปฏิบัติในด้านสื่อสารและคมนาคม ภาษาอังกฤษมีบทบาทเป็นอย่างมากเพราะเป็นภาษาที่ใช้สื่อสารระหว่างประเทศ เช่น ในวิทยุและโทรทัศน์ ในวารสารและหนังสือพิมพ์ แม้แต่อุตสาหกรรมเพลงยอดนิยมต่าง ๆ ก็ต้องพึ่งภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ในศาสตร์ที่เกี่ยวกับอวกาศและคอมพิวเตอร์ ก็มีการใช้ภาษาอังกฤษเช่นกัน

ในวงการการศึกษาของประเทศไทย จึงได้มีการตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษที่มีต่อการศึกษาค้นคว้าวิจัย การประกอบอาชีพ และการดำเนินชีวิตประจำวัน ดังจะเห็นได้จากการที่ภาษาอังกฤษได้รับการบรรจุให้เป็นรายวิชาภาษาต่างประเทศในหลักสูตรทุกระดับของกระทรวงศึกษาธิการ ในระดับประถมศึกษาตอนต้น กำหนดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และปีที่ 4 เป็นต้นไป โดยมีการเรียนการสอนสัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง ในระดับประถมศึกษาตอนปลาย มีการเรียนการสอนสัปดาห์ละ 4 หรือ 5 ชั่วโมง ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสัปดาห์ละ 4 หรือ 6 ชั่วโมง และในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีการเรียนภาษาอังกฤษสัปดาห์ละ 4 หรือ 6 หรือ 8 ชั่วโมง ขึ้นอยู่กับแผนการเรียนของนักเรียน กล่าวคือนักเรียนสายทั่วไปจะเรียนภาษาอังกฤษ 4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ นักเรียนสายวิทย์จะเรียนภาษาอังกฤษ 6 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และนักเรียนสายศิลป์จะเรียนภาษาอังกฤษ 8 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ในระดับอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ จึงกำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นรายวิชาบังคับ เพื่อเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้พัฒนาความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ต่อไป

สำหรับจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้กำหนดให้นักศึกษาชั้นปีที่ 1 เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 และ 2 ซึ่งเป็นรายวิชาบังคับ (6 หน่วยกิต) ในหมวดการศึกษาทั่วไป โดยมีสถาบันภาษาเป็นหน่วยงานให้บริการการเรียนการสอนแก่นักศึกษา รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 และ 2 นี้ มุ่งฝึกให้นักศึกษามีความสามารถในทักษะการอ่าน เขียน ฟัง และพูด แต่ทักษะที่สถาบันภาษานับมากที่สุดคือ ทักษะการอ่าน ดังเห็นได้จากชั่วโมงการเรียนการสอนของทักษะนี้มีมากที่สุด คือ 3 ชั่วโมง ต่อสัปดาห์ สำหรับบางคณะ ที่เล็งเห็นความสำคัญของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่นักศึกษาสามารถจะนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าในศาสตร์ของตนต่อไป ได้กำหนดให้รายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่านเป็นหลักสูตรบังคับในชั้นปีที่ 2 (2 หน่วยกิต)

ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่ผู้เรียนจะนำไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมได้เองแม้เมื่อเรียนสำเร็จแล้วก็ตาม เพราะเป็นทักษะที่ผู้เรียนจะจดจำได้นานกว่า

ทักษะอื่นดังที่ Allen และ Vallette (Allen & Vallette, 1977) กล่าวไว้ว่าในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่ผู้เรียนมีโอกาสดำเนินต่อไปแม้ว่าจะสำเร็จการศึกษาไปแล้วก็ตาม และยังเป็นทักษะที่คงอยู่กับผู้เรียนมากกว่าทักษะอื่นถ้าผู้เรียนไม่มีโอกาสได้ใช้หลังสำเร็จการศึกษา เช่น ทักษะในการฟัง พูด และเขียน ทั้งนี้เพราะว่าการศึกษาหาความรู้ด้วยวิธีการอ่านเป็นวิธีที่สะดวกมาก สิ่งตีพิมพ์สำหรับการอ่านก็หาได้ง่าย การอ่านจะอ่านเวลาใดที่ไหนก็ได้ และเมื่ออ่านแล้วผู้อ่านก็สามารถที่จะทบทวน ตรวจสอบคัดเลือก หรือเปรียบเทียบสิ่งที่อ่านแล้วได้อีกด้วย

ดังนั้น จึงเห็นว่าทักษะการอ่าน เป็นทักษะที่เป็นประโยชน์ทั้งในด้านการศึกษาและประกอบอาชีพต่อไปในอนาคต เพราะเป็นเสมือนเครื่องมือพื้นฐานในการเรียนรู้ อย่างไรก็ตามความสามารถในการอ่านของนิสิตและนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยยังไม่เป็นที่น่าพอใจ กัญดา ธรรมมงคล (กัญดา, 2512) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านของนิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะอักษรศาสตร์ ระดับปริญญาตรีของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และพบว่านิสิตทั้งสองคณะเก่งในการอ่านจับใจความแต่อ่อนในการอ่านแบบตีความ และวิลาวัลย์ สมมาตร (วิลาวัลย์, 2525) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแบบตีความ 3 ทักษะคือ การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ การเรียงลำดับเหตุการณ์ และการสรุปความ และสำรวจทักษะที่เป็นปัญหาในการอ่านของนิสิตคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และพบว่านิสิตส่วนใหญ่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษขั้นตีความทั้ง 3 ทักษะอยู่ในเกณฑ์ต่ำ

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความสามารถในการอ่านในระดับถ้อยคำ ระดับสื่อสาร และระดับวิจารณ์ของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 2 ที่ได้สอบผ่านรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 และ 2 และรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่าน เพื่อเป็นแนวทางในการเสนอแนะเพื่อแก้ไขปรับปรุงหลักสูตรให้มีความสอดคล้อง ต่อเนื่อง และเอื้อต่อการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ โดยอาศัยตัวแปรในเรื่องเวลาเรียน ทักษะคิดค้นคว้า ภูมิหลัง เพศ ผลการเรียน และความสามารถในการตอบแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบอิทธิพลของตัวแปรด้านกลุ่ม คณะ คณะ และเพศ ของผู้เรียนที่มีต่อการอ่านภาษาอังกฤษ ใน 3 ระดับ คือ ระดับถ่ายโอน (Transfer) ระดับสื่อสาร (Communication) และระดับวิจารณ์ (Criticism)
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของแรงจูงใจทัศนคติ ภูมิหลัง ของผู้เรียน กิจกรรมที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษ กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับ สาขาวิชาการอ่าน
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิ์ผลรายวิชา ภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่าน กับความสามารถ ในการอ่านภาษาอังกฤษทั้ง 3 ระดับ
4. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความสามารถของนิสิตกลุ่ม วิทยาศาสตร์ กลุ่มมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ ใน ด้านการอ่านในรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา การอ่าน
5. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง สัมฤทธิ์ผลของราย วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานการอ่านกับภาษาอังกฤษสำหรับ สาขาวิชาการอ่าน

สมมติฐานของการวิจัย

1. นิสิตที่ผ่านรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2 มีความ สามารถในการอ่านระดับถ่ายโอน และระดับสื่อสารไม่ แตกต่างกัน
 2. นิสิตเพศหญิงและเพศชายมีความสามารถในการอ่าน ทั้ง 3 ระดับไม่แตกต่างกัน
 3. กลุ่มคณะมนุษยศาสตร์มีความสามารถในการอ่านสูง กว่ากลุ่มคณะสังคมศาสตร์ และวิทยาศาสตร์
 4. สัมฤทธิ์ผลรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2 และภาษา อังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่านไม่สัมพันธ์กัน
- นิสิตที่ผ่านรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2 มีความ สามารถในการอ่านระดับถ่ายโอน และระดับสื่อสาร เป็นส่วนใหญ่

ขอบเขตการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้มุ่งที่จะทำการศึกษาเฉพาะนิสิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2528 จากคณะต่าง ๆ 7 คณะดังนี้
 - 1.1 คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี
 - 1.2 คณะเศรษฐศาสตร์
 - 1.3 คณะรัฐศาสตร์
 - 1.4 คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
 - 1.5 คณะนิติศาสตร์
 - 1.6 คณะนิเทศศาสตร์
 - 1.7 คณะวิทยาศาสตร์
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนิสิตชั้นปีที่ 2 ที่ผ่านการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 และ 2 และรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่าน มาแล้ว
3. การวิจัยครั้งนี้ศึกษาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เฉพาะ 3 ระดับเท่านั้น คือ ระดับถ่ายโอน ระดับสื่อสาร และระดับวิจารณ์เท่านั้น ดังมีรายละเอียดแต่ละระดับ ดังนี้
 - 3.1 ระดับถ่ายโอน ศึกษาความสามารถนิสิต ในด้าน
 - คำศัพท์
 - การถอดความ
 - การอ้างอิงสิ่งที่กล่าวมาแล้ว
 - 3.2 ระดับสื่อสาร ศึกษาความสามารถของ นิสิตในด้าน
 - เนื้อเรื่อง
 - เหตุและผล
 - การจับใจความสำคัญ
 - 3.3 ระดับวิจารณ์ ศึกษาความสามารถนิสิต ในด้าน
 - ลักษณะของเรื่อง
 - ความรู้สึกรู้สึกของผู้เขียน
 - การสรุปความ

ข้อจำกัดของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ อาจได้ผลไม่สมบูรณ์ เนื่องจาก

- 1. ระยะเวลาในการทดสอบกลุ่มตัวอย่าง เป็นระยะใกล้กับการสอบประจำภาค จึงอาจทำให้นิสิตไม่สนใจทำแบบทดสอบเท่าที่ควร เพราะมีความกังวลใจ และอาจทำให้คะแนนที่ได้รับคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริงได้บ้าง
- 2. กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนิสิตหญิงมากกว่านิสิตชาย ทั้งนี้เพราะการสุ่มคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างมีจากกำหนดจำนวนนิสิตหญิงหรือจำนวนนิสิตชายจากตอนเรียนที่นิสิตลงทะเบียนไว้ได้ จึงอาจส่งผลกระทบต่อการศึกษาเรื่องเพศของผู้เรียนกับความสามารถในการอ่านในระดับต่าง ๆ ได้
- 3. การเปลี่ยนแปลงกำหนดเวลาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในคณะวิทยาศาสตร์ ซึ่งกำหนดให้นิสิตในคณะนี้เริ่มเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานหลังนิสิตคณะอื่น ๆ 1 ภาคการศึกษา ทำให้การเก็บข้อมูลผลการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาของนิสิตคณะนี้ ล่าช้ากว่ากำหนดจึงอาจส่งผลต่อการวิจัยบ้าง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

จากการวิจัยครั้งนี้ คาดว่าจะทำให้ทราบถึง

- 1. ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษในระดับถ้อยโอน ระดับสื่อสาร และระดับวิจารณ์ ของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 2
- 2. ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนิสิตในแต่ละกลุ่มคณะ
- 3. ปัญหาในการอ่านของนิสิต เพื่อเป็นแนวทางที่จะจัดการแก้ไข และปรับปรุงบทเรียนให้เหมาะสม
- 4. แนวทางที่จะปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน และภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่านให้มีความสอดคล้องต่อเนื่องกัน

ประชากรและพลวิจัย

ประชากรของการวิจัยครั้งนี้ได้แก่นิสิตชั้นปีที่ 2 คณะวิทยาศาสตร์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี คณะนิติศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ ที่ผ่านรายวิชาภาษาอังกฤษ พื้นฐาน 1 และ 2 และรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่านแล้ว

ส่วนพลวิจัยนั้นได้แก่ กลุ่มตัวอย่างของนิสิตที่ได้จากการสุ่มอย่างง่ายเป็นจำนวนร้อยละ 30 ของนิสิตแต่ละคณะเป็นจำนวน ทั้งหมด 465 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

- 1. แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ 1 ชุด ซึ่งเป็นแบบทดสอบปรนัย แบบเลือกคำตอบ ประกอบด้วยเนื้อเรื่อง 3 เรื่อง (Text A, B และ C) แต่ละเรื่องมีคำถาม 15 ข้อ ลักษณะของคำถามถูกกำหนดตามเนื้อเรื่องที่อ่าน คำถามที่วัดทักษะการอ่านระดับถ้อยโอนมีจำนวน 10 ข้อ คำถามที่วัดทักษะการอ่านขั้นสื่อสารมีจำนวน 10 ข้อ และคำถามที่วัดทักษะการอ่านขั้นวิจารณ์มี 5 ข้อ เนื้อเรื่องที่ใช้เป็นแบบทดสอบมีความยากง่ายเหมาะสมกับความสามารถในการอ่านของนิสิต

แบบทดสอบปรนัยมีคุณภาพในระดับดี คือมีความยากง่ายโดยเฉลี่ยในระดับปานกลาง อำนาจจำแนกโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับค่อนข้างสูง และมีค่าความเที่ยงค่อนข้างสูง (KR2p = 0.774) ส่วนความตรงเชิงเนื้อหาตรวจสอบแล้ว โดยอาจารย์ชาวต่างประเทศ ผู้เชี่ยวชาญในการสร้างแบบทดสอบทางภาษาอังกฤษ

- 2. แบบสอบถามเพื่อการวิจัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยคำถามสำคัญ 3 ส่วนคือ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้กรอกแบบสอบถามข้อมูลเพื่อการประเมินทัศนคติและแรงจูงใจและข้อมูลเกี่ยวกับการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวัน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้โปรแกรม SPSS วิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

1. ใช้โปรแกรม Lotus 123 วิเคราะห์ความเชื่อถือได้ของข้อสอบโดยใช้สูตร KR - 21
2. หาค่าสหสัมพันธ์โดยวิธี Pearson Correlation เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Inter-correlation) ของข้อสอบทุกส่วน
3. ใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เพื่อศึกษาค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรพยากรณ์ (Predictor Variables) ต่อตัวแปรเกณฑ์ (Criterion Variable) และเพื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนของผลการสอบ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาเปรียบเทียบว่าตัวแปรด้านกลุ่มคณะ คณะ และเพศ จะทำให้การอ่านภาษาอังกฤษใน 3 ระดับคือ ระดับถ่ายโอน ระดับสื่อสาร และระดับวิจารณ์ มีความแตกต่างกันหรือไม่

1 เปรียบเทียบว่าตัวแปรด้านกลุ่มคณะ ทำให้นิสิตมีความสามารถในการอ่านระดับถ่ายโอนแตกต่างกันหรือไม่

ความแปรปรวนของคะแนนในด้านความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับ ถ่ายโอนของผู้สอบจาก 3 กลุ่มคณะมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงว่าโดยเฉลี่ยแล้วนิสิตแต่ละกลุ่มคณะมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษระดับถ่ายโอนไม่เท่ากัน และจากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของผลการสอบด้วยวิธี Tukey-B แล้ว เมื่อกลุ่มคณะมนุษยศาสตร์ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด กลุ่มคณะสังคมศาสตร์ได้คะแนนเฉลี่ยรองลงมา และกลุ่มคณะวิทยาศาสตร์ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำสุด

2 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านระดับถ่ายโอนระหว่าง 3 กลุ่มคณะ

นิสิตกลุ่มมนุษยศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านในระดับถ่ายโอนต่างจากนิสิตกลุ่มสังคมศาสตร์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่นิสิตกลุ่มมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์มีความสามารถในการอ่านระดับถ่ายโอนสูงกว่านิสิตกลุ่มวิทยาศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

3 เปรียบเทียบว่าตัวแปรด้านกลุ่มคณะ ทำให้ความสามารถในการอ่านระดับสื่อสารแตกต่างกันหรือไม่

ความแปรปรวนของคะแนนในด้านความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษในระดับสื่อสารของผู้สอบจากกลุ่มคณะต่างกัน มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงว่านิสิตกลุ่มคณะวิทยาศาสตร์ นิสิตกลุ่มคณะมนุษยศาสตร์และนิสิตกลุ่มคณะสังคมศาสตร์มีความสามารถไม่แตกต่างกันในการใช้ภาษาอังกฤษระดับสื่อสาร

4 เปรียบเทียบว่าตัวแปรด้านกลุ่มคณะ ทำให้ความสามารถในการอ่านในระดับวิจารณ์แตกต่างกันหรือไม่

ความแปรปรวนของคะแนนในด้านความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับวิจารณ์ของผู้สอบจากกลุ่มคณะต่าง ๆ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงว่า นิสิตกลุ่มคณะวิทยาศาสตร์ นิสิตกลุ่มคณะมนุษยศาสตร์ และนิสิตกลุ่มคณะสังคมศาสตร์มีความสามารถไม่แตกต่างกันในการอ่านภาษาอังกฤษระดับวิจารณ์

5 เปรียบเทียบว่าตัวแปรด้านคณะ ทำให้ความสามารถในการอ่านในระดับถ่ายโอนแตกต่างกันหรือไม่

ความแปรปรวนของคะแนนในด้านความสามารถของนิสิตในการอ่านภาษาอังกฤษระดับถ่ายโอนของผู้สอบจาก 7 คณะ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงว่า โดยเฉลี่ยแล้วนิสิตแต่ละคณะมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับถ่ายโอนไม่เท่ากัน และจากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของผลการสอบด้วยวิธี Tukey-B แล้ว พบว่าคณะนิเทศศาสตร์ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด และคณะนิติศาสตร์ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำสุด

6 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านระดับถ้อยคำของนิสิตแต่ละคณะ

สรุปผลการวิเคราะห์ความสามารถของนิสิตในการอ่านภาษาอังกฤษระดับถ้อยคำ เมื่อเปรียบเทียบกับกันระหว่างคณะแล้ว ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้คือ

นิสิตคณะรัฐศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านระดับถ้อยคำสูงกว่านิสิตคณะนิติศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์

นิสิตคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มีความสามารถในการอ่านระดับถ้อยคำสูงกว่านิสิตคณะนิติศาสตร์และคณะวิทยาศาสตร์

นิสิตคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านระดับถ้อยคำสูงกว่านิสิตคณะนิติศาสตร์และคณะวิทยาศาสตร์

นิสิตคณะนิเทศศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านระดับถ้อยคำสูงกว่านิสิตคณะนิติศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ และคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี

นิสิตคณะนิเทศศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านระดับถ้อยคำสูงกว่านิสิตคณะต่าง ๆ และสูงที่สุด

นิสิตคณะนิติศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านระดับถ้อยคำแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

นิสิตคณะรัฐศาสตร์ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี และคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านระดับถ้อยคำแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

จากการทำข้อสอบวัดระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับถ้อยคำ ปรากฏว่านิสิตที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือคณะนิเทศศาสตร์ แสดงว่านิสิตคณะนิเทศศาสตร์มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับถ้อยคำสูงกว่านิสิตคณะอื่น นิสิตที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับถ้อยคำเป็นลำดับสองคือนิสิตคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ นิสิตคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษระดับถ้อยคำเป็นลำดับที่ 3 นิสิตที่มีความสามารถลำดับที่ 4 คือ คณะรัฐศาสตร์ ส่วนนิสิตที่มีความสามารถลำดับที่ 5 คือนิสิตคณะเศรษฐศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ และคณะนิติศาสตร์ ตามลำดับ

7 เปรียบเทียบว่าตัวแปรด้านคณะทำให้ความสามารถในการอ่านในระดับข้อสอบ แตกต่างหรือไม่

ความแปรปรวนของคะแนนในด้านความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษในระดับข้อสอบของผู้สอบจาก 7 คณะ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงว่าโดยเฉลี่ยแล้วนิสิตแต่ละคณะมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษระดับข้อสอบไม่เท่ากัน

8 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านระดับข้อสอบของนิสิตแต่ละคณะ

สรุปผลการวิเคราะห์ความสามารถของนิสิตในการอ่านภาษาอังกฤษระดับข้อสอบ เมื่อเปรียบเทียบกับกัน ระหว่างคณะแล้ว ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้คือ

นิสิตคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์มีความสามารถในการอ่านระดับข้อสอบสูงกว่านิสิตคณะนิติศาสตร์

นิสิตคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี และคณะนิเทศศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านระดับข้อสอบสูงกว่านิสิตคณะนิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ และ วิทยาศาสตร์

นิสิตคณะนิติศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านระดับข้อสอบแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

นิสิตคณะนิเทศศาสตร์ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี และคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์มีความสามารถในการอ่านระดับข้อสอบแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

จากการทำข้อสอบวัดระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับข้อสอบ ปรากฏว่านิสิตที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ คณะนิเทศศาสตร์ แสดงว่านิสิตคณะนิเทศศาสตร์มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับข้อสอบสูงกว่านิสิตคณะอื่น นิสิตที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับข้อสอบเป็นลำดับสองคือนิสิตคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี นิสิตคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษระดับข้อสอบเป็นลำดับที่ 3 ส่วนนิสิตที่มีความสามารถลำดับที่ 4 คือ คณะวิทยาศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ และคณะนิติศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านระดับข้อสอบใกล้เคียงกัน

9 เปรียบเทียบว่าตัวแปรด้านคณะ ทำให้การอ่านในระดับวิจารณ์แตกต่างกันหรือไม่

ความแปรปรวนของคะแนนในด้านความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษในระดับวิจารณ์ของผู้สอบจาก 7 คณะ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงว่าโดยเฉลี่ยแล้วนิสิตแต่ละคณะมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษระดับวิจารณ์ไม่เท่ากัน

10 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านระดับวิจารณ์ของนิสิตแต่ละคณะ

สรุปผลการวิเคราะห์ความสามารถของนิสิตในการอ่านภาษาอังกฤษระดับวิจารณ์เมื่อเปรียบเทียบกับกันระหว่างคณะแล้ว ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ

นิสิตคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีมีความสามารถในการอ่านระดับวิจารณ์สูงกว่านิสิตคณะนิติศาสตร์

นิสิตคณะนิเทศศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านระดับวิจารณ์สูงกว่านิสิตคณะนิติศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ และคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี

นิสิตคณะนิเทศศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านระดับวิจารณ์สูงกว่านิสิตคณะต่าง ๆ และสูงที่สุด

ความสามารถของนิสิตในการอ่านระดับวิจารณ์ของคณะนิติศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ และคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. นิสิตกลุ่มคณะมนุษยศาสตร์ กลุ่มคณะวิทยาศาสตร์ และกลุ่มคณะสังคมศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับถ้อยแถลงไม่เท่ากัน กล่าวคือ นิสิตกลุ่มคณะมนุษยศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านระดับถ้อยแถลงต่างจากนิสิตกลุ่มคณะสังคมศาสตร์อย่างไม่มีนัยสำคัญ และนิสิตกลุ่มคณะวิทยาศาสตร์มีความสามารถในการอ่านระดับถ้อยแถลงต่ำกว่านิสิตทั้ง 2 กลุ่มคณะ

2. นิสิตกลุ่มคณะมนุษยศาสตร์ กลุ่มคณะวิทยาศาสตร์ และกลุ่มคณะสังคมศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับถ้อยแถลงแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

3. นิสิตกลุ่มคณะมนุษยศาสตร์ กลุ่มคณะวิทยาศาสตร์ และกลุ่มคณะสังคมศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับวิจารณ์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

4. นิสิตคณะนิเทศศาสตร์มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับถ้อยแถลงสูงที่สุด รองลงมาได้แก่นิสิตคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ นิสิตคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี และคณะรัฐศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนนิสิตคณะอื่น ๆ มีความสามารถในการอ่านระดับถ้อยแถลงใกล้เคียงกันและเป็นอันดับที่ 5

5. นิสิตคณะนิเทศศาสตร์มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับถ้อยแถลงสูงที่สุด รองลงมาได้แก่นิสิตคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ และนิสิตคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีตามลำดับ ส่วนนิสิตคณะอื่น ๆ มีความสามารถในการอ่านระดับถ้อยแถลงใกล้เคียงกันและเป็นอันดับที่ 4

6. นิสิตคณะนิเทศศาสตร์มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับวิจารณ์สูงที่สุด รองลงมาได้แก่นิสิตคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี ส่วนนิสิตคณะอื่น ๆ มีความสามารถในการอ่านระดับวิจารณ์ใกล้เคียงกันและเป็นอันดับที่ 3

7. นิสิตเพศชายและเพศหญิงมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับถ้อยแถลง ระดับถ้อยแถลง ระดับวิจารณ์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

8. สัมฤทธิ์ผลในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน การอ่าน 2 และสัมฤทธิ์ผลในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่านมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง

9. สัมฤทธิ์ผลในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่านมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับถ้อยแถลงสูงที่สุด และมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับวิจารณ์ต่ำที่สุด

10. นิสิตกลุ่มคณะมนุษยศาสตร์มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่าน สูงกว่านิสิตกลุ่มคณะสังคมศาสตร์และวิทยาศาสตร์

11. อายุ การไปต่างประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษสื่อความหมาย และคะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมปลายของนิสิตในคณะต่าง ๆ มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่านอย่างมีนัยสำคัญ

การอภิปรายผล

ผลการวิจัยครั้งนี้มีประเด็นที่น่าสนใจดัง ต่อไปนี้

ก. เหตุใดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับ
สื่อสารและวิจารณ์ในกลุ่มคณะต่าง ๆ จึงไม่แตกต่างกัน

ผู้วิจัยเชื่อว่าปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้อาจเกิดจากเหตุต่อไปนี้

- 1. เนื่องจากลักษณะของบทเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2 และรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่าน เน้นการอ่านในระดับสื่อสาร ดังนั้นนิสิตจึงมีความสามารถในการตอบแบบทดสอบได้ใกล้เคียงกัน
- 2. จำนวนข้อสอบวัดความสามารถในการอ่านระดับวิจารณ์มีน้อยเนื่องจากเป็นข้อสอบที่ถามจากเนื้อเรื่องที่อ่าน ดังนั้นจึงทำให้การแยกแยะความสามารถของนิสิตเป็นไปได้น้อย

ข. เหตุใดสัมฤทธิ์ผลของรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2
กับสัมฤทธิ์ผลของรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขา
วิชาการอ่านจึงอยู่ในระดับต่ำ

ผู้วิจัยเชื่อว่าปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้อาจเกิดจากสาเหตุต่อไปนี้

- 1. เนื่องจากวัตถุประสงค์ของรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2 เน้นหน้าที่ (Functions) ของภาษาในขณะที่วัตถุประสงค์ของรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่าน เน้นเนื้อหา (Content) เป็นหลัก
- 2. นิสิตแต่ละคณะที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่าน ใช้ข้อสอบเดียวกันในการสอบกลางภาค แต่ใช้ข้อสอบคนละชุดในการสอบปลายภาค โดยมีตารางกำหนดลักษณะเฉพาะของข้อสอบเหมือนกัน โดยเน้นเนื้อหาที่ตรงกันในแต่ละสาขาวิชา ทำให้ข้อสอบของแต่ละคณะมีความแตกต่างกัน
- 3. วิธีการประเมินผล การวัดผลและเกณฑ์ในการตัดสินการให้เกรดของนิสิตที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่านสำหรับปลายภาคในทุกคณะมีลักษณะต่างกัน ในขณะที่เกณฑ์ในการตัดสินรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2 ของทุกคณะเป็นเกณฑ์เดียวกัน

ค. เหตุใดสัมฤทธิ์ผลรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขา
วิชาการอ่านมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการ
อ่านภาษาอังกฤษระดับวิจารณ์น้อยที่สุด

ผู้วิจัยเชื่อว่าปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้อาจเกิดจากเหตุต่อไปนี้

- 1. นิสิตขาดการฝึกทักษะการอ่านระดับวิจารณ์ เพราะเนื้อเรื่องที่นิสิตเรียน เป็นเนื้อเรื่องที่ให้ข้อมูลตามความเป็นจริง หรือเป็นรายงาน ซึ่งไม่ต้องใช้ทักษะในการตีความ และวิจารณ์มาก
- 2. ลักษณะของเนื้อเรื่องที่ให้นิสิตอ่านมีข้อจำกัดกล่าวคือเป็นเนื้อเรื่องที่ถูกกำหนดตามหัวข้อไวยากรณ์และหน้าที่ทางภาษาในแต่ละบท
- 3. ลักษณะของแบบทดสอบของทั้งรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่านและข้อทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับวิจารณ์แตกต่างกัน จำนวนข้อสอบที่วัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับวิจารณ์มีจำนวนน้อยข้อ อาจจะทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนในด้านการวิเคราะห์

ง. ทำไมภูมิหลังของผู้เรียนในเรื่อง อายุ คณะแผนกเฉลี่ย
วิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมปลาย และการไปต่างประเทศ
ที่ใช้ภาษาอังกฤษสื่อความหมาย จึงมีความสัมพันธ์ต่อ
การเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่าน
อย่างมีนัยสำคัญ

ผู้วิจัยเชื่อว่าปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้ อาจเกิดจากเหตุต่อไปนี้

- 1. จากผลการวิจัยพบว่า อายุของนิสิตมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่านอย่างมีนัยสำคัญ ($p = .05$) แต่อยู่ในระดับต่ำมาก และ เป็นค่าลบ กล่าวคือ $rx_y = -0.1260$ ซึ่งผลการวิจัยนี้คล้ายกับผลการวิจัยของ ประทุม เจริญผล (ประทุม, 2526) ซึ่งพบว่าอายุของนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับ 5 สายสามัญศึกษา สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษอย่างไม่มีนัยสำคัญ และงานวิจัยของบุญนิจ พรพงศ์ (บุญนิจ, 2527) ซึ่งพบว่าอายุของนักศึกษาระดับปริญญาตรีวิชาเอกภาษาอังกฤษของวิทยาลัยครูมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในเชิงลบแต่ไม่มีนัยสำคัญ

2. คะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมปลายของผู้เรียนมีความสัมพันธ์ต่อการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่านสูง เป็นเพราะว่าผู้เรียนเหล่านี้มีพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษดีอยู่แล้ว และมีความกระตือรือร้นในการเรียนภาษาอังกฤษ อีกทั้งมีทัศนคติในการเรียนภาษาที่ดี จึงทำให้ผ่านการสอบรายวิชาภาษาอังกฤษได้ดี เมื่อมาเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่าน ทำให้ไม่มีปัญหาในการเรียน และสามารถทำความเข้าใจได้ดีด้วย

3. การไปต่างประเทศมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่านอย่างมีนัยสำคัญ ($p = .05$) แต่อยู่ในระดับต่ำและเป็นค่าลบ กล่าวคือ $xy = -1237$

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้างานวิจัย ต่าง ๆ แต่ไม่พบว่ามีการศึกษาเกี่ยวกับผลของการไปต่างประเทศที่มีต่อการเรียนของนิสิต แต่ค้นพบจากงานวิจัยครั้งนี้สันนิษฐานว่า การมีโอกาสได้ไปอยู่ในประเทศที่มีการใช้ภาษาอังกฤษนั้น นิสิตมีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน แต่ไม่ได้ใช้ภาษาที่ฝึกในห้องเรียนซึ่งเป็นทักษะในการอ่านภาษาอังกฤษ ซึ่งมีเนื้อหาไปทางวิชาการและเป็นภาษาเขียน และอาจคิดว่าความสามารถในการสื่อสารและประสบการณ์ที่ได้จากต่างประเทศพอเพียงที่จะติดตามบทเรียนโดยไม่ต้องฝึกฝนเพิ่มเติมอีก จึงทำให้มีความสัมพันธ์ในทางลบกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษการอ่านสำหรับสาขาวิชา

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1.1 ควรมีการวิจัยวัดความสามารถในการอ่านระดับสื่อสาร ถ่ายโอน และวิจารณ์ ของนิสิตชั้นปีที่ 2 ในคณะอื่น ๆ ที่ไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาด้วย เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านของนิสิต อันจะเป็นประโยชน์สำหรับผู้สอนในการปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

1.2 ควรมีการวิจัยวัดความสามารถในการอ่านระดับสื่อสาร ถ่ายโอน และวิจารณ์ของนิสิตมหาวิทยาลัยอื่น ๆ ด้วยเพื่อทราบพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย

1.3 ควรมีการวิจัยในเรื่องเดียวกันนี้กับนิสิตชั้นปีที่ 4 ที่กำลังจะจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัย เพื่อวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษและเปรียบเทียบระหว่างคณะที่มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทุกชั้นปี กับคณะที่เรียนเฉพาะภาษาอังกฤษบังคับเท่านั้น

1.4 ถ้าจะมีการวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านแต่ละระดับที่มีสัดส่วนเท่ากัน เพื่อได้ข้อมูลที่ถูกต้องและแม่นยำ

1.5 ควรมีการศึกษาความสัมพันธ์ของการไปต่างประเทศกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่าน เพื่อให้แน่ใจว่ามีผลในทางลบจริงหรือไม่

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการเรียนการสอน

2.1 ควรมีการปรับปรุงหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน และภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาการอ่านให้สอดคล้องและต่อเนื่องกัน เพื่อให้นิสิตจะได้มีโอกาสเรียนรู้และฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ตามขั้นตอนของภาษา

2.2 ควรมีการยกระดับความรู้ความสามารถของนิสิตที่มีปัญหาทางด้านการอ่านภาษาอังกฤษในระดับต่าง ๆ โดยการเพิ่มเวลาในการเรียน หรือปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องและเหมาะสมกับระดับผู้เรียน อีกทั้งหาวิธีการสอนที่เหมาะสมเพื่อจะช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

บทคัดย่อ
การเปรียบเทียบความสามารถ
ในการอ่านภาษาอังกฤษ
ของนิสิต
ต่างกลุ่มต่างคณะวิชา
ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ
สำหรับสาขาวิชาการอ่าน
ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อ้อยทิพย์ กรมกุล จบการศึกษา M.A. (TESOL), Columbia University, New York สหรัฐอเมริกา ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เขียนบทเรียนรายวิชา FOUNDATION ENGLISH I, FOUNDATION ENGLISH II และ ENGLISH FOR SPECIFIC PURPOSES I, II (คณะนิเทศศาสตร์) ให้แก่สถาบันภาษา และเขียนบทความลงวารสารภาษาปริทัศน์ เรื่อง “การเรียนรู้โดยการปฏิบัติ” ปีที่ 1 ฉบับที่ 2 ปีการศึกษา 2523 “ข้อสอบแบบโคลซ” ปีที่ 2 ฉบับที่ 1 ปีการศึกษา 2524 และ “การเขียนตามคำบอก” ปีที่ 3 ฉบับที่ 1 ปีการศึกษา 2525

ทัศนีย์ ศรีไพพรรณ จบการศึกษา M.A. (ENGLISH) มหาวิทยาลัยฮาวาย สหรัฐอเมริกา ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เขียนบทเรียน ภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1, 2 และ ภาษาอังกฤษพื้นฐานการอ่าน 1, 2 งานวิจัยที่ได้รับการพิมพ์เผยแพร่ เรื่อง “การศึกษาความสัมพันธ์ของวิธีเขียนและความถนัดในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษกับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล”

กัญดา ธรรมมงคล. (2525). การสร้างแบบทดสอบมาตรฐานวัดความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์. รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บุญนิจ พรพงศ์. (2527). ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบบางประการกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของครูประจำการระดับปริญญาตรี วิชาเอกภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครูกลุ่ม นครหลวง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ประทุม เจริญผล. (2526). องค์ประกอบบางประการ ที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญ ระดับที่ 5 ในเขตการศึกษา 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

วิลาวัลย์ สมมาตร. (2525). ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษขั้นต้นของนิสิตปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

Allen, Edward David, and Vallette, M. Rebecca. (1977). Classroom Techniques : Foreign Languages and English as a Second Language. New York: Harcourt Brace Jovanovich.

Strevens, Peter. (1987). English as an International Language. English Teaching Forum XXV, (4): 23-25.

Question & Answer

สารพันปัญหา

1

Q: จากที่ท่านอาจารย์มีประสบการณ์และศึกษาด้านการอ่านของผู้เรียนไทยมายาวนานกว่า 40 ปี อาจารย์คิดว่าอะไรคือปัญหาและอุปสรรคของการอ่านสำหรับนักเรียนไทย และอาจารย์คิดว่าจะแก้ไขได้อย่างไรคะ

A: ปัญหาสำคัญที่สุดด้านการอ่านสำหรับนักเรียนไทยคือนิสัยรักการอ่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งอ่านภาษาอังกฤษจากการสำรวจและการสอบถามผู้เรียนพบว่า ส่วนมากอ่านภาษาอังกฤษเฉพาะในชั่วโมงเรียนเท่านั้น

วิธีแก้ไขคือพยายามชี้แจงให้ผู้เรียนเข้าใจถึงความสำคัญของการอ่าน รวมทั้งข้อมูลและความบันเทิงที่ได้จากการอ่าน การชอบอ่านนับเป็นนิสัยที่ต้องปลูกฝังตั้งแต่เด็ก แต่สำหรับผู้เรียนที่โตแล้ว อาจเริ่มด้วยการจัดบทอ่านสั้น ๆ ที่มีเนื้อหาที่น่าสนใจและสนุก ตามด้วยคำถามที่จะตรวจสอบความเข้าใจ จะเป็นการชักจูงให้ผู้เรียนเพลิดเพลินกับการอ่าน บทอ่านจะต้องมีความหลากหลายในเชิงเนื้อหาและประเภทของ Text เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเลือกได้ตามความพอใจและความต้องการ และควรจัดระดับให้มีความยากและความยาวเพิ่มขึ้นตามความสามารถของผู้เรียน

ปัญหาอีกอย่างหนึ่งคือ การใช้ Dictionary ภาษาอังกฤษ นักเรียนไทยส่วนมากจะใช้พจนานุกรม อังกฤษ-ไทย โดยเฉพาะฉบับกระเป๋าสตางค์ ซึ่งให้คำแปลไม่ครบถ้วน ไม่มี Context ให้ตรวจสอบ ทำให้เลือกความหมายที่ผิดได้ ทำให้อ่านไม่เข้าใจ อันนำมาสู่ความเบื่อหน่ายในการอ่านทักษะในการใช้ Dictionary จึงควรได้รับการส่งเสริมให้ผู้เรียนเห็นว่า นอกจากความหมายของคำที่มีหลากหลายตาม Context แล้ว ยังมีข้อมูลอีกมากมายที่เป็นประโยชน์

สรุปการแก้ไขปัญหาด้านการอ่าน มีโดยย่อดังนี้

1. ปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน
2. Vocabulary Building เช่นการใช้ Prefix, Suffix และ Root ในการสร้างคำ
3. Word Attack Skills เช่น การใช้ Context Clues การใช้ความรู้ด้าน Prefix, Suffix และ Root ในการเดาความหมายของคำ
4. การใช้ Dictionary อย่างมีประสิทธิภาพ
5. Text Attack Skills ซึ่งรวมการเข้าใจไวยากรณ์และโครงสร้าง การเข้าใจ Discourse ของภาษาว่า ผู้เขียนต้องการจะสื่อความหมายอะไรและอย่างไร
6. Text Organization การเข้าใจการเรียบเรียง Paragraph จะช่วยให้จับ Main Idea และความเชื่อมโยงระหว่าง Main Idea กับ Supporting Detail

ทักษะการอ่านควรได้รับการพัฒนาในห้องเรียน ตามด้วยกิจกรรมด้านการสื่อสาร เพื่อให้เห็นความเชื่อมโยงของทักษะการอ่านกับกิจกรรมในชีวิตจริง นอกจากนี้ยังควรส่งเสริม ทักษะการอ่านบทเรียนด้วยตนเอง ในรูปแบบของ SRA Reading Laboratory อันประกอบด้วย Text ที่มีรูปแบบ เนื้อหา ความยากต่าง ๆ กันเพื่อให้ผู้อ่านสามารถเลือกได้ตามความสนใจ และความสามารถของตนเอง นอกจากบทอ่านก็มี Vocabulary Skill เสริมด้วย ตามด้วยบททดสอบความเข้าใจ ให้ผู้อ่านประเมินตัวเองได้

ที่กล่าวมานี้ได้สรุปอย่างย่อที่สุดและคิดว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ การปลูกฝังนิสัยรักการอ่านประกอบ เพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน อาจารย์มีหน้าที่ที่จะต้องปลูกฝังนิสัยนี้โดยไม่ทำให้การอ่านในห้องเรียนกลายเป็นกิจกรรมที่น่าเบื่อหน่าย แต่ทำให้การอ่านเป็นกิจกรรมที่เพลิดเพลิน มีประโยชน์ ทั้งในด้านการศึกษา การอาชีพ และความบันเทิง

ประวัติผู้ตอบ

ศาสตราจารย์ ดร. คุณกัญดา ธรรมมงคล
ปัจจุบันดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์กิตติคุณ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จบการศึกษา อ.บ.
(เกียรตินิยม) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย M.S. in Ed.,
Indiana และ Ph.D. in Reading จาก Syracuse
สหรัฐอเมริกา ผลงานทางวิชาการได้แก่ ตำรา
เรื่อง “Learning to Read and Reading to Learn”
และ งานวิจัยเรื่อง “การสร้างแบบทดสอบมาตรฐาน
วัดความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์”

2

Q: ดิฉันสอนภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรีวิชาพื้นฐาน นิสิตไม่สนใจเรียนภาษาอังกฤษกันเลย มาเรียนเพื่อให้ สอบผ่านเท่านั้น จะทำอย่างไรดีคะ

A: ผู้เรียนในระดับอุดมศึกษานั้น ก็ต้องเรียนภาษาอังกฤษ มาแล้วอย่างน้อยเป็นเวลา 6-8 ปี อาจจะเป็นไปได้ว่าเขา ไม่สนใจภาษาอังกฤษเป็นเวลานานพอ ๆ กับที่เขาเรียน วิชาอื่นก็ได้ เพราะสาเหตุนานาประการซึ่งเป็นเรื่องในอดีต เราจะมาพูดกันเฉพาะปัจจุบันดีกว่า สมมุติว่า คำตอบมุ่งไปที่วิธีการสอน เรามาดูกันดีกว่าว่ามีตรงไหน ใหม่ที่อาจจะทำให้เขาไม่สนใจที่จะเรียนภาษาอังกฤษ ดูคำถามแล้วอาจารย์ให้คำตอบเองนะคะ

1. ก่อนสอนผู้สอนถามตัวเองใหม่ว่า ผู้เรียนมีความรู้เดิม พอที่จะเรียนเนื้อหาใหม่ที่กำลังจะสอนหรือไม่ ถ้าไม่มี จะสอนให้ใหม่หรือจะปรับเปลี่ยนเนื้อหาใหม่หรือไม่

2. เนื้อหาใหม่ที่กำลังจะสอนนี้มีความยากง่ายเหมาะสม กับระดับของผู้เรียนหรือไม่ ปัญหาจะอยู่ตรงไหนของ บทเรียนบ้าง ความหมายและบริบทของการใช้ภาษาคือ อะไร ถ้ายากไปจะทำให้ผู้เรียนท้อถอยและไม่อยากเรียน หรือไม่หรือถ้าง่ายไปจะทำให้เขาหมดความสนใจหรือเปล่า

3. การนำเสนอบทเรียนชัดเจนหรือไม่ มีการตรวจสอบ ความเข้าใจของผู้เรียนไหม เขาทำเนื้อหาที่กำลังเรียน อยู่ได้มากเพียงไร การใช้สื่อการเรียนช่วยให้เขามี ความแม่นยำเพื่อจะนำไปใช้ในชั้นต่อไปหรือไม่ เพียงไร เพราะถ้าชั้นตอนนี้ไม่ชัดเจน ชั้นต่อไปจะได้ผล

4. มีการใช้กิจกรรมเพื่อฝึกให้เกิดความคล่องแคล่วและ ถูกต้องในการใช้ภาษาหรือไม่ ถ้ามี กิจกรรมมีหลายรูปแบบใหม่ ผู้เรียนบางคนชอบทำงานเดี่ยว ๆ บางคนชอบ ทำงานเป็นกลุ่ม ผู้สอนได้วางแผนในลักษณะนี้บ้างหรือไม่ หรือใช้กิจกรรมเดิม ๆ ไม่ค่อยมีการเปลี่ยนรูปแบบ เท่าที่ควร

5. ผู้สอนให้โอกาสผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาเองตามลำพัง บ้างไหม หรือว่าอยู่ภายใต้การควบคุมของผู้สอนตลอดเวลา และเขามีโอกาสที่จะใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ บ้างไหม

6. การทดสอบเป็นอย่างไร ผู้สอนมีจุดประสงค์ที่จะสอน เพื่อสอบ หรือสอนเพื่อให้ผู้เรียนนำความรู้ไปใช้

Q: ผู้บริหารของสถาบันที่ผมสอนอยู่ในขณะนี้ ออกหนังสือ เวียนเป็นเชิงบังคับให้ผู้สอนทำบันทึกการสอน ผมและ เพื่อน ๆ มีความเห็นว่าเสียเวลาโดยใช้เหตุ เพราะตอนนี้ พวกเราก็ยังไม่ทำเรื่องขอตำแหน่งทางวิชาการ ทั้งไม่ เห็นว่าจะมีอะไรแปลกใหม่เลย วนอยู่กับจุดประสงค์ เนื้อหาภาษา กิจกรรม และการวัดผลน่าเบื่อมากจริง ๆ แล้วบันทึกการสอนสำคัญนักหรือครับ

A: การทำแผนการสอนนั้นมีความสำคัญต่อการพัฒนา การสอนของครูมาก ถ้าการเขียนแผนการสอนนั้นทำ อย่างมีหลักการจะเป็นเครื่องมือในการประเมินการสอน ของครูอย่างดี ถ้าในแต่ละครั้งผู้เขียนแผนมองการสอน ของตนอย่างพินิจพิจารณาว่าในชั่วโมงนั้น ๆ ตนทำอะไร ได้ดี และมีอะไรบกพร่องบ้าง ส่วนที่ทำได้ดีนั้นคืออะไร จะทำให้ดีขึ้นกว่านั้นได้ไหม และตอนไหนที่ไม่สู้ดีนัก มีสาเหตุมาจากอะไร จะแก้ได้หรือไม่อย่างไร เพื่อว่าการ สอนครั้งต่อไปจะได้ไม่ทำผิดเช่นนั้นซ้ำอีก

เมื่อทำแผนการสอนควรจะพิจารณาอย่างน้อยที่สุด 2 อย่าง ประการแรก ผู้สอนจะต้องวิเคราะห์ว่าในช่วงนั้น ตนเองกำลังจะทำอะไร และจะให้ผู้เรียนทำอะไร สิ่ง ที่ครูต้องการจะทำนั้น ทำได้จริงหรือไม่ ผู้สอนจะต้องวาง จุดประสงค์ให้กระจ่างชัด การกำหนดจุดประสงค์อย่างดี นั้น ช่วยให้มีมองสู่ทางของการสอนได้อย่างทะลุปรุโปร่ง การสร้างบุคลิกภาพและความมั่นใจรวมทั้งสไตล์ในการ สอนก็จะตามมาเอง ประการที่สอง ผู้สอนจะต้องอ่าน บทเรียนอย่างละเอียด และพิจารณาว่าควรจะเริ่มสอน ตรงไหนก่อน จะเพิ่มหรือตัดทอนเนื้อหา จะดัดแปลง หรือจะหาเนื้อหาที่ใหม่มาเสริมอีก จะนำเข้าสู่บทเรียนได้ อย่างไรจึงจะน่าสนใจ และจะลงท้ายบทเรียนหรือตรวจ สอบว่าการสอนของตนได้ผลเป็นประการใด ทั้งนี้ไม่ว่า ผู้สอนจะตั้งจุดประสงค์มาจากบทเรียนนั้นโดยตรงหรือ จากที่ใดก็ตามต้องรู้ว่าตนเองควรจะทำอย่างไรกับ บทเรียนนั้น

ส่วนต่าง ๆ ของแผนการสอนแต่ละครั้งนั้น ควรจะมีทั้ง การประสมประสานของเนื้อหาเก่า-ใหม่ ใช้กิจกรรม หลากหลายแต่ในขณะเดียวกันก็ต้องคำนึงถึงความพอ เหมาะสมควร ขั้นตอนของการสอนและการเรียนจะต้อง ชัดเจน ทั้งในฝ่ายผู้สอนและผู้เรียนการกำหนดเวลา เหมาะสม ไม่รีบร้อนหรือช้าติดอาดจนเกินไป ทั้งในชั้น การนำเสนอเนื้อหา ชั้นฝึกและการตรวจสอบหรือการ ประเมินผล การพิจารณาอัตราส่วนระหว่างเนื้อหาใหม่ ที่ จะต้องสอนกับเนื้อหาเก่าที่จะนำเข้ามาทบทวน จะต้อง ควบคู่ไปกับการพิจารณาว่าควรมีกิจกรรมอะไรบ้าง มีกิจกรรม และจะประสมประสานกันได้อย่างไร ทั้งจะ ต้องคำนึงถึงเนื้อหาทางภาษาที่จะนำเข้ามาสอนใน

แต่ละครั้ง อันได้แก่ โครงสร้างภาษา (ไวยากรณ์) คำศัพท์ การออกเสียง และหน้าที่ภาษา จะให้น้ำหนักแต่ละอย่างมาให้น้อยเพียงใด มีความยากง่ายประการใด มีความต่อเนื่องกับบทเรียนที่เรียนมาแล้วหรือที่จะตามมาเหมาะสมหรือไม่

การวางแผนการสอนนั้นต้องคำนึงถึงสิ่งสำคัญต่าง ๆ เหล่านี้ด้วยว่า ขณะนั้นต้องการจะเน้นอะไร จะเน้นความแม่นยำ หรือความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา สอนการรับภาษาหรือการใช้ภาษา สอนทักษะฟัง/พูด หรือทักษะการเขียน สอนสิ่งที่เป็นจริงในชีวิตหรือจินตนาการ เป็นช่วยในการสอนแบบควบคุมหรือปล่อยให้ผู้เรียนใช้ภาษาอย่างอิสระ กิจกรรมจะมีการพูดหรือเขียน กิจกรรมสนุกหรือเคร่งเครียด ใช้ความคิดหรือความจำ กิจกรรมง่ายหรือยาก เป็นประเภทงานเดี่ยวหรืองานกลุ่ม ผู้เรียนจะต้องถูกจากที่หรือนั่งนิ่ง ๆ ครูจะยืนปักหลักสอนหรือเดินไปรอบ ๆ ห้อง

ในการวางแผนการสอนแต่ละแห่งนั้นควรจะมีเนื้อหาหรือกิจกรรมสำรองเตรียมไว้ด้วย เพื่อที่จะนำมาใช้เมื่อมีเวลาเหลือ หรือครูอาจจะต้องเปลี่ยนแผนบางประการเมื่อพบในขณะการสอนว่ากิจกรรมที่เตรียมไว้นั้นไม่เหมาะสม อาจจะยากไปหรือง่ายไป ถ้าต้องการเปลี่ยนกิจกรรมก็จะดึงส่วนที่สำรองไว้นั้นมาใช้ได้ทันที

Q: ดิฉันจบจากมหาวิทยาลัยมา 3 ปี ไม่มีประสบการณ์ในการสอนนอกจากการฝึกสอนชั้นมัธยมต้นอยู่ 6 สัปดาห์ แต่ขณะนี้ได้รับมอบหมายให้สอนชั้นมัธยมปลาย ดิฉันไม่มั่นใจเลยว่าจะสอนอย่างไร เพราะตอนที่เพื่อนนักเรียนอยู่นั้น ก็ไม่เห็นอาจารย์สอนอะไร ส่วนมากให้อ่าน ให้แปล ทำแบบฝึกหัดไวยากรณ์ ท่องศัพท์และสำนวนภาษา พอมาถึงตอนนี้ ดิฉันต้องสอนภาษาอังกฤษ เมื่อครูอายุวิชาต่าง ๆ แล้วตกใจมาก ไม่เคยทราบมาก่อนเลยว่า มีรายวิชาเช่นนี้อยู่ด้วย เช่นภาษาอังกฤษโครงงาน ภาษาอังกฤษประสบการณ์เฉพาะงาน ภาษาอังกฤษปฏิบัติงาน ภาษาอังกฤษเทคโนโลยีสารสนเทศ ภาษาอังกฤษรอบรู้ เป็นต้น ดิฉันจะทำอย่างไรดี

ขอแสดงความเห็นใจผู้ถามเป็นอย่างยิ่ง เพราะหลักสูตรภาษาอังกฤษมีการเปลี่ยนแปลงมากจริง ๆ ทั้งด้านแนวคิด จุดประสงค์การเรียนรู้ซึ่งเป็นผลให้มีการเปลี่ยนแปลงทางเนื้อหาภาษาและแนวการจัดการเรียนการสอน ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการประกอบอาชีพได้ในความคิดของดิฉันสำหรับท่านผู้ถามซึ่งเป็นอาจารย์มือใหม่นั้น เชื่อว่าทางโรงเรียนคงจะไม่ผลิผลลามให้อาจารย์ลงสอนในกลุ่มวิชาพัฒนาประสบการณ์ภาษาอังกฤษทันที น่าจะจัดให้อาจารย์สอนรายวิชาอังกฤษหลักก่อน

เมื่อมีประสบการณ์ในการสอนสักระยะหนึ่ง จึงจะให้สอนกลุ่มวิชาพัฒนาประสบการณ์ ในระยะนี้อาจารย์ก็ศึกษาเรื่องของวิธีสอนภาษาอังกฤษไปพลาง ๆ หาหนังสือและวารสารเกี่ยวกับการสอนมาอ่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหนังสือหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ซึ่งให้รายละเอียดไว้มากสำหรับวิชาหลัก ซึ่งมีทั้งจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาทางภาษา และแนวการจัดการเรียนการสอน เมื่ออ่านแล้วอาจารย์จะเห็นว่าในเนื้อหาภาษาแต่ละเรื่องนั้นเขาเสนอทั้งกิจกรรมการสอนและสื่อการเรียนการสอน ซึ่งจะช่วยให้การเตรียมการสอนง่ายขึ้น นอกจากนั้น อาจารย์ก็หาทางเข้ารับการอบรมหรืออบรมเชิงปฏิบัติการที่จัดขึ้นตามสถาบันต่าง ๆ หรือกลุ่มโรงเรียน เพราะรายวิชาในกลุ่มพัฒนาประสบการณ์นั้นยังไม่กระจ่างชัดว่าจะต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างไร จำต้องมีการระดมสมองเพื่อช่วยกันคิดหาเทคนิควิธีการสอนในหลายรายวิชา ควรจะมีการเตรียมการอย่างดีและทดลองใช้ โดยเฉพาะวิชาที่นักเรียนจะต้องลงมือปฏิบัติจริงดังในรายวิชาภาษาอังกฤษปฏิบัติงาน ก่อนที่จะส่งนักเรียนออกไปทดลองทำงาน จะต้องฝึกภาษาให้พร้อมที่จะใช้ได้ เช่น ถ้าจะส่งให้นักเรียนไปฝึกงานนอกโรงเรียนในแผนกบริการส่วนหน้าโรงแรม ก็จะต้องให้นักเรียนฝึกเนื้อหาภาษาต่าง ๆ ที่จะต้องใช้เมื่อทำงานในหน้าที่นั้นได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับบุคคลที่ตนจะติดต่อดูด้วย เช่นนี้เป็นต้น ใจเย็น ๆ ค่ะ

ประวัติผู้ตอบ

ศาสตราจารย์สุไร พงษ์ทองเจริญ
ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์เกียรติคุณ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จบการศึกษา อ.บ. อ.ม. ค.บ. จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ M.A. จากสหรัฐอเมริกา เคยดำรงตำแหน่งหัวหน้าภาควิชาภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และหัวหน้าโครงการการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศในความร่วมมือระหว่างรัฐบาลสหราชอาณาจักรและมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภายใต้แผนโคลัมโบ และเคยดำรงตำแหน่งนายกครูผู้สอนภาษาอังกฤษแห่งประเทศไทย ปัจจุบันเป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ทบวงมหาวิทยาลัย คณะกรรมการครู (ก.ค.) กระทรวงศึกษาธิการ คณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และสำนักภาษาสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

3

Q: ดิฉันอยากทราบว่างานวิจัยแบบใด ที่เหมาะสมกับครูสอนภาษาอังกฤษที่สามารถดำเนินการได้ด้วยตนเอง และเป็นประโยชน์แก่ครูผู้สอนและนักเรียน รวมทั้งสามารถนำผลการวิจัยนั้นมาใช้เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนได้

A: งานวิจัยที่ดิฉันเห็นว่าเหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันที่ครูผู้สอนทุกคนสามารถดำเนินการได้ด้วยตนเอง หรือโดยมีผู้รู้ทางระเบียบวิธีวิจัยให้คำปรึกษา ควรเป็นงานวิจัยที่มุ่งอยู่ที่ความเป็นรูปธรรมของวัตถุประสงค์ของการวิจัย การดำเนินงานวิจัย และการนำผลมาใช้เพื่อประโยชน์ในทางวิชาการ แก่ผู้เรียนผู้สอนโดยตรง งานวิจัยข้างต้นเป็นงานวิจัยเชิงปฏิบัติ (Action Research) ที่เป็นกรณีศึกษา (Case Study) ที่ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ซึ่งไม่ต้องใช้วิธีสถิติที่ซับซ้อนในการวิเคราะห์ และเป็นพื้นฐานของการอธิบายปรากฏการณ์ทางการเรียนการสอน โดยใช้ความละเอียดของการเก็บบันทึกและวิเคราะห์ข้อมูลจากความเข้าใจพฤติกรรมของผู้เรียนสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ทั้งทางด้านบุคคลและสถานที่ ฯลฯ

การใช้กรณีศึกษามาช่วยปรับปรุงการเรียนการสอนนั้น ครูอาจเลือกจากนักเรียนที่มีคุณลักษณะต่าง ๆ กัน เช่น นักเรียนที่ได้คะแนนระดับ 4 ระดับ 3 ระดับ 2 ระดับ 1 และระดับ 0 อย่างละคน หรืออาจเลือกจากนักเรียนที่ประสบความสำเร็จสูง ที่มีแรงจูงใจในการเรียนสูง เพียงคนหรือสองคนก็ได้ และศึกษาในทุกแง่มุมอย่างละเอียดครบถ้วน มีการบันทึกข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ เช่น ข้อมูลที่ได้จากรายการที่ศึกษาจากเพื่อนร่วมเรียน จากผู้ปกครอง และจากครูคนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกรณีศึกษา อีกทั้งสัมภาษณ์รายการตนเองเป็นระยะ ๆ และอย่างต่อเนื่อง

เพิ่มเติมจากการสังเกต เพื่อให้ได้ข้อมูลครบทุกด้าน หรือข้อมูลแบบจุลภาค คือ จากรายการตนเอง จากผู้อื่นที่เกี่ยวข้อง จากผู้วิจัย และผู้เชี่ยวชาญ หรือบุคคลที่สามที่สามารถยืนยันความถูกต้องของข้อมูลว่าเหมาะสมสำหรับการบันทึกและการวิเคราะห์ได้

ผลของการวิจัยปฏิบัติการเชิงคุณภาพนี้ ถึงแม้ว่าจะช่วยให้เข้าใจผู้เรียนที่เป็นรายการเพียงหนึ่งคน หรือ เพียงสองสามคนอย่างถ่องแท้ โดยไม่สนใจการตีความครอบคลุมไปยังกลุ่มประชากรโดยทั่ว ๆ ไปก็ตาม แต่ก็สามารถให้ภาพที่ชัดเจนสำหรับการเรียนการสอนภาษาให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพต่อไป เพราะกรณีศึกษาอาจเป็นตัวแทนของนักเรียนอื่น ๆ และหากมั่นใจว่าไม่ใช่ตัวแทนก็สามารถนำไปสู่ความเข้าใจกรณีอื่น ๆ ได้ โดยใช้ความคิดวิเคราะห์ใคร่ครวญ และคิดคำนึงอย่างเป็นกลางและรอบคอบของครูภาษา

นอกจากการวิจัยแบบที่เสนอข้างต้นแล้ว ครูภาษาอาจทำการวิจัยแบบ Discourse Analysis และ Error Analysis การพูดหรือการเขียนของผู้เรียนที่เกิดจาก Input ที่เป็น การฟัง หรือการอ่าน เพื่อปรับปรุงทักษะรับสาร และทักษะส่งสารของผู้เรียนให้ดีขึ้น

ประวัติผู้ตอบ

ดร.อัจฉรา วงศ์โสธร สำเร็จการศึกษา Ph.D. (Foreign Language Research and Education) จากมหาวิทยาลัยมินิโซตา (Minnesota) สหรัฐอเมริกา ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง รองศาสตราจารย์ ประจำสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หัวหน้าภาคนงานสอนภาษาอังกฤษสำหรับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ กรรมการประจำ กรรมการวิชาการ ผู้ทรงคุณวุฒิ กรรมการวิจัยของสถาบันภาษา กรรมการพิจารณาการขอเปิดดำเนินการหลักสูตร และการรับรองมาตรฐานการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน สาขาวิชาภาษาและวรรณคดี มีผลงานทางวิชาการที่ได้จัดพิมพ์เผยแพร่หลายเล่ม อาทิ แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษา ทักษะการเรียนรู้ประกอบและวิธีวัด และ Approaches to Language Testing

4

Q: ดิฉันอยากทราบข้อมูลเกี่ยวกับศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพราะเห็นว่าการจัดตั้งศูนย์นี้น่าจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับผู้ที่ต้องการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง และสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาได้อย่างสม่ำเสมอ และต่อเนื่อง

A: สถาบันภาษาได้จัดตั้งศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self-Access Learning Center) หรือ ในชื่อเดิม ศูนย์วิทยภัณฑ์ (Resource Center) โดยมีปณิธานที่จะส่งเสริมและสนับสนุนให้นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้มีโอกาสศึกษาและค้นคว้าด้วยตนเองอย่างกว้างขวางในการเรียนทักษะต่าง ๆ ทางภาษา นอกเหนือจากการเรียนตามปกติ นอกจากนี้ สถาบันภาษายังมุ่งมั่นที่จะให้โอกาสนิสิตที่มีระดับความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษต่างกัน ได้ฝึกฝนและพัฒนาทักษะทางภาษาของตนอย่างสม่ำเสมอ ตามความถนัดและความสนใจของแต่ละคน ดังหลักการของการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Individualized learning)

ด้วยปณิธานและความมุ่งมั่นดังกล่าว สถาบันภาษาได้เริ่มโครงการทดลองผนวกการเรียนรู้ด้วยตนเองในศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองเข้ากับการเรียนในห้องเรียนปกติ ในปีการศึกษา 2533 โดยเริ่มทดลองกับนิสิตที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน และหลังจากนั้นเป็นต้นมา การเรียนการสอนรายวิชาอื่น ๆ บางรายวิชาของสถาบันภาษาก็ได้จัดการเรียนการสอนในลักษณะนี้เช่นกัน ดังนั้นบทบาทของศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง ตลอดจนการจัดการบริหารศูนย์ฯ และการพัฒนาสื่อการเรียน จึงทวีความสำคัญมากยิ่งขึ้นในสถานการณ์การเรียนการสอนของสถาบันภาษา

ดิฉันอยากจะกล่าวถึงบทบาทของศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองของสถาบันภาษาว่า เป็นที่ประจักษ์ชัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนปกตินั้นไม่เพียงพอที่จะให้นิสิตมีทักษะความชำนาญในการใช้ภาษา ฉะนั้นศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองจึงมีความสำคัญในแง่ต่าง ๆ ดังนี้

1. เป็นแหล่งวิทยาการที่เปิดโอกาสให้นิสิตได้ศึกษาและค้นคว้าด้วยตนเองตามความสามารถด้วยวิธีและเทคโนโลยีที่เหมาะสม
2. เป็นแหล่งความรู้สำหรับนิสิตที่ไม่มีโอกาสได้เรียนภาษาอังกฤษในหลักสูตร ได้พัฒนาทักษะภาษาของตนอย่างต่อเนื่อง และพร้อมที่จะนำไปใช้ในการศึกษาระดับสูงขึ้นไป หรือในการประกอบอาชีพ
3. เป็นแหล่งค้นคว้าทางวิชาการที่อาจารย์สามารถพัฒนาบทเรียนและสื่อประเภทต่าง ๆ ตลอดจนวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
4. เป็นแหล่งที่สนับสนุนให้นิสิตพัฒนาและเปลี่ยนกระบวนการเรียนรู้จากแนวคิดเดิมที่ว่ามหาวิทยาลัยเป็น “สำนักคัมภีร์” (College of Dogma) ที่ยึดว่าความรู้คือตำราที่ถูกต้องและเปลี่ยนแปลงไม่ได้ มาเป็นแนวคิดที่ว่ามหาวิทยาลัยเป็น “แหล่งค้นคว้าวิจัย” (College of Inquiry) ที่นิสิตสามารถแสวงหาความรู้ใหม่อยู่ตลอดเวลา (จรัส สุวรรณเวลา, 2530: 1-7)

การจัดการในศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองด้วยบทบาทที่สำคัญดังกล่าว สถาบันภาษาจึงตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องจัดการบริหารศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองให้มีประสิทธิภาพและพร้อมที่จะบริการนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ในปัจจุบันมีนิสิตปริญญาตรีมาใช้บริการประมาณ 4,000 คน ในหนึ่งภาคการศึกษา) ตลอดจนพัฒนาสื่อและอุปกรณ์เทคโนโลยีเพื่อให้นิสิตได้รับประโยชน์สูงสุด

ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองได้จัดแบ่งสถานที่เพื่อให้บริการตามลักษณะของสื่อโสตทัศนูปกรณ์และกิจกรรม เช่น

ส่วนสำหรับฝึกการฟัง: จัดให้มีเครื่องเล่นเทปพร้อมหูฟัง และเครื่องเล่นวีดีโอเทปที่นิตสามารถฝึกทักษะการฟังได้ทั้งคนเดียวและเป็นกลุ่ม

ส่วนสำหรับฝึกการอ่าน: จัดให้มีสื่อในรูปแบบต่าง ๆ สำหรับฝึกการอ่าน เช่น ชุดฝึกการอ่าน (Reading Packages) หนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสาร นวนิยาย และเรื่องสั้น

ส่วนสำหรับฝึกการเขียน: จัดให้มีอาจารย์ที่ประจำในโครงการ Writing Center เป็นผู้ให้คำแนะนำในนิตในการเขียนโดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนการเขียนแบบ Processing Writing

ห้องคอมพิวเตอร์: ห้องคอมพิวเตอร์อยู่ในความดูแลของศูนย์เทคโนโลยีทางวิชาการ ซึ่งนิตสามารถเข้าไปใช้บริการ สื่อการเรียนที่จัดไว้ได้แก่ บทเรียน CALL CD-ROM และเกมส์คอมพิวเตอร์

มุมเบ็ดเตล็ดอื่น ๆ จัดให้มีมุมอ่านหนังสือ และเล่นเกมสืทางภาษา นิตจะได้รับทั้งความรู้และความบันเทิงในขณะเดียวกัน

สื่อการเรียนการสอน สถาบันภาษาได้จัดหาสื่อการเรียนและเทคโนโลยีต่าง ๆ โดยการจัดซื้อจากสำนักพิมพ์ต่างประเทศ อย่างไรก็ดี สถาบันภาษาได้ตระหนักถึงศักยภาพของอาจารย์ว่าสามารถพัฒนาสื่อเพื่อสนองความต้องการของนิตได้มากกว่า จึงจัดให้อาจารย์จัดทำโครงการพัฒนาสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองในลักษณะต่าง ๆ ได้แก่

- An English Word a Day
- Communicative Grammar
- Reading Development
- Learning English from Video
- บทเรียน CALL โดยใช้ Authoring Program
- แบบฝึกหัดไวยากรณ์สำหรับการเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นต้น

โดยสรุปแล้ว ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองมุ่งเน้นให้นิตได้มีโอกาสเรียนรู้อังกฤษด้วยตนเองเพื่อการพัฒนาทักษะทางภาษาอย่างต่อเนื่อง ตามความถนัด และความสนใจของนิต การจัดการบริการในศูนย์ฯ ตลอดจนสื่อประเภทต่าง ๆ ได้รับการปรับปรุงและพัฒนาอยู่เสมอ ในปัจจุบันนี้ มหาวิทยาลัยและคณะต่าง ๆ ได้เล็ง

เห็นความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยตนเอง และได้จัดตั้งศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองในคณะขึ้น เช่น คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์ จึงทำให้นิตการเรียนรู้ด้วยตนเองของสถาบันภาษา สามารถขยายบริการไปยังศูนย์ต่าง ๆ เหล่านี้ด้วย

ประวัติผู้ตอบ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สำหรับ กุลสิริสวัสดิ์ จบการศึกษา อ.บ และ อ.ม จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย Cert. in Teacher Training in ESP จาก Lancaster สหราชอาณาจักร ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจำสถาบันภาษา มีประสบการณ์สร้างบทเรียนสำหรับการเรียนรู้ด้วยตนเอง และมีส่วนร่วมในโครงการทดลองใช้บทเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานในศูนย์วิทยกัณฑ์ ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้ช่วยรองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการด้านพัฒนาการเรียนการสอน สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เอกสารอ้างอิง

จรัส สุวรรณเวลา. (2530). การผลิตบัณฑิตในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย: เหลียวหน้าเพื่อแลหลัง. บทความประกอบ การสัมมนาทางวิชาการ ปี 2530 เรื่อง การพัฒนาการผลิตบัณฑิตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 26-27 มีนาคม 2530.

สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2533). การประเมินการใช้บทเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2 ในศูนย์วิทยกัณฑ์ สถาบันภาษา ปีการศึกษา 2533 กรุงเทพมหานคร: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

S

Q: ทราบว่าสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จัด ศูนย์เทคโนโลยีทางวิชาการ ซึ่งเข้าใจว่าเป็นศูนย์ที่นำสื่อและเทคโนโลยีทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษใหม่ๆ มาประยุกต์ใช้ จึงอยากทราบแนวทางที่จะนำสื่อสมัยใหม่และเทคโนโลยีมาใช้ในการเรียนการสอนได้

A: ปัจจุบันเรามีสื่อมากมายที่สามารถนำมาใช้ในการเรียนการสอนได้ แต่การจะนำสิ่งเหล่านี้มาใช้ได้ จำเป็นที่เราจะต้องดัดแปลงปรับปรุงให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอนของเรา สถาบันภาษามีบทเรียนที่พัฒนาเพื่อการเรียนการสอนจำนวนหนึ่ง แต่ก็ต้องยอมรับว่าเรายังต้องพัฒนาบทเรียนของเราอีกมาก โดยเฉพาะบทเรียนที่เป็นประเภท Interactive ซึ่งอยู่ในรูปของ CD ROMS อย่างไรก็ตามการพัฒนาบทเรียนประเภทนี้ก็ทำได้ยาก เพราะเราอาจมีความชำนาญในศาสตร์ของเรา แต่ถ้าเทคนิคอื่น ๆ ที่จะทำให้บทเรียนน่าตื่นตื้นเต้นขึ้นนั้น เราจะต้องพึ่งผู้อื่น ซึ่งอาจไม่เข้าใจศาสตร์ทางการสอนภาษา สิ่งนี้ก็จะทำให้การพัฒนาบทเรียนเป็นไปด้วยความยากลำบาก นอกจากนี้แล้วการพัฒนาบทเรียนเช่นนี้จำเป็นที่ผู้พัฒนาจะต้องสนใจคอมพิวเตอร์บ้าง แต่สถาบันฯ ยังขาดบุคลากรที่มีความรู้ทางด้านนี้ ดังนั้นก่อนจะนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ เราจึงต้องพัฒนาอาจารย์ของเราเสียก่อน ปีที่ผ่านมาศูนย์เทคโนโลยีวิชาการก็ได้จัดโครงการอบรมคอมพิวเตอร์เพื่อเพิ่มพูนศักยภาพในการทำงานให้บุคลากร ได้เข้าอบรมตามความสนใจ เช่น โครงการอบรมการใช้ Microsoft Word, Microsoft Excel เป็นต้น โครงการต่อไปคือการเปิดอบรมการใช้ authoring programme เพื่อให้อาจารย์และบุคลากรในสายงานเกี่ยวข้องได้พัฒนาศักยภาพของตน

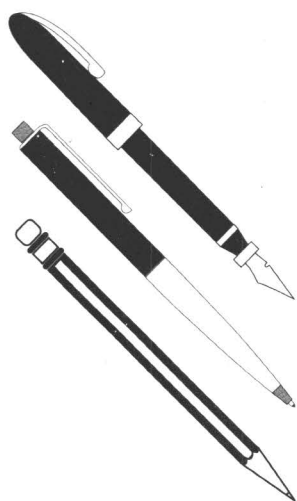
ในส่วนของโปรแกรมสำเร็จรูปที่สถาบันฯ ที่มีอยู่ในรูปของ CD-ROMS เรากำลังจะจัดรายการแนะนำการใช้โปรแกรมเหล่านี้ เพื่อให้อาจารย์ของเราได้เห็นว่ามีแต่ละโปรแกรมมีอะไรบ้าง เพื่อที่จะได้แนะนำนิสิตให้เข้ามาใช้โปรแกรมฝึกทักษะในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสนใจของตนได้ ส่วนการซื้อ CD-ROMS เพื่อการสอนภาษาครั้งต่อไป สถาบันฯ อาจต้องพิจารณาซื้อแบบที่จะสามารถใช้ในการเรียนการสอนแบบกลุ่มได้ เพื่อให้อาจารย์ใช้เป็นส่วนหนึ่งของการสอนนิสิตทั้งห้อง เพื่อเพิ่มศักยภาพในการใช้เทคโนโลยีใหม่ ๆ ศูนย์ฯ จึงร่วมกับฝ่ายบริหารและวางแผนของสถาบันภาษา ปรับปรุงระบบ Intranet/Internet ของสถาบันฯ ในขณะเดียวกันก็ปรับปรุงเครื่องคอมพิวเตอร์ในศูนย์เทคโนโลยีวิชาการ ให้มีความสามารถในการทำงานสูงขึ้น

ประวัติผู้ตอบ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เสี่ยงทิพย์ สุขศรี จบการศึกษา M.A. ด้าน Communications Development และ M.Ed. ด้าน Reading จาก Colorado State University ขณะนี้ดำรงตำแหน่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจำสถาบันภาษา และหัวหน้าศูนย์เทคโนโลยีวิชาการ สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายงานการสัมมนา
A REVIEW OF GRADUATE PROGRAMS
IN LANGUAGE EDUCATION IN ASIA
Srinakharinwirot University :
April 16-18, 1996

วันเพ็ญ ทับทิมทอง

คำนำ

ระหว่างวันที่ 16-18 เมษายน 1996 ผู้เขียนได้ไปเสนอ
บทความทางวิชาการ เรื่อง Building Up A Unified
ESP Programme Out Of Diverse Stakeholders
Perspectives ในการสัมมนาระดับนานาชาติ ซึ่งจัดโดย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และได้รับความร่วมมือ
จาก IDP Education Australia, SEAMEO RELC,
DTEC และ USIS ผู้เขียนเห็นว่าการสัมมนาครั้งนี้ น่าสนใจ
มีข้อมูลที่เป็นประโยชน์ทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
ในระดับบัณฑิตศึกษาอีกทั้งเป็นจุดเริ่มต้นของการ
เสริมสร้างความร่วมมือ และเครือข่ายทางวิชาการของ
มหาวิทยาลัยหลายแห่งในเอเชีย จึงจะขอรายงานการ
สัมมนาครั้งนี้โดยละเอียด เพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจ
แต่อาจจะไม่มีโอกาสร่วมประชุมในครั้งนี้

ในการเข้าร่วมสัมมนาในระดับนานาชาติครั้งนี้ ผู้เขียน
ได้รับการสนับสนุนทางการเงินจากสถาบันภาษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจึงขอขอบคุณหน่วยงานดังกล่าว
มา ณ ที่นี้ด้วย

1. รายละเอียดการประชุม

1.1 หัวข้อสัมมนา

หัวข้อการสัมมนาครั้งนี้ คือ A Review of Graduate Programs in Language Education in Asia โดยมีวัตถุประสงค์หลัก เพื่อสร้างเครือข่ายนักวิชาการ หลักสูตร และงานวิจัยร่วมกันทางด้านภาษา โดยใช้พื้นฐานของความจำเป็น และความต้องการจากประเทศต่าง ๆ ในภาคพื้นทวีปเอเชีย เพื่อรองรับการปฏิบัติงานของ ASEAN UNIVERSITY

เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจถึงหัวข้อของการสัมมนา และบทบาทความสำคัญของภาษาต่อสังคมในอนาคต ผู้เขียนขออ้างถึงคำพูดของ ศาสตราจารย์ ดร. เกษม วัฒนชัย ปลัดทบวงมหาวิทยาลัย ซึ่งกล่าวในการเปิดการสัมมนาครั้งนี้

“At a meeting among businessmen and academicians in Manila 3 years ago, convened to determine the components underlying the capacity of human basic work skills especially in the business sector, it was concluded that language is the most crucial components and that three languages will play a vital role in the globalization process namely : English, Mandarin Chinese and Japanese. Japanese and Mandarin Chinese will play an important role in Asia while English will always be the international language. If the modern world is viewed as a global village, the language used in this village is English.”

และเนื่องจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีความสำคัญทางด้านเศรษฐกิจ ทำให้ภาษาอังกฤษมีบทบาทมากยิ่งขึ้น แต่ทว่ารัฐบาลของหลายประเทศในภูมิภาคนี้ กลับต้องประสบปัญหาการขาดแคลนบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถในด้านภาษาอังกฤษ ทั้งยังต้องพยายามไม่ให้เกิดบุคลากรที่มีอยู่ย้ายไปทำงานกับภาคเอกชน (ซึ่งให้ค่าตอบแทนสูงกว่า) จึงเป็นความจำเป็นเร่งด่วนที่ภาครัฐจะต้องจัดให้มีการอบรมและผลิตบุคลากรที่มีประสิทธิภาพในการใช้ภาษาอังกฤษ ในระดับบัณฑิตศึกษา เพื่อสนองความต้องการทางด้านเศรษฐกิจและสังคมในอนาคต

การสัมมนาครั้งนี้เป็นก้าวแรกในการกำหนดนโยบาย ในอันที่จะนำไปสู่วัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ปลัดทบวงมหาวิทยาลัยได้แสดงความคาดหวังว่า

“.... this seminar will come up with an ASEAN MODEL for language education programs through joint effort and cooperation at various levels

between Asian and Western universities-language education programs which draw out the best from the Asian and Western universities-language programs which take into consideration not only teacher education but also the language education for the private sectors-language education programs which, if our higher education is successfully implemented, will develop a sense of caring and sharing among our young men and women....”

ผู้เข้าร่วมสัมมนาต่างมีความคาดหวังเช่นเดียวกับปลัดทบวงมหาวิทยาลัย ในการที่จะเห็นการสร้าง ASEAN MODEL สำหรับโปรแกรมการศึกษาด้านภาษา ที่จะสนองความต้องการของผู้เรียน ภายในภูมิภาคนี้อย่างแท้จริง แทนที่จะดำเนินการตามโปรแกรมการศึกษาด้านภาษาของประเทศทางตะวันตก อย่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

1.2 วัตถุประสงค์ของการสัมมนา

การสัมมนาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์หลัก 4 ประการ

- 1.2.1 วิเคราะห์ความต้องการของการศึกษาด้านภาษาในเอเชีย ในด้านที่เกี่ยวกับหลักสูตรและการวิจัย
- 1.2.2 กำหนดเนื้อหาและโครงสร้างของหลักสูตร วิธีการสอน การวิจัยสำหรับการศึกษาด้านภาษาในระดับบัณฑิตศึกษา โดยเน้นการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ และด้านภาษาอังกฤษสำหรับวิชาชีพ
- 1.2.3 วางแผนการวิจัยแม่บท ซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของการวิเคราะห์ความต้องการ โดยมีการกำหนดหัวข้อที่เกี่ยวข้อง และการให้ปริญญาบัณฑิตศึกษาทางด้านภาษาอังกฤษ โดยความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยในประเทศตะวันตกและในเอเชีย
- 1.2.4 สร้างเครือข่ายนักวิชาการ สถาบันการศึกษา และมหาวิทยาลัย เพื่อความร่วมมือในอนาคต

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ข้างต้นได้มีการแบ่งหัวข้อสัมมนาออกเป็น 4 หัวข้อ ดังนี้

- Policy : Concepts at Macro and Micro levels
- Curriculum: Design Structures, Contents, Strategies and Evaluation
- Research : Categories, Objectives, Design, Methodology
- New Perspectives on Syllabus Design

1.3 ผู้เข้าร่วมสัมมนาและการเสนอบทความ

ในการสัมมนาครั้งนี้ มีผู้เข้าร่วมสัมมนาประมาณ 150 คน จาก 25 ประเทศในเอเชีย ออสเตรเลีย ยุโรป และอเมริกา

ผู้เข้าร่วมประชุมมีทั้งรัฐมนตรี (จากประเทศกัมพูชา) ผู้กำหนดนโยบายทางการศึกษา ผู้วางแผนด้านปฏิบัติ ตลอดจนครูผู้สอนภาษา มีผู้เสนอบทความทั้งสิ้นประมาณ 30 คน ในระหว่างการสัมมนาสองวันครึ่ง มีบทความจากประเทศไทย 4 เรื่อง (ไม่รวม Country Reports) คือ

- **Building Up A Unified ESP Program Out Of Diverse Stakeholders' Perspectives**

Wanpen Tubtimtong
Chulalongkorn University

- **Language Problems Of Thai Post-Graduates And How To Engage Work With Them**

Stephen Conlon
Assumption University

- **Professional Development Programs For English Teachers In Thailand : An Overview**

Chaleosri Pibulchol
Srinakharinwirot University

- **Towards Applied Language Studies : The New Trivium**

Prapart Brudhiprabha
Srinakharinwirot University

บทความจากประเทศไทยนับว่ามีความหลากหลาย แต่อาจจะมีจำนวนไม่เพียงพอที่จะทำให้เห็นภาพในวงกว้างได้ ผู้เขียนอยากให้มีบทความจากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ มากกว่านี้

1.4 รูปแบบการสัมมนา

การสัมมนาครั้งนี้ มีการนำเสนอเป็น 3 รูปแบบ (ไม่มี Workshop Session เช่นการสัมมนาทั่วไป) คือ

1.4.1 Keynote / Parallel Papers เป็นการบรรยายใช้เวลา 35-45 นาที รวม ถาม-ตอบ 10 นาที

1.4.2 Country Reports เป็นการรายงานสถานภาพในการจัดหลักสูตรและการวิจัยการเรียนการสอนภาษาของผู้แทนจากประเทศต่าง ๆ ได้แก่ ไทย อินโดนีเซีย เขมร ลาว เวียดนาม และมองโกเลีย ประเทศละ 15 นาที

1.4.3 Panel Discussions มีการอภิปราย 3 ครั้งโดยมีผู้ทรงคุณวุฒิด้านการเรียนการสอนภาษาเข้าร่วมอภิปรายหัวข้อหลัก 3 หัวข้อของการสัมมนา คือ

- An Ideal English Curriculum for Asian Countries : Concepts, Designs and Components
- A Pragmatic Research Plan for Asia :Applications and Relevancy
- Country Issues : Asian Perspective

การอภิปรายกลุ่มนี้ไปสู่การแบ่งกลุ่มย่อยของผู้เข้าร่วมสัมมนาใน Session สุดท้ายซึ่งเป็นการพูดถึงหัวข้อเรื่อง Joint Degree Programs 3 ด้านคือ หลักสูตร วิจัย และการดำเนินงาน

2. สรุปข้อคิดเห็นและประโยชน์ที่ได้รับ

2.1 ความก้าวหน้าทางวิชาการ

การสัมมนาครั้งนี้เริ่มต้นด้วย Plenary Session ในหัวข้อเรื่อง An Ideal English Curriculum for Asian Countries : Concepts, Designs and Components โดย Professor David Nunan ซึ่งพูดถึงการสร้างหลักสูตรภาษาอังกฤษ สำหรับประเทศในเอเชีย โดยเน้นการวิเคราะห์ความต้องการ (a Needs-based Program) บัณฑิตที่จะต้องศึกษาและหาข้อมูลประกอบด้วย วัตถุประสงค์ ผู้ที่เกี่ยวข้อง/ผู้ที่ได้รับประโยชน์ เนื้อหา ที่ตั้งของโครงการ วิธีการเรียนการสอน การประเมินผล องค์ประกอบเหล่านี้จะให้ข้อมูลที่เป็นหลักในการพัฒนาโครงการที่เหมาะสม

นอกจากนั้น Professor Nunan ได้แสดงให้เห็นความแตกต่างของบริบททางการศึกษา (Educational Context) ของประเทศทางตะวันตกและประเทศที่ไม่ใช่ทางตะวันตก เช่น โอกาสและความพร้อมทางการศึกษา และมาตรฐานที่สูงของมหาวิทยาลัยในประเทศทางตะวันตก ในขณะที่ประเทศในแถบอื่นๆ อาจจะไม่มีความพร้อม เครื่องมือเครื่องใช้ และโอกาสทางการศึกษาน้อยกว่า และความน่าเชื่อถือของปัญหาที่ให้อยู่ในวงแคบ หรืออยู่เพียงในประเทศของตนเท่านั้น Professor Nunan เสนอแนะว่าการจัดโปรแกรมการเรียนการสอนภาษาในเอเชียควรคำนึงถึงสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ของแต่ละประเทศ และนำมาผสมผสานกับทฤษฎีทางด้านการเรียนการสอน แนวทางพัฒนาการศึกษา ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันทั่วไป แนวความคิดที่ให้ความสำคัญแก่ Local Context นี้ไม่ใช่ของใหม่เป็นสิ่งที่ปฏิบัติกันอยู่แล้วในการสร้างหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาปัจจุบัน โดยเฉพาะ ESP (English for Specific Purposes) เพื่อให้สนองความต้องการของผู้เรียนและสังคมอย่างแท้จริง

ต่อจากบทความนำของ Professor Nunan เป็นรายงานการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับบัณฑิตศึกษาของประเทศต่าง ๆ ซึ่งถ้าท่านผู้อ่านเคยไปสัมมนาที่ SEAMEO RELC คงทราบข้อมูลเหล่านี้บ้างแล้ว ข้อมูลที่อาจยังไม่ทราบคงเป็นข้อมูลจากประเทศมองโกเลียซึ่งเพิ่งเริ่มสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (แทนที่ภาษารัสเซีย) ผู้แทนจาก National University of Mongolia รายงานว่ามหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในประเทศยังขาดความพร้อมในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นผู้สอน หนังสือ ตำรา และอุปกรณ์ทางการศึกษา มหาวิทยาลัยจึงมีความต้องการที่จะติดต่อและขอความร่วมมือ/ความช่วยเหลือจากประเทศในภูมิภาคนี้

Session ที่ผู้เขียนพบว่าน่าสนใจและมีประโยชน์มากที่สุดจากการเข้าร่วมสัมมนาครั้งนี้ คือการอภิปรายกลุ่มเรื่อง “A Pragmatic Language Research Plan for Asia : Applications and Relevancy” ผู้อภิปรายได้เล่าถึงประสบการณ์การทำวิจัย ปัญหาและอุปสรรค ทำให้ได้ข้อมูลด้านปฏิบัติ ซึ่งเป็นประโยชน์มากกว่า การฟังทางด้านทฤษฎีอย่างเดียว วิทยุหลักของการทำวิจัยในปัจจุบัน คือ การขาดแคลนเงินทุนสนับสนุน โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานวิจัยทางด้านสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ จะได้รับความสำคัญและการสนับสนุนน้อยกว่างานวิจัยทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี แม้แต่องค์การระหว่างประเทศ เช่น TESOL ก็ประสบปัญหาทางการเงิน เมื่อต้นปีที่ผ่านมากรรมการบอร์ดของ TESOL ได้แสดงความวิตกกังวลถึงปัญหานี้ และได้สอบถามอดีต TESOL President ว่าทำอย่างไรจึงจะหาเงินทุนมาได้ หรือจะไปขอความช่วยเหลือจากใคร/องค์กรไหนดี อดีตประธานได้ตอบว่า

“Who’s going to give you the money? You have to prove your worth first.”

และนี่ก็คือ Message สำหรับนักวิจัยทุกคนที่ต้องการเงินทุนสนับสนุน

ดังนั้นการทำวิจัยในปัจจุบัน ผู้วิจัยจะต้องทำงานหนักยิ่งขึ้น สามารถแสดงคุณค่าของงานวิจัยของตนอย่างเด่นชัด หาหัวข้อวิจัยที่ไม่ใช่ทำเพื่อความรู้อย่างเดียว แต่จะต้องมีประโยชน์ต่อสังคมด้วย ผู้อภิปรายท่านหนึ่งได้ยกตัวอย่างของหัวข้อวิจัยประเภทนี้ เช่น การเปรียบเทียบวิธีสอนแบบต่าง ๆ เพื่อกำหนดหาวิธีสอนที่มีประสิทธิภาพสำหรับพัฒนาทักษะการใช้ภาษาของผู้ด้อยโอกาส ซึ่งหัวข้อวิจัยแบบนี้ จะมีประโยชน์ต่อคนเป็นจำนวนมาก

คำแนะนำที่ถือเป็น Golden Rule สำหรับผู้วิจัย คือ “Start Small” แล้วค่อย ๆ สะสมความน่าเชื่อถือ

(Credibility and Track Record) ผู้วิจัยบางคนอาจต้องเริ่มทำวิจัยไปก่อน นำผลงานไปเผยแพร่ทางวารสารซึ่งเป็นที่ยอมรับในวงวิชาการ จากนั้นจึงมีองค์กร/หน่วยงานให้ความสนใจและให้ความสนับสนุนทางการเงิน นอกจากนั้นในปัจจุบันภาคเอกชนหลายแห่งเริ่มให้ความช่วยเหลือทางด้านนี้ตัวอย่างเช่นบริษัทน้ำมันใหญ่แห่งหนึ่งในสหรัฐอเมริกา สนับสนุนงานวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาของมหาวิทยาลัยในอินโดนีเซีย เพื่อเป็นการตอบแทนสังคมส่วนหนึ่ง

2.2 การเสริมสร้างเครือข่ายความร่วมมือ

วัตถุประสงค์หลักอย่างหนึ่งของการสัมมนาครั้งนี้คือการส่งเสริมและขยายเครือข่ายความสัมพันธ์ระหว่างมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในเอเชีย เพื่อเตรียมรองรับการจัดตั้ง ASEAN UNIVERSITY ในอนาคต

ความจริงการสร้างเครือข่ายความร่วมมือมีการทำอยู่แล้ว ทั้งในระดับมหาวิทยาลัยต่อมหาวิทยาลัย และในระดับองค์กรระหว่างประเทศ ตัวอย่างของความร่วมมือในระดับมหาวิทยาลัย เช่น Graduate Certificate Program in TESOL ในประเทศลาว ดำเนินการสอนโดย University of Technology, Sydney โดยร่วมมือกับกระทรวงศึกษาธิการของประเทศลาว หรือ แผนกภาษาและวรรณคดีอังกฤษ ของ National University of Singapore มีการสอนร่วมกับมหาวิทยาลัยในอังกฤษ โดยใช้ Video Conferencing และ Internet

ความร่วมมือระดับองค์กรระหว่างประเทศในภูมิภาคนี้คือ SEAMEO RELC ซึ่งเพิ่งฉลองครบรอบ 25 ปีของการก่อตั้งเมื่อสองสามปีที่ผ่านมานี้เอง นอกจากนั้นยังมีองค์กรความร่วมมือระหว่างประเทศ ซึ่งเพิ่งก่อตั้งขึ้นเมื่อกลางปี 1995 คือ ALDA (Association for Language and Development in Asia) ซึ่งในปัจจุบันมี Indonesia Australia Language Foundation ดำรงตำแหน่งประธาน และ Vientiane University College เป็นรองประธาน องค์กรนี้เน้นความสำคัญของการใช้ภาษาเพื่อการพัฒนาประเทศ

สำหรับการสัมมนาที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒครั้งนี้ ผู้เขียนไม่แน่ใจว่าขอบข่ายของความร่วมมือจะอยู่ในระดับใด ถ้าเป็นระดับมหาวิทยาลัยต่อมหาวิทยาลัยก็จะมีข้อดีตรงที่มหาวิทยาลัยหลายแห่งพร้อมที่จะสร้างความสัมพันธ์และความร่วมมือกันอยู่แล้ว แต่ถ้าจะให้ผลในวงกว้างการดำเนินงานเป็นที่ยอมรับในหลายประเทศ อาจจะต้องมีการจัดเป็นรูปองค์กรระหว่างประเทศ ซึ่งจะมีปัญหาที่ตามมา คือ บุคลากร และแหล่งเงินทุนที่จะมาสนับสนุนการดำเนินงาน

3. การประเมินผลการสัมมนา

หัวข้อสัมมนาคั้งนี้มีความน่าสนใจอยู่ที่ วัตถุประสงค์ และขอบข่ายเนื้อหาที่กำหนดไว้ สามารถครอบคลุม เนื้อหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาในหลาย ๆ ด้าน ตั้งแต่ต้นนโยบาย หลักสูตร และการวิจัย การที่จำกัดการอภิปรายให้อยู่ในระดับบัณฑิตศึกษา ทำให้ได้ผู้เข้าร่วมสัมมนาที่เกี่ยวข้องกับงานระดับนี้อย่างแท้จริง

แต่ในขณะที่ยี่ครั้งแรกของการสัมมนา (Graduate Programs in Language Education) มีความเฉพาะเจาะจง ครึ่งหลังในหัวข้อเกี่ยวกับภูมิภาคเอเชียมีขอบข่ายกว้างมาก ทำให้ผู้เข้าร่วมสัมมนามีความคาดหวังที่จะได้ข้อมูลหลากหลายจากประเทศต่าง ๆ ในเอเชีย ซึ่งปรากฏว่าในข้อนี้ผู้เข้าร่วมสัมมนาดังกล่าวต้องผิดหวัง เนื่องจากมีผู้เสนอบทความจำนวนน้อยเกินไป เนื้อหาไม่ครอบคลุม การดำเนินงาน การจัดการเรียนการสอนภาษาระดับบัณฑิตศึกษาของประเทศต่าง ๆ ในเอเชีย นอกจากนี้ ผู้เสนอรายงานของประเทศ (Country Reports) เกือบทั้งหมดมาจากเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งข้อมูลส่วนใหญ่เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้ว โดยเฉพาะผู้ที่เคยไปร่วมสัมมนาที่ SEAMEO RELC ผู้เขียนคิดว่า จะเป็นประโยชน์มากกว่าถ้ามีการนำเสนอข้อมูลของประเทศอื่น ๆ ในเอเชียบ้าง

โดยสรุป อาจกล่าวได้ว่า การสัมมนาคั้งนี้เป็นแบบ Exploratory คือประเมินสถานการณ์ที่เป็นอยู่ มากกว่าจะได้ผลที่เป็นรูปธรรมออกมา คือสร้าง An ASEAN MODEL for language education programs through joint effort and cooperation at various levels between Asian and Western universities (ดูข้อ 1.1) แต่ในขณะเดียวกันก็อาจจะกล่าวได้ว่า การสัมมนาเพียงครั้งเดียวย่อมไม่เพียงพอที่จะทำให้เกิดสัมฤทธิ์ผลอันใหญ่หลวงเช่นนั้นได้อย่างน้อยก็เป็นการเริ่มต้นที่ถูกทาง ซึ่งจะนำไปสู่จุดหมายที่ตั้งไว้ในอนาคต ดังที่ปลัดทบวงมหาวิทยาลัยได้กล่าวไว้ว่า

“The longest journey starts with a single step. (A Chinese proverb). And this seminar is that single step in our joint effort in language education in Asia.”

4. ข้อเสนอแนะ

คณะกรรมการจัดสัมมนาคั้งนี้ได้แจ้งว่า จะพิมพ์หนังสือรวบรวมบทความที่เสนอ ออกมาในเดือนตุลาคม 2539 ผู้สนใจจะสามารถติดตามอ่านรายละเอียดได้ นอกจาก

การจัดทำหนังสือเล่มนี้ผู้เขียนอยากเสนอแนะให้ตั้งกลุ่มคณะทำงาน (Working Parties) จากนักวิชาการ องค์กร และมหาวิทยาลัย ที่ร่วมเป็นเครือข่ายความร่วมมือ (ดูข้อ 2.2) เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลที่สำคัญเพิ่มเติมจากแหล่งข้อมูลต่อไปนี้

4.1 ระดับประเทศ

กลุ่มคณะทำงานของแต่ละประเทศ ขอความร่วมมือจากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในประเทศของตน ให้ส่งรายละเอียดของการจัดการเรียนการสอนในระดับบัณฑิตศึกษา ไปยังคณะทำงาน เช่น ในประเทศไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒอาจรับทำหน้าที่นี้ ตัวอย่างของข้อมูลที่ต้องการสามารถสืบค้นได้จากบทความของผู้เขียน ซึ่งเสนอในที่ประชุมและได้รับความสนใจอย่างมากจากผู้ฟัง

4.2 ระดับองค์กรระหว่างประเทศ

รวบรวมและศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้อง ซึ่งองค์กรระหว่างประเทศได้สำรวจไว้แล้ว เช่น จากโครงการ ASEAN-New Zealand English for Business and Technology Project ของ SEAMEO RELC (1992) และโครงการจากความร่วมมือของ AIT, IALF และ NCELTR ซึ่งได้จัดการสัมมนาเรื่องบทบาทของภาษากับการพัฒนาประเทศ (ดูรายงานการสัมมนาจาก วารสารภาษาปริทัศน์ ฉบับปีการศึกษา 2537) และได้ผลิตหนังสือที่ให้เนื้อหา และประโยชน์ในการวางนโยบาย หลักสูตร การจัดการเรียนการสอน ออกมา 2 เล่ม คือ Language and Development (1995) และ ESP in Southeast Asia (1996)

4.3 มหาวิทยาลัยซึ่งเกิดจากความร่วมมือระหว่างประเทศ

มหาวิทยาลัยซึ่งเกิดจากความร่วมมือระหว่างประเทศ มีอยู่ 1 แห่งแล้ว ตั้งอยู่ในประเทศไทยนี้เอง คือ The Asian Institute of Technology ซึ่งอาจจะมีความช่วยเหลือของงานไม่กว้างเท่า ASEAN University ที่จะจัดตั้งใหม่ แต่การดำเนินงานอย่างยาวนานและมีประสิทธิภาพของมหาวิทยาลัยแห่งนี้ย่อมก่อให้เกิดแนวความคิด แบบอย่าง แก่ มหาวิทยาลัยแห่งใหม่ได้อย่างดี ทำให้มหาวิทยาลัยแห่งใหม่ไม่ต้องตั้งต้นจากศูนย์

การเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ เหล่านี้ จะทำให้สามารถสร้าง Data Bank ที่มีข้อมูลทั้งในแนวลึกและแนวกว้าง อันจะเป็นประโยชน์ต่อการสร้าง ASEAN MODEL for Language Education ที่จะตอบสนองความต้องการของประชากรส่วนใหญ่ในภูมิภาคนี้สมดังเจตนาที่ตั้งไว้

**รายงานการสัมมนา
A REVIEW OF
GRADUATE
PROGRAMS
IN LANGUAGE
EDUCATION IN ASIA
Srinakharinwirot
University :
April 16-18, 1996**

วันเพ็ญ ทับทิมทอง จบการศึกษา อักษรศาสตรบัณฑิต
(เกียรตินิยม) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและ M.A.
(TEFL) University College of North Wales, U.K.
ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจำสถาบัน
ภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลงานทางวิชาการได้แก่

**Structural Reading and Its Implications for
Improving Comprehension and Increasing
Speed in Reading Technical Passages.** RELC:
Singapore. **“The Problems of Translating
Communicative Needs into Course Design and
Implementation”** in Rkhoo (ed): The Practice of
LSP. Anthology Series 34 RELC: Singapore. **Needs
Analysis, Syllabus Design and Evaluation of an
English Course for Science and Engineering
Students at the Graduate Level.** CULI: Bangkok.
**“Reconciling Stakeholders’ Perspectives in
Designing a University ESP Programme”** in
Crooks, T. (ed) ESP in Southeast Asia. Indonesia
Australia Language Foundation: Bali.

เอกสารอ้างอิง

- The ASEAN. (1992). New Zealand English for
Business and Technology Project SEAMEO
RELc: Singapore: SEAMEO RELC.
- Crooks & Crewes (Eds.). (1995). Language and
Development. Bali: Indonesia Australia
Language Foundation.
- Crooks, T (Ed.). (1996). ESP in Southeast Asia.
Bali : Indonesia Australia Language
Foundation.

References

50 ปี

วิทยุการบินแห่งประเทศไทย

วิทยุการบินแห่งประเทศไทย รัฐวิสาหกิจ สังกัดกระทรวงคมนาคม ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2491 จากการรวมตัวของสายการบินระหว่างประเทศ ที่ต้องการทำการบินมายังประเทศไทย เพื่อดำเนินธุรกิจการขนส่งทางอากาศ เมื่อรัฐบาลไทยมีความพร้อมมากขึ้นประกอบกับเห็นความสำคัญของภารกิจวิทยุการบินฯ ว่าเกี่ยวกับความมั่นคงของชาติและการพัฒนากิจการบิน จึงได้ขอซื้อหุ้นคืนและเปิดให้สายการบินที่มีเที่ยวบินประจำเป็นผู้ถือหุ้นส่วนน้อย ขณะนี้แบ่งเป็นหุ้นของกระทรวงการคลัง 91% และสายการบินจำนวน 63 ราย 9% แต่การใช้งบประมาณในการพัฒนากิจการ สายการบินผู้ถือหุ้นจะเป็นผู้พิจารณาอนุมัติ มิได้ใช้เงินจากรัฐบาล ซึ่งผู้ถือหุ้นจะได้สิทธิประโยชน์มากมาย โดยเฉพาะเรื่องค่าใช้จ่ายในการใช้บริการด้านต่าง ๆ ที่ถูกกว่าผู้มิได้เป็นผู้ถือหุ้นหลายเท่าตัว

ขณะนี้อंकอร์ได้ดำเนินการก้าวสู่ปีที่ 50 แล้ว ตลอดระยะเวลาที่ได้ให้บริการควบคุมจราจรทางอากาศ สื่อสารการบิน และบริการเกี่ยวกับการพัฒนาการบินแก่ผู้ประกอบการบินจากทั่วโลกทั้งในและต่างประเทศ ได้สร้างเกียรติประวัติแห่งความภาคภูมิใจให้กับประเทศชาติ โดยเป็นหน่วยงานแรกในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกที่ได้รับรางวัลสูงสุดในกิจการบิน “EDWARD WARNER AWARD” จากองค์การการบินพลเรือนระหว่างประเทศ จากการอุทิศทุ่มเทสร้างความเจริญให้ไม่เพียงกิจการบินภายในประเทศซึ่งส่งเสริมความเจริญทางเศรษฐกิจและความมั่นคง แต่ยังสร้างคุณประโยชน์ให้กับกิจการบินระหว่างประเทศ โดยส่วนรวม

นโยบายหลัก เน้นการดำเนินการแบบไม่ค้ากำไรในบริการด้านความปลอดภัยให้บริการแก่ผู้โดยสารและสายการบิน มีการพัฒนาองค์กร บุคลากร ควบคู่ไปกับการพัฒนาเทคโนโลยี สร้างมาตรฐานสากลในการให้บริการเพื่อความเชื่อมั่นจากทั้งในและต่างประเทศ จึงได้

มีการมอบหมายภารกิจเพิ่มเติมให้องค์กรนี้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งขอบเขตการให้บริการควบคุมจราจรทางอากาศตามเส้นทางบินของวิทยุการบินฯ นอกจากในประเทศไทยแล้วยังครอบคลุมถึงน่านฟ้ากัมพูชา บางส่วนเหนือทะเลจีนใต้และมหาสมุทรอินเดีย ด้านการให้บริการควบคุมจราจรทางอากาศโดยรอบและประชิดสนามบิน ดำเนินการอยู่ที่ท่าอากาศยานกรุงเทพ เชียงใหม่ หาดใหญ่ ภูเก็ต สมุยและสุโขทัย และวิทยุการบินฯยังได้มีแผนเตรียมความพร้อมรับท่าอากาศยานอื่น ๆ ในอนาคต ตามนโยบายของรัฐบาลด้วย

ชื่อเสียงและการยอมรับหน่วยงานนี้ไม่จำกัดอยู่เพียงภารกิจดังกล่าว ยังได้การยอมรับด้านการให้บริการเกี่ยวกับการพัฒนากิจการบิน ประกอบไปด้วยงานด้านออกแบบ ผลิต ติดตั้ง ซ่อมบำรุง ระบบอุปกรณ์ สื่อสารการบินต่าง ๆ การวางระบบเครือข่ายสื่อสารการบินผ่านดาวเทียม และระบบวิทยุเชื่อมโยง การพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์ระบบงานต่าง ๆ การให้บริการเครื่องมือสื่อสารชนิดต่าง ๆ การฝึกอบรมบุคลากรและการเป็นที่ปรึกษา ทั้งด้านปฏิบัติการและวิศวกรรม โดยมีผู้ใช้บริการคือสายการบินจากทั่วโลก องค์กรการบินจากภาครัฐและเอกชนทั้งในและต่างประเทศเช่นกัน

งานด้านดังกล่าวเกิดจากการทุ่มเทใช้เวลาศึกษาค้นคว้า วิจัย สร้างสรรค์ ผลงานจากประสบการณ์ความเชี่ยวชาญอันยาวนาน โดยเริ่มจากการดำเนินการภายในประเทศไทยเพื่อลดการขาดดุลการค้าในการนำเข้าอุปกรณ์และบริการจากต่างประเทศ จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2534 วิทยุการบินฯ ได้รับรางวัลสิ่งประดิษฐ์ที่เป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติจากสภาวิจัยแห่งชาติ ในฐานะที่คิดค้นผลิตอุปกรณ์ถ่ายทอดข่าวสารการบินอันทันสมัยขึ้นใช้งาน ทดแทนการนำเข้าอุปกรณ์ราคาแพงจากต่างประเทศ และยังสามารถนำไปจำหน่ายให้กับประเทศต่าง ๆ ได้ ปัจจุบันนี้ได้มีการขยายกิจการการดำเนินธุรกิจระหว่างประเทศให้กว้างขวางยิ่งขึ้นเพื่อนำเงินตราต่างประเทศเข้ามาหมุนเวียน ร่วมเสริมสร้างเสถียรภาพทางเศรษฐกิจและสร้างชื่อเสียงให้กับประเทศชาติ และยังมีนโยบายให้ความช่วยเหลือแบบไม่เปล่าแก่ประเทศเพื่อนบ้าน เพื่อจะมีส่วนร่วมในการพัฒนากิจการบินระหว่างประเทศโดยส่วนรวม และส่งเสริมการเป็นศูนย์กลางการบินของประเทศไทย

กองบรรณาธิการวารสารภาษาปริทัศน์ขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร. อภิชาติ จันทะเสน ที่ปรึกษากฎหมาย และ คุณเผด็จ ลิ้มปัสวัสดิ์ กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ บริษัทวิทยุการบินแห่งประเทศไทยที่ให้การสนับสนุนจัดพิมพ์วารสารภาษาปริทัศน์

AEROTHAI 1948

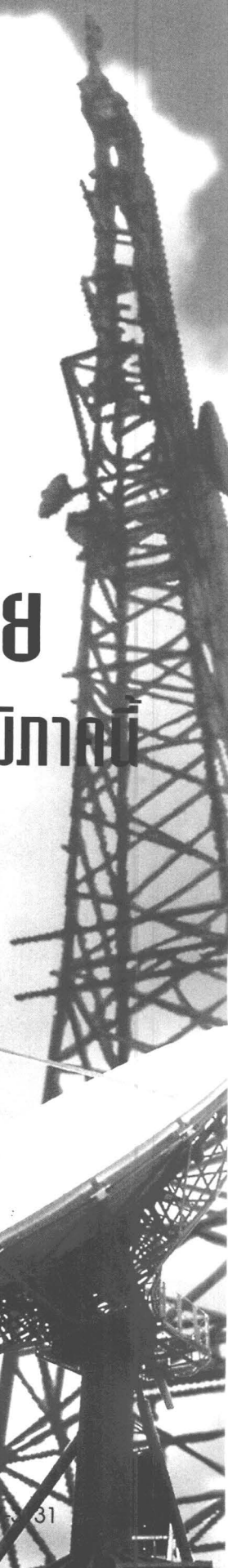
1998

วิทยุการบินแห่งประเทศไทย

50 ปี

วิทยุการบินแห่งประเทศไทย

มุ่งมั่นร่วมพัฒนากิจการบินของชาติและภูมิภาค

วิทยุการบินแห่งประเทศไทย 102 ซ.งามดูพลี ทุ่งมหาเมฆ กทม. 10120 โทร. 287-3531-41 โทรสาร 287-3131

<http://www.aerothai.com> สำนักบริหาร E-mail: praero@ksc.th.com